

செ.
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

குமாரசேவர் திருவாய்மூலந்தருளிய
முதலாவது

மகாராஜா துறவு.

இதற்கு

ஸ்ரீமான் சிவஞானசுவாமிகள் பா தரேஹரான

முத்தமிழ்நூற்காரம்

ம - தி - பாநுகலியவர்கள் இயற்றிய

பொழிப்புணாயோடு,

திருமயிலை - இராமலிங்க முதலியா ரவர்களால்,

சென்னை :

சிறீரம்பலவிலாஸம் பிரெஸ்ஸிங்

பதிப்பிக்கலுற்றது.

Registered

Copyright.

1903

DR. B. C. SUBRAMANIAM IYER LIBRARY
SIRUYANAYUR 11 MADRAS

குமாரதேவர்

இவர் கன்னடதேயத்தவரென் னாகிக்கத் தேவா என்னும் பட்டமே பேராசிரியரானாரும். துணாமசி வாயதேவர், அருணமசிவாயதேவர், விருப்பர்ஷிதேவர் என கன்னடதேயத் துறவிகளுக்கும் பெயர்வழங்கி வருதலானும், இலிங்கதாரிகளின் கீரகாவ அடியவர்களிற் பண்டிருந்த பலருக்கும் கோக்சிதேவர், மடிவாலமச்சதேவர் எனக் தேவர்ப்பட்டமே வழங்கிவருதலானும் இவரது பாணவர் சூரதவின் இலிங்கதாரிகளாகவே இருத்தலானும் இவ்வாக்கன்னடதேயத்தவராக என்னுகின்றோம்.

இவர், ஷோலை பட்டத்தல் - ஸ்வராக்கிய சதகம் - ஸ்வராக்கியதீபம் - அவினோதவந்தியார் முதலிய நூல்கள் ஆகியவரான சாந்தலிங்கசுவாமிகளிடம் ஞானோபதேசம் பெற்றுக்கொண்டதாகச் “சாந்தநாயகன்” என்ற இந்நூலின் ஆசிரியர்வணக்கம் காட்டுகின்றது.

இவரை, அரசன் என உரைப்பதற்கு இவர் காலம் இரண்டு நூற்றாண்டுகளுக் குட்பட்ட தாதலின், இன்ன இடத்திலிருந்த இன்ன அரசன் எனப் பலரு முறிவார்கள். அங்ஙனம் பொன்றுஞ் சரியாக அறிதற்கு இடமின்மையால் யாம் அதனை எழுதாது விடுத்தோம்.

இவர்தமக்கு பெருஞ்ஞானோபதேச குருவாக நின்றவர் ஐசீதிசுவரிடான பார்வதியே எனத் தாமிய

றறிய நூல்சொரு ஞானாத்திருத்தலால், அறுபவ ஞான
த்தனை இவர் அம்பிகையின் அருளினால் பெற்றவா
என் றறிகின்றோம். வேதாந்த சித்தாந்தங்களைத் தெய்
வவருவா ஹணர்ந்த இப்பகாணபாவருக்குள் துறவுற
த்தி லாவ்வு அநுத்தத்தனை இவரியற்றிய துறவு முச
சிய பதினாறு சாத்திரங்களு நன்கு விளக்கும்

இவர் ஜீவன்முத்தமாக வுள்ளியகாலத்தில் திரு
வாரூர்க் கோரினை ஓடாமல் நிறுத்தின றெனவும்,
மந்திரவாதியைத் தண்டித்தன றெனவும், திருநீரளித்
துப் பிள்ளையுண்டாகச் செய்தன றெனவும், சமைத்த
மீனிற் குழிமனித்தன றெனவும், கருங்கல்லினை புண்ட
பத்தின்மீ தேறச்செய்தன றெனவும் இன்னும் பல
அற்புதங்களை இயற்றின றெனவும் சீமூதியிருக்கின்
றார்கள். பெரியநாயகி அம்மையை உட்பாடித்து அம்
மஹாதேவியைத் தமது ஞானகுருவாகக் கொள்ளும்
ஆற்ற லுடையவருக்கு இவைபோன்றன அற்பத்தி
னும் அற்பமான காரியங்களுதலின் நாம் அடிவக்கோ
சண் நொத்திலேம்.

சிலர், மகாபாஜா என நூலாசிரியர்கூறியுள்ளன
அவனாயே யென்று கருதுகின்றார்கள். அது என
தும் பொருந்தாதவிஷயமேயாம். இவ்வறத்தி னிழி
பிணையுந் துறவறத்தி னுயர்வினையும் விளக்கிக் காட்டு
வான் இத் துறவு நூலினைக் காவியமாகப் பாடியதே
யன்றித் தற்புகழ்ச்சியாக வுரைத்ததன்றும்

இவர் விதேகமுத்தரானபின்னர் இவர் சீடர்கள் விருத்தாசலத்தில் இவருடனிலேச் சமாதியிலமைத்து நித்திய பூசை செய்து வருகின்றார்கள்.

இன்ன வநுஷத்திற் பிறந்தார் இத்தனை வநுஷ மிருந்தார் இன்ன இன்ன இடங்களில் யாத்திரைசெய்தார் என ஒன்றும் சரிவர உரைத்தற்கு ஆதாரங்கள் காணப்படவில்லை.

விருத்தாசலத்தினையும் அவ வாலத்தி லெழுநதருளியிருக்கின்ற பெரியநாயகியாரையும் சிந்தனை செய்யும் திறங்கேட்கப்படுதலால் இவர் தம் துறவநிலையைக் காத்தது விருக்காசலத்திலிருந்தே என்று அறிகின்றோம்.

இவ் பிரவித்திபெற்ற ஞானபாஹுவாய் விளங்கியாங் கிவர் பாணவரும் திருப்போரூர் சிதம்பர சுவாமிகள் எனப் பிரவித்தி யுடையவராய் இப்பொழுதிருக்கும் போரூர்க் குமரலயத்தினை அமைத்தனர். சந்நிதிமுறை முதலிய அநேக நூல்களும் இயற்றியுள்ளார்.

உலகபிடித்தரான குமரநாதேவர்சரிதம் குன்ற ஷிட்ட விளக்கெனக் குவலய' மெங்கும் பரவிநிற்ப தீர்தலின் விரிக்காதுவிடுத்தாம்.—சுபம்.

ம. தி. பா.

[கூட-ம் பக்கம் ௧௧-வது மையுள்.]

“கனமாம் யாழ்ப்பாணத்தின் கப்பலோட்டம் பேரே”
 நூலி ஒருசாமார், யாழ்ப்பாணத்துக் கப்பலோட்டத்திலே இக்
 கனா மறைந்தவுடன் அக்கனையும், அக்கனா மறைந்தவுடன்
 இக்கனையும் குறித்த ஒருவிடத்தில் தெரிதல்போல, சீவ
 போத நீக்கத்தில் சிவபோதமும், சிவபோத நீக்கத்தில் சீவ
 போதமும் தோன்றும் என்றும் கூறவர். இக்கனா யத்தனாகி
 னின் தோற்ற மறைவுகளுண்மையேனும் அதற்குச் சான்றோ
 கக்கூறும் சிவபோத மாதிரி, இந் நூலாகிரியர் இவ்விடத்துப்
 பூர்வபகவாக்கியிருத்தலை “பேதவா திகளேப்போற் பிரபஞ்
 சம் வேற தெனவே, ஈதிகன்ற தலவே” என்பனவாறு வாக்
 கியங்கள் நன்குவிளக்கு மாதலின், அநாதி நித்தமான பசு
 பதி பாசத் திறங்களை ஆராய்கார் மதமான போதக்கழற்றி
 யாதிய இவர்க் கிவ்விட முடன்பாடன்றாதலின் அவ்வுரை
 பொருந்தாதென்க.

௨

சிவாயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சா த் து க வி க ள்

சாத்தனார் திருமுருகாற்றுப்பத்து

இவை,

இந்தூல் உரையாசிரியர் மாணவராகிய

கோவிந்தசாமிமுதலியாரவர்களால் இயற்றியன.

கொச்சகத்தலிப்பா.

சீரோறு நங்குமர தேவனார் செபயரு

னோறே மகராசத் துறவென்னை மெழிநூற்கு

நனோறு முறையோன்றை நங்குரவன் செயவந்தை

பேரோறும் பலமுறையாப் பெருக்கியளித் தானன்றே.

அத்தகையோன யாவனெனி வருந்தொண்டை நன்னாட்டி
னுத்தமமார் குணங்கள்பல வுறுபேளாண் குலமலைமேல் [ன்
வைத்தழிவழில்விளக்கென்னையங்கிசைகொள்பெரும்புகழா
வித்தகனார் மயிலேதனை விளங்கிடமாக் கொளுமாண்பன்.

சகன்முதமென் றுலகமெலாந் தகவுரைக்கும் புலவனிடை
மண்மிசையிற் பலநூல்கள் மாண்புறக்கேட் டொளிர்புலவ
னுண்மிசையிற் சிவனடியை யுறவேத்தி யளகையன்போ
லெண்மிசையார் திருமயிலை யிராமலிங்க வெழில்வேளே

மு க வு ளை.

கடல்புடை யுதித்த நெடுநிலை வளைப்பிற் பிறந்து
 பிறந்தும் பெருந்தையெய்திச் சகீடச்சகாலெனைத்தும்
 தலிமாறாநின்ற எழுநிலைத் தோற்றத் தீயெயுடைய
 யுயிர்களுட் சாலர் சிறந்தது பக்கட் பிறப்பேயாம் ;
 ஆப்பிறப்பினையடைந்தும் இவ்வெமென்னுங் தருள்
 சேற்றுட் சிக்கி வருந்துவதனால் யாதொரு பயனுந்
 தரா தென்பதை விளக்குகான் ஆசிரியர் குமாரதேவர்
 பெரியநாயகியார் திருவுருள் வன்பத்தால் செய்து
 ள்ள மகாமாஜா துறவு என்னும் மூல தக்கதாதலா
 னும், இந்நூலிற் பவற்சிபுடைபா நக்கு முவேடினைத்
 துன்பங்களு மொழிந்து ஞான முதையமாகித் துறவுந்
 பெய்திச் சங்குருவினைத் தேடி யடைந்து ஞானேப
 தேசம்பெற்று நிந்திசய வின்பத்தினை மெய்தற்குள்ள
 நன்பார்க்கங்கள் நன்குபுலப்படு மாதலானும், கற்
 றோர்க்கன்றி மற்றையோர்க்கும் சதுபகாரமாமா றிதற்
 கொரு பொழிப்புணா எனியநடைபு லெழுதுதல் நல
 மெனக் கருதி இப் பொழிப்புணையை எழுதினேன்.
 உபகாரங் கருதி எழுதியுள்ள இச் சிறுநூலில்
 எவ்விடத்திலேனும் அவதக்க வயத்தால் முரண்கள்
 காணப்படுமாயின், அறிஞரவைகளை மன்னிக்குமாறு
 கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

உ

குருவேதுணை.

தமாஸநேஸ ரநுளிக்வேயந

சாத்திரங்கள் பதினாறனுள்

முதலாவது

மகாராஜா துறவு

மூலமும் உரையும்.

பாயிரம்.

கணபதி முதலிய ஐவர் வணக்கம்.

எழுசீர்க்கழிநெடில் விருத்தம்.

அம்மங்கள் பரவுந் திருமுது குன்றி
லாழத்துப் பிள்ளையைச் சிகரிக்
குமாசற் குருவை யிமகிரி ராஜ
குமாந்பாம் பெரியநா யகியை
மூலமொ மொருங்கே யகற்றிடு முக்கண்
முதல்வனைச் சாந்தநா யகனை
நமதெணப் படியே முடிந்திடத் தினமு
நாடிநின் றிறைஞ்சிவாழ்த் திடுவாம்.

(இதன் போதல்.) தேவர்கள் (என்றானும்) துதிக்கின்ற பூர்வீருத்தாசலத்தில் (எழுந்தருளியிருப்பின்ற) ஆழத்துப்பள்ளியார் என்னும் திருநாமத்தினையுடைய மூத்தபிள்ளையானையும், கோபுரதுகாரத்தி லெழுந்தருளியுள்ள சூடாசலவரையாகிய ஞானாசாரியனையும், பர்வதராஜபுத்திரியாகிய பெரிய நாயகியவரையாரையும், ஐணவர்-சாபியம்-மாயை என்னும் மூன்று மலங்களுடைய ஏக்காலத்திலகற்றவல்ல மூன்று கண்டையுடைய சிவபெருமானையும், சாந்தவிங்ககவாமிகளையும், நம்முடைய மனோவீரம் நிறைவேறும்பொருட்டு, நாள் தோறும் நியானஞ்செய்து உதிரில் நின்று துதிப்போமாக என்றவாறு.

ஆகிரியர் ஆன்றோ ரொழுக்கத்துத யுநசரித்து தான் முகத்து உரைக்கற்பாலவனான ஸ்ரீ “வாழ்த்து வணக்கங்கூடு வந்துநிர்த்தேசம்” என்னும் மூலகை மங்கலங்களுள் நமஸ் காரரூபமென்னும் மங்கலமாக ‘இறைஞ்சி வாழ்த்திடுவாம்’ என்றார். நிஷ்பரயோஜனமாக வணங்காமல், பிரயோஜனங் தருதி வணங்கினானே விளக்க ‘நமதெண்ப்படியே முடிந்திட’ என்றார். பாரம்பரத்தில் மாத்நிரம் தேவதா தியானம் செய்து விட்டிவிடாமல், நூல் நிறைவேறுங்காறும் மேற்குறித்த தெய்வம்-ருகு என்னும் இவர்களைச் சித்தித்தவண்ணமே இந் நூலெழுதுவேம் என்பார், ‘தினமு-காடிநின்றிறைஞ்சி வாழ்த்திடுவாம்’ என்றார். திருமுதுகுன்றமானது பரமேசுவ

ஸ்ரீ வேதாந்தகுடாமணி.

ன வலுநதருளியிருக்கின்ற புண்ணிய ரூபமான கோயிலாக
வுள்ளதாதலால், தேவர்கள் வழிபடுகின்றனர். இதற்கு,

வண்ணமா மலர்கொடி வானவர் வழிபட

வண்ணிலா ராயிழை யாரொடு மயர்விடம்

விண்ணின்டா மழைபொழிந் திழியவென் னருவிசேர்

திண்ணிலார் புறவணி திருமுது குன்றமே.” என்னுந்
தமிழ்வேதமே சான்றாகும்.

பரமாதாரியப் பெருந்தகையார் பிரமஞான போதகர்க
ளான குருமார்களுட் சிறந்தவராதலால், குமாரசுவாமியை
குமாரசற்குரு’ என்றார். இதனை,

பாவருக்கு மெப்பொ ருட்கு மின்பமெய்த நின்றவர்

மூவருக்கு மின்புறுத்தி மூவிரு திறத்தருந்

தாவிலின்ப டெய்தநின்ற தத்துவத்த னென்பவா

லோவிமின்ப வருவமான வொய்கொன்குமர வீசனை”

என்னுந் தணிகைப்புராணத்தா னுணர்க.

. பார்வதிதேவியாரென்று விளக்க, ‘இயகிரிமாலு குமாரி
யாம் ஓபரியநாயகி’ என்றார்.

மற்றைய ஆசிரியரைப்போலாது, ஏகதாலத்தில் ஆன்
மாக்களைத் தன்னடிநிழலில் பக்குவதாலத்திற் சேர்ப்பவர்
என்று குறிப்பிக்க ‘மூமலமு மொருங்கே அகற்றிடுமுக்கண்
முதல்வன்’ என்றார்.

திருமுதுகுன்று என்பது நடுநாட்டின்கணுள்ள ஒரு
சிவஸ்தலம்.

“இடிகிரி ராஜ புதல்வி” என்பதன் வரலாறு.

பிரமதேவனது மானத புத்திரரி லொருவனாகிய தக்
கன் தனது தவப்புதல்வியாகப் பிராட்டியார் அவதரிக்கவே
ண்டுமென்று பலகாலம் அருந்தவஞ் செய்திருந்தனன். அங்
வாறிருக்கையில், சிவபிரானது கட்டளைபெற்ற உபாதேவி
புரார் காவிந்நித்தியிற் கமலாசனத்தின்பேரில் வலம்புரிச்சங்க
வடிவாய்ச் சிவநாமங்களை புச்சரித்தக்கொண் டிருந்தனர்.
மாசிமாதத்தில் மகாக்ஷத்திரத்தில், தக்கன் தன்மனைவியாகிய
வேதவல்லிபுடன் ஸ்நானஞ்செய்து திரும்புகையில், இன்ற
வியாரது வலம்புரிச் சங்கவடிவைக் கண்டு கைகளிற் குங்கு
அது குழந்தைவடி வெற்றமையாற் களித்து, அருகிருந்த
மனைவி கையி லளித்து உடன்கொண்டு தனது தக்கயா
புரியை யடைந்தனன். வேதவல்லி, அம்மையானை வளர்த்து
வந்தனன். பிறகு தேவியார் தவஞ்செய்து சிவபிரானை மண்
ந்து திருக்கலை யடைந்து வீற்றிருந்தனர். இஃ திங்ஙன
மிருக்க.

பின்பொருகாலத்தில் தக்கனா வியற்றப்பட்ட மாகத்து
க்குத் தன் மாமனாராகிய சிவபெருமானை அழையாது கர்வீ
த்திருந்ததை, திருக்கலையகிரியில் சிவபெருமான் திருவொ
லக்கங்கொண் டெழுந்தருளியிருக்கையில், அவரது உமபு
கத்திலிருந்த பிராட்டியார் உணர்ந்து சிவபெருமானை மூண்
ங்கி “தேவீணாப் பணியாத தக்கன் புதல்வி யென்பதை
பும், அதனா லாகிய தாக்ஷாயணி என்னும் பெயரையும், அவ

னாவுப் போஷிக்கப்பட்ட உடலையும் இனிச் சகிக்கவில்லை. ஆதலின் மாற்றியருளவேண்டும்” என வேண்ட, சிவபெருமான் திருவுளத் தேடிந்து “நம்மிடத் தன்புள்ள இமகிரி ராஜனும் நினைப்பத் துத்திரியாகப் பெறுதற்பொருட்டு அவ் விமாசலத்துள்ள ஓர் தடாகத்தருகிற் பெருந்தவஞ் செய்கின் றினன். ஆதலின் நீ அவன்பாற் றுசல்க” எனப் பணிக்க, பிராட்டியார் சென்று அத் தடத்தில் அலர்ந்த ஓர் தாமரைத் தவிசின்மேல் பிள்ளைமைத் திருக்கோலங்கொண் டெழுந் தருளி யிருந்தனர். அவ் விமையபர்வதவரசன் அது கண்டு அடங்கா மகிழ்ச்சிகொண்டு பாடிப் பணிந்து தனது அங்கை யாற் றாங்கி அவ் வருமைக் குழந்தையைக் கொண்டுசென்று தனது மனைவி மேனையாரிடம் கொடுக்க, அவ் வம்மையார் மகிழ்வு மிகின்று அக் குழந்தையை வாங்கிப் பாலூட்டி வளர்த்துவந்தனர் என்பது புராண சரிதம். (க)

குரு வணக்கம்.

மறைமூடி வதனில் விளங்கிப் மொளியே
பனிதரைப் போலவந் தெனது
சிறைதவிர்த் தாண்ட சிவப்பிர காச
தேசிகன் றன்னைமற் றவன்ற
னறைமல ரடியைப் போற்றிஞ் சாந்த
நாயகன் றன்னைமற் றவன்ற
னிறையருள் பெற்ற பழகிமா முனியை
நெஞ்சினு ளிருத்தியே பணிவாம்

(இ-ன்.) வேத அந்தத்தில் பிரகாசிக்கின்ற ஷோதி
சோருபமான பிரமமே மனிதவுருவத்தோடு வந்து என்னு
டைய பந்தத்தை நிவர்த்திகொடுத்து வகித்த சிவப்பிரகாச
னென்னுந் திருநாமத்தினையுடைய ஞானசாரிகளையும், அச்
சிவப்பிரகாச தேசிகனது தேன்பொருந்திய தாமரை மலர்
போன்ற திருவடிகளைத் துதிக்கின்ற சார்தலிங்க சூராயினம்
யும், அச் சார்தநாயகனது பூரணகடாக்ஷத்தைப்பெற்ற பழநி
சுவாமியையும் மனத்தில் வைத்து வணங்குவாரம். எ-று. (2)

ஆழத்துப் பிள்ளையார் நதி.

அறசேர்க் கழிநெடிலடி யாகிரிய விருத்தம்.

தொய்யின் முலைக்கோடி ரண்டு கவான்

றுதிக்கை மூன்று விழிதுரிசிற்

றுயய சைவ முதன்மதமுந்

துலங்க வருமொண் பிடிபுலக

முய்ய வுதவு மொருககிற்வற

புலவா விருத்த சைலத்தின்

வையம் பரவு மாழத்து

வாழைந் கரண மனநனைவாம்.

(இ-ன்.) சித்திரமெழுதப்பெற்றுள்ள தனங்களே கொம்
புகளும், இரு தொடைகளே தம்பிக்கையும், முக்கண்களும்,
குற்றமில்லாத சைவமுதற்சமயங்களாகிய மதங்களும் லீனங்
கும்வண்ணம் எழுந்தருளுகிற ஒள்ளிய பார்வதி தேவியா
ராகிய பெண்யானை, பிரபஞ்சகாசிகள், ஈசு-ஹம்படிப் பெற்

நருங்கிய ஒப்பற்ற (யானையாகிய) கெடாத விருத்தாசலமென்றுத் திருத்தலத்தில் உலகமெல்லாம் வணங்குகின்ற பாதாஷத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற ஐந்து திருக்கங்களை யுடைய விநாயகப்பெருமானை மனத்தால் வணங்குவோம். ஏ-று. (ஈ)

‘சைவசமயமே சமயம்’ எனத் தாயுமானவரும், ‘சைவத்தினுடைய மேற்சமயம் வேறில்லை’ எனப் பிற பெரியோரும் கூறியிருத்தற் கொப்ப, இவரும் “துய்ய சைவம்” என்றார்.

விருத்தாம்பிகை துதி.

எழுதென்க் கழிகெடிலை யாசிரிய விருத்தம்.
இருட்கலி வலியின் ஞானநன் னெறிக
ளிறந்துயிர் கொடுநெறி மேவி
மருட்கொடு கலங்கா வகைகலி யென்றும்
வந்தனூர் காப்பதி தன்னிற்
றெருட்சத்திக் கருணை யுருவதாய் நின்று
தெளிவிக்கு மிறையெங் குருவோ
மருட்கடல் பெரிய நாயகி யுலகுக்
கணமுதல் வியைப்பணிந் திடுவாம்.

(இ-ள்.) அந்தகாரமான அஞ்ஞானத்தின் வல்லபத்தால் அறிவுருவமான எல்ல சன்மார்க்கங்களை மூழிந்து ஜீவகோடிகள் தீயவழியிற் சென்று மயக்கம்பொருள்திக் கலங்கா திருக்கும் வண்ணம் (மூட்காலத்திலும்) அஞ்ஞானம் வந்து பொருந்துதல் விஸாத-விருத்தாசலத்தில், ஞானசத்தியான மனோன்மணி

யும், கிருபாசொருபியாகச் சகளீகரித்து வந்துநின்று அடிய வந்தருககு ஞான அஞ்ஞானங்களை விளக்குகிற தலைவியும், எனது குருவும், ஒப்பற்ற கிருபாமாதந்திரமும், பெரியநாயகி யென்னும் திருநாம முள்ளவளும், உலகங்களுக்குத் தாயும் தலைவியுமாகவுள்ள விருத்தாபிதையம்மை வணங்குவார்.

விருத்தாசலத்தில் ஓடிநின்றனிலின்று அடியவர்கட்கு அருள்புரியும் பரதேவதையான பெரியநாயகி அப்பையாராத் துதிக்கப்படுக்த இத் துறவு நாயகிரியாகிய ஸ்ரீகுமாரதேவ சுவாமிகள் அப்பிகையைத் தொட்டசத்தி; கிருபாசொருபி எங்கு; அருட்கடல்; பெரியநாயகி; உலகுக்கு அன்னை முதல்வி என் எழுவரைக் காரணக்குறிப்பெண்ணுந்தி உணங்கீர் நின்றனர்.

இகபரபோகவிராக முடையவர்களாய்த் தம்மையுந் தலை வனையும் அறியத் தப்புவார்களாய் இங் விருத்பினால் நிரதி சயவிரிப்பாதுபவ பெயர்நின்ற முழுட்கட்களுக்கு ஸ்திரமான விராகவந்திகைய உத்தேசித்த ஒப்பும் உயர்வு மற்றவளுகிய ஒருவன் அதாவது, தன்னிலையாத் தலைவனாகிய மகாரா சன், ஒத்த அன்பும், ஒத்த அழகும், ஒத்த சல்லியும், ஒத்த குடிப்பிறப்பும் உடையவரை விடுத்த பனைவியையும், அகண்டமான அரசுபோகாதிகளையும், அன்னை தந்தையர்களையும் வெறுத்து பூர்வாதுபோகவிராகத்திற் பின்பங்களைத் தான் தாசனாபிஷாதிக்கண்டோல வவறுத்துத் துறவுபூண்டு பேரி

† வந்தாசன்-எதிவெந்த அன்னம். பூர்வம்-மலம்.

ன்படைந்த தன்மையைச் சிந்திக்குந்தோறும் பந்த மதிநீ
 றும் உலகபோதங்களை வெறுத்துத் துறவடையசெய்யும்
 அற்புதமான சரிதமூதலிய பதினாறு நூல்களையும் தமிழில்
 செய்யும்வண்ணம் தமக்குத் திருவருள் புரிந்த தருணைக்கட்
 லாக வள்ளவளாதலின், அன்பு மீதுர எழுஉகை மொழிக
 ளாற் புதுத்து துதித்தன றென்ற

அப்பிகை இயற்கை ஞானமே வடிவமாக உள்ளவளாத
 லின், 'தெருட்சத்தி' என்றும், ஆன்மாக்களின் பக்குவத்துத்
 தோட அங்கவிட மெய்தி வலியு அருள்புரிபவ ளாதலின்,
 'கருணையுருபாய்' என்றும் உலகின் தனனான குடிகளின்
 குறைகளை அரசனாயை மேற்கொண்டு நிவர்த்திக்கும்
 அமைச்சன்மேலானது, தனக்கு மேலான தலைமைப்பொரு
 ளின்றித் தானே முதன்மையானவனென்ற விளக்குவான்,
 "இறைவன்" என்றும், பிற ஆன்மாக்களின்வாட்டி மாணக்
 காட்டி மாண்பிடிப்பானெய்தபாறு மனிதவுருவுடனே எய்தி
 நின்று (அல்லது, மனிதர்சனாகிய குறமூர்த்திகளின் உள்ளி
 டத்திலுநின்று) உபதேசிக்குமாறன்றிப் பெரியநாயகி என்
 னுந் திருப்பெயருடன் எய்தி உண்மையாக நின்று உபதே
 சம் செய்தன ளாதலின் "எங்குந்" என்றும், தமது குறவனை
 இறைவனை எனக் கூறுதல் வழக்கமாயினும், அது உண்மை
 யிற் சிற்சிலவிடங்களில் முரண்பட்டவுங்கடும்; இவர்க்கு அங்
 வன்மன்றி உண்மையில் இறைவியே குறவாதலின் உள்ள
 படி யுணர்த்தார். இவன் உண்மையான திருவுள்ளம் ஆன்மாக்க்.

களை இரகசித்தல்வேண்டுமென்கின்ற தயவாதவே உள்ளத
தலின், 'ஒரு அருட்கடல்' என்றும், திருமகள் முதலிய எல்
லாரினுள் சிறந்தவளாதலின் 'பெரியநாயகி' என்றும், கா
தத்துவமுதல் பிரிதிவுதத்துவ மீளுகவுள்ள அனைத்தும் உண்
டாதற் கிடனே காரணியாதலின் 'உலகிற்கு அன்னை' என்
றும், அநேக புத்திரர்களை யடைய மாதாவினும் அவள் கண
வளாகிய பிதா சிறந்த முத்தன்மையுற்று நிற்குமாறுபோலச்
சத்தியும் சிவமும், பரிதியும் ஒழியும், பாலும் சுவையும், கட
லும் அலையும், தீயும் சூழும்போல வேறுபடாப் பொருளாத
வினாற் கிடமே சத்தியும், சத்தியே சிவமும் அன்றி, உண்மை
யில் இருவகைப்பொருள்க ளிருப்பதாகக் கூறுதல் இஊறு
பகும் அன்றா மாதலின் 'முதலவி' என்றும் கூறினார். (ச)

சபாநாயகர் துதி.

திங்களார் சடையிற் கங்கைநீர் துளபபத
திருந்திழை யுமைபுளங் களிப்பப்
பொங்கரா வொடுநற் புலமுனி வர்கண்மர்
போதய னமர்கள் போற்றக்
துங்கநான் மறைக டுதித்திட வைந்து
தொழில்விநிற் திடப்பொது வதனிற்
செங்கழ லீதிர நடஞ்செயும் பொருளைத்
தினம்பணிந் திடரொழித் திடுவாம்.

தி-ள்.) சந்திரன் பொருந்திய சடையின் மடியில்
மானது ததும்பவும், செவ்விய ஆபரணங்களை யணிந்த உயர்
தேவியார் மனமகிழவும், சீறிகின்ற பாம்புருவமரீன பதஞ்
சலி, வியாக்கிரபாதர் என்னு மிரண்டுமுனிவர்களும், திருமா
லும், தரமரைமலரிவிருக்கின்ற பிரமதேவனும், (மற்றைத்)
தேவர்களும் துதிக்கவும், பரிசுத்தமான நான்கு வேதங்களும்
துதிக்கவும், (சிருட்டி, நிதி, சங்காரம், திரோபவம், அதுக்கொ
டம் என்னும்) பஞ்சகிருத்தியுங்கள் நடக்கவும் திருச்சிற்றம்ப
லத்தில் செவ்விய வீரகண்டை முழங்கும்வண்ணம் ஆநந்திச்
சாண்டவம்செய்தருளுகின்ற பூரி நடராஜப்பெருமானே நான்
சொழும் வணங்கித் துன்பத்தை நீக்கிக்கொண்டோம். ஏ-று.

“பொங்கராவொடுநற் பூலிமுனிவர்கள்” என்றது பதஞ்
சலி, வியாக்கிரபாத முனிவர்களை.

பதஞ்சலிமுனிவரி சரிதம்.

கூடிராப்தியில் யோகசித்தினை செய்யும் திருமால் ஒரு
நாள் துண்ணென்றெழுந்து “அரகரசங்கர” என்று கிரமேற்
கைகூப்பி ஆநந்தக் கண்ணீர் துளித்து அசைவற்றிருக்கக்
கண்ட அவரது சயனமாயிருந்த ஆகிசேடன் “தேவரீர் அவ்
வாறிருக்கக் காரணம்பாது?” என்று வினவ, திருமால் “எம
நிறைவர் தாருகாவணத்தில் நடித்தருளிய இன்பத் தழுந்தி
னேன்” என, தானும் அந் நடத்தைத் தரிசிக்க விரும்பி அத்
திருமால்பால் விடைபெற்று, திருக்கலையி னொருபுறத் தவ
ஞ்செய்து சிவபெருமானால், அத்திரிமுனிவரும் அவர்மனைவி

அவருடைய மியற்றிய தவத்தால் அவ் வதுருயையின் அஞ்ச வியற்றேன்றி விழுந்த காரணத்தால் பதஞ்சலி யென்னுந் திருநாமத்தோடு திருத்தில்லை வனம்டைந்து வியாக்கிரபாத முனிவருடன் திருநடனநீரிசனஞ் செய்தருளினார். இவர் சி மீந் தாளும் சர்ப்பவடிவாதலின், இப் பெயர் பெற்றனர்.

வியாக்கிரபாதமுனிவர் கீர்தம்.

மத்தியந்தனமுனிவரது தவப்புதல்வராகிய மழுமுனிவர் தமது தந்தையார்பால் விடைபெற்றுச் சிப்பெருமானது திரு நடனநரிசனங் காணத் திருத்தில்லைவனத் தையடைந்து சிகா ர்ச்சனைசெய்ய, வண்டுபடுதல் முதலிய குற்றங்க ளொழிந்த மலர் கொய்தற்குப் பொழுதுபுளருந் சென்று மரங்களே றிற் பனியாற் கைகளுங் கால்களுஞ் சருக்குமே இரவில் கண் தெரியாதே என்று மனம் வருந்த, சிப்பெருமான் அவருக குக் காட்சிபுந்து “யாதுவரம் வேண்டி” என, மழுமுனிவர் “சுவாமி! ஸையும் காணும் பகிளோலப் பெற்று அவற்றிற் கண்க ளிருக்கவேண்டி” என, இறைவர் அவ்வாறே பிரகாசித்துச் சென்றனர். அதுபுதல்வரர் வியாக்கிரபாதர் என்ப பெயரெய்தினர். தாம் விருப்பம் வண்ணமே சிவபூசை செய் துகொண்டிருந்து திருநடனத் தரிசித்தனர் என்பதாம்.

பொங்கரா வொகேற் புவிமுனிவர் என்பதற்குச் சீற் கின்ற அரவும், நல்ல புலியுப், முனிவர்களும் என்று கொள் ளினுமாம்.

ஐந்தொழில் விரிந்திட இறைவன் நிருநடனம் புரிசி
ன்று நென்பதனை

பூமலி கற்பகப் புத்தேள் ஸீவப்பு
நாமரீன் வரைப்பி னானில் ஁ளாகமும்
ஏனைய புவனமு மெண்ணீங் குயிருள்
தானே வருத்ததன் தமருகக் கரமே
தனித்தனி வருத்த சராசரப் பகுதி
யனைத்தையும் காப்பதன் னமைத்தகைத் தலமே
தோற்றுபு நின்றவத் தொல்லுல கடங்குல
மாற்றுவ தாரமு லமைத்ததோர் கரமே
எட்டிய வினைப்பய ழுனவற்றையு மறைத்துநின்
னாட்டுவ தாகுநின் னூன்றிய பதமே
அடுத்தவின் னுயிர்கட் களவில்பே ரின்பங்
கொடுப்பது முதல்வநின் குஞ்சித பதமே

இத்தொழி லேந்துநீன் மெய்த்தொழில்.”—என்பது
முதலிய ஆன்றோர் திருவாக்ருகனானும் சுருதியாதிகளானு
பறிகு (ஞ)

சிவகாமியம்மை துதி.

என்கர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.
அருளுருவா யுயிர்கடமக் க்ன்னை யாகி
யஞ்ஞானந் தனையகற்றி யமல் மாகி
மருளிலதாய் மெய்ஞ்ஞான மாகு முத்தி
வாய்த்திடவே காத்தருளி வாளை ரேத்த

விருஷ்கெடவே மிளிர்மிருங் கழல்க ளார்ப்ப
விதைபுரியுந் திருநடத்தாற் களித்து வாழந்,
தெருண்மருவு மறைநான்கும் டரவந் தில்லைச்
சிவகாம சுந்தரியைச் சிந்தை செய்வார்.

(இ-ள்.) கருண்யமே வடிவாய், நீவகோடிகளுக்கெல்
லாம் பாதாபாகி, அவர்களீது அஞ்ஞானத்தை நீக்கி, நீர்மல
மாய், மயக்கமற்றதாய், உண்மைஞானவடிவாயுள்ள மேகக்
த்தை அடையும்பொருட்டு உபகரித்துகின்ற, தேவர்களெல்
லாம் துதிக்க அந்தகார மொழியும்வண்ணம் விளங்குகின்ற
பெரிய வீரத்தலைவர்கள்முழங்க இறைவனாற் செய்யப்படுகின்ற
திருநடனத்தால் மகிழ்வடைந்து, அறிவுமயமான நீண்டு,
வேதங்களும் துதிக்கின்ற சிதம்பரத்தைத் திரும்போயிலாகச்
கொண்டுவாழ்கின்ற சிவகாமசுந்தரியைத் தியானிப்போடாக.

ஆன்மாக்களுக்கு கருக்கிரகம் புரிதலையே பெரும்பொரு
ளாகக்கொண்டு ஸ்ரீ மஹாகைலாயத்தே எழுந்தருளியிருக்
கின்ற ஸ்ரீ மஹாசதாசிவப் பெருமானே மும்மல ஸத்தர்க
ளான ஆன்மாக்களை ரகிக்கும்பொருட்டு சிதம்பர ஷேத்தி
ரத்திற் சபாபதி என்னுந் திருப்பெயர்பூண் டெழுந்தருளி
யிருக்கின்ற நடராஜருடைய பஞ்சகிருத்தியத்தில் வைத்த
நோக்க முடையவரும், அம் மஹாசதாசிவனார் தொண்ட
கோலத்திற் கேற்பத் தாமும் சிவகாமசுந்தரியாய் ஆன்மாத்
களைப் பிறவிப் பெருங்காட்டினின்றும் விலக்கித் திருவுடி
நிழலாகிய பட்டினத்தே சேர்க்கு நோக்குடையனாய் நிற்கு

யிப்பினளான மனோன்மணி யென்றும், இவளுருவம் கருணைப்பிழம்பே என்றும், அதற்குச் சான்று தம்பேரல்வாளை ல்லந்தாண்ட திறமே யென்றும் எண்ணும் பேரறிவாள சதலின், ‘அருளுருவாய்’ என்றுதொடுத்தாக் ‘கனித்து வாழும்’ என்று முடித்தார்.

சிவகாமசுந்தரி - சிவத்தாற் காமிக்கப்பட்ட சுந்தரி ; சிவத்தைக் காமிக்கிற சுந்தரி என்னும் இரண்டு முதலாகப் பல பொருள்களையுந் தாமிரிக்கும். சிவத்தாற் காமிக்கப்படுகிற சுந்தரி யென்பதே சத்தன் சத்தி என்பவர்களின் உண்மைத் திறமறிந்த ஞானி னாற் கொள்ளற்பாலதும், ஏனைய நிறநிற் கொள்ளற்பாலவுமாம். ஏனெனில், ஒருவன் தனது ஆற்றலி னிடத்து லக்ஷிய மற்றவனாக வெங்காணுநிரான். அங்ஙனமே இறைவன் தனது கருணைத்திறமாகிய பேராற்ற லினையே சந்தியாக அமைத்துளான் என வேதாநம் புராணேதிகாசங்கள் கூறுகின்றன.

முக்கி யென்பது, அநர்த்தநிவிர்த்தியா லுண்டாகும் ஆனந்தப்பிராப்தியே யென்றும்,—அஞ்ஞான நீங்கியபொழு துண்டாகும் மெய்ஞ்ஞானமே யென்றும்,—பந்தநிவிர்த்தி யடைதலே யென்றும்,—பந்தநிவிர்த்தி யடைந்து சிவமாத லே யென்றும்,—அப்பி லடங்கிய உப்பென இறைவனி வுடங்குத லென்றும் இன்னும் பலவிதமாகியும் உரைக்கின் றார்கள். அஞ்ஞானக் கழற்றியி லுதயமாகின்ற மெய்ஞ்ஞா னமே முத்தியென்பது இவ்வாசிரியர் கருத்தாதலின் “அஞ்

ஞானந டீனையகற்றி யமலமாகி-மருளிலதாய் மெய்ஞ்ஞான
மாகுமுத்தி" என்றார்.

அஞ்ஞானந்தனை ஈகற்றலாவது, அகங்கார மமகாரங்
களை ஒழித்தல். அகங்காரம் நானென்பது ; மம்காரம் என
தென்பது. இது ஆன்மாக்களுக்கு இருவினை ஒப்பும், மல
பரிபாகமும் வந்தஞான்று ஞானசத்தியா வியற்றப்படுங்
கிரியையாம். முத்தியானது அஞ்ஞானஞ் சந்தேகம் விப
ரீத முதலிய மயக்கங்களி னின்றும் வேறுபட்டதாய்த் தரு
க்க யுத்திகளா லகற்றவியலாந் உண்மையறிவேவடிவமாய்ப்
புடவிட்ட பொன்போல அழுக்கற்றதாய் விளங்குவதொன்
ருகலின், ஆசிரியரும் " அமலமாகி - மருளிலதாய் மெய்ஞ்
ஞான மாகுமுத்தி" என்றார். (சு)

விநாயகர்துதி.

கலிவிருத்தம்.

செக்கர் பேரன்றொளிர் முக்கட் சிலம்பினை
மிக்க பேரருள் வேலையை யோர்கொம்பு
றக்க வன்பர்க் குதவுந் தருவினை
யிக்க தைநிறை வேற விதைஞ்சுவாம்.

(இ-ள்.) இந் தூல் இடையூறின்றி நிறைவேறுற்பொரு
ட்டு, செவ்வானிம்போன்ற திருமேனியையும், விளங்குகின்ற
மூன்று கண்களையும் உடையவராய்த் தன்னையடைந்த பக்கு
வர்களுடைய அன்பர்களுக்குத் தமது ஏகாதந்தந்தால் உயர்ந்த

பிரம் அருட்கடலை அணிச்சின்ற கற்பகம்போன்ற விகாயகப்
பெருமானை வணங்குகாம். எ-று.

இவ்விநாயகப்பெருமான் பரிபக்குவமுடைய ஆன்மக்
கட்குக் கருணைபுரியுந்திறங்காட்ட அவர்தன் திருக்கரத்து
ஆன்மாக்களை வருத்திய கயமுகளை வதைத்த கொம்பினை
அமைத்துளார். இப் பெருமானுடைய திருவுருவ தரிசன
முடையார் அவர் கரத்துள்ள பின்னதந்தத்தால் அவர் கரு
ணைத்திறத்தினைச் சால் வறிகின்றனர். அவ்வறிவினா லவர்
கள் வீக்கினிடின்றி யாவர்களையும் ஆட்கொள்ளும் அம்
முதற்கடவுளை நினைத்து ஆநந்தக கடலி லழுந்துகின்றார்களென்று
தொனித்தல் காண்க.

தரு வென்பதற் கிணங்கிக் கொம்பென்றார்.

பாரதம் - செனந்தரியலகரி முதலிய நூற்களின் உற்
பவத்திற்கு இவ்வாறு கொம்பே காரண மாதலின், 'மிக்க
பேரருள் வேளையை யோர் கொம்பாற்-றக்க வன்பர்க் குத
ட்டித் தரு' என்றார் என்னினும் ஆம்.

எல்லாக் காரியமுஞ் செய்யத் தொடங்குகோர் அஃது
நிர்விக்கினைமாக நிறைவேற்றப்பொருட்டு விகாயகனா வணங்
குதல் மரபாதலின், இன்னுலாசிரியரும் தாமெடுத்துக்கொ
ண்ட மகாராஜா துறவு மொழிபெயர்ப்பு முட்டின்றி முடி
தற்பொருட்டு முதற்கண் விநாயகவணக்கங் கூறினர்.

அதன் வரலாறு.

சூர்வத்திற் கயமுநாகரன் தான் பெற்றுள்ள வரத்தின்
இறுமாப்பாற் பிரமாதி தேவர்கட்கெல்லாம் விபத்து செய்து

வா, மதுரைக் காதலைச் சகியாதவர்களாகி ஒருங்குகூடித்தொடர்
க்கைபூயமலையை யடைந்து நந்திதேவர் கட்டளை பெற்றுத்
திருச்சந்நிதானத்து ட்டென்று சிவபெருமானைத் தரிசித்துத்
தபக்கு கேர்ந்த குறைவே விண்ணப்பஞ்செய்து முறைமட,
“அவன் எம்மை கோங்கி அரியதவஞ்செய்து தேவர்-அசுரர்-
மனிதர் மிருகங்கள் முசுவினோரால் இறவாதிருக்கட்ட
பெற்றனன். ஆனால் தன தருவாகி வருடோளால் இறவா
திருக்க வரங் கேட்டாளிலன். நாம் மாறப்பட்ட திருமேனி
யாக யானைமுகத்தோடு சென்று அவனை யடக்குபோம்”
என்றவர்கட்கு விடைகொடுத்தனுப்பி, பார்ப்பதி தேவியா
ருடன் அப்பர்வதத் தருகிலுள்ள சித்திரச்சாலையையடைத்து
அங்கு விச்சுவகன்மனால் எழுதப்பட்டுள்ள பச்சிரவடிவமா
கிய சித்திரங்களைப் பார்வதிதேவியாருக்குக் காட்டி “பெண்
னே! முதலிலுள்ள பிரணவாகாரமாகிய இரண்டி யானை
களில், முற்பட்டது திரிமூர்த்திகளையுந் தந்தது. அல் தெய்
வடிவம். அடுத்த சத்திகள் மூவனாயுந் தந்தது. அல் துண்படி
வம். ஆதலின் யாம் அப் பிரணவச் சித்திரங்களைப் படிவ
மாகுதும்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருள, உமா தேவியாரு
அந் கருத்துக் கிசைத்தனர். அப்பொழுது இறைவர் ஆங்
கோர் திருவிளையாடலைச் செய்ய, அதனு லப் பிரணவவடிவ
த்தினின்றும், விராயகர் திருவவதாரஞ் செய்தனர். பிறகு
விராயகரைக் கைலையையிற் கொண்குவந்து மகுடஞ் சூட்டி
“உன்னை வணங்கி யுன தருள்கொண்டு செய்யுங் கருமங்
களை நிறைவேற்றவும், வணங்காது செய்யுங் கருமங்களைத்

“விந்தியம், உனக்கு வித்தினவிநாயக னெனப் பெயர்தான்
 சோம்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி, தேவர்களைப் பார்த்து
 “நீவன் மமது மூத்தரின்னீ ; இவனை எம்மைம்போன் ஈப
 சரிபுகன்” எனக் கட்டளையிட்டருளினர். பிறகு தேவர்
 கள் கயமுதினது கொடுத்துயர் பொறுது விநாயகக்கடவுளை
 அபாசிக்க. அவர் அவர்களுடைய பார்ச்சுத்து அவ னென்
 வதை யாயுதங்களால் மிறவாதவ னுடைய சமது கொம்பை
 யொடித் தெறிய அவன் பெருச்சாபிவடிவாயினன். அதனை
 விநாயகர் காண்பாகக் கொண்டனர் என்பது புராண பர
 காறு.

(ஈ)

சுப்பிரமணியர் துதி.

அருள்நீர் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

கழுகமழ் கரிய கூந்தற்

கனிமொழித் துவர்வாய்த் தெய்வம்

பிடிதனக் கோட்டால் வளர்மி

இண்கொடி படநஞ் செய்ய

பிடிபுகழ் புயமாங் குன்றிற்

பாயவண் கழுநீர் நீப

மடலவிழ் செழுந்தார்ச் செவ்வேண்

மலரடி வணக்கஞ் செய்வாம்.

(இ-ள்.) மணம் வீசுகின்ற கரிய கூந்தலினையும், முத
 ரமான மொழியினையும், செந்நிறம்பொருந்திய வாயினையும்
 உடைய தேவயானையினது தனமென்னும் கொம்பின்வழி,

வன்னி யென்றும் பெயரினையுடைய பெண்கொடி படகு
கின்ற செவ்விய உலகம் புகழுகின்ற புயமாகிய மலையில்
அகன்றவளவிய இதுழினை யுடைய செங்கழுநீர்மலர்களாலும்,
கடம்பு மலர்களாலும் கட்டப்பட்ட செழுமையான மலை
யினை யணிந்துள்ள சூமாரக்கடவுளின் திருவடிகளை உணர்
குவாம். ௭-று.

தனக்கோட்டின்புழி வன்னிக்கொடி படகுகின்ற புயக்
குன்று வன நயம்பட வுலாத்தமை காண்க. (௮)

அடியுவர் துதி.

கீழுநீர் கழிகெழவடி யாகிய விருத்தம்.

வண்டுழா யலங்கன் பாயவன் மலர்மேல்

வதிந்தநான் முகன்மறை யறியாத் [யொருண்
தொண்டைவாய்க் கொண்ட விழிக்கழை மொழி
குடியிடை புலமையையோ ரிடத்திற்

கொண்டகோ னருளைப் பொருளெனக் கருதிக்.

குலவிய சாதனந் தரித்து
மண்டிய வடியார் யாவர்மற் றவர்தான்
மனத்தினுஞ் சிரத்தினும் வைப்பாம்.

(இ-ள்.) வளவிய துளவமலை யணிந்த திருமலும்,
தாமரைமலரை யாசனமாக வுடைய பிரமனும், வேதங்களு
முணராத கொவ்வைக்கனி போன்ற வாயினையும், "கயல்
போன்ற விழிகளையும், கரும்பு போன்ற மொழியினையும்,
ஒள்ளிய உகைபோன்ற இடையின்பு முடைய உடம்பிற்

டடியை இடதுபாகத்திற் கொண்டுள்ள சிவபெருமானது திருவருளைப் பொருளாக மிகவும் கருதி, விளங்குகின்ற விபூதி ருத்திராக்ஷங்கீ ளர்கிய சைவசாதனங்களைத் தரித்துள்ள அடியவர்களையாவோ அவர்கள் பாதங்களை மனத்திலும் ஈரீர்த்திலும் வைத்துக்கொண்டோம். எ-று. (க)

அ வ ய ட க் க ம்.

கலிவிருத்தம்.

சகரீர்தம் வலியையுந் தடந்தி னாக்கட
லகலமும் பிவ்புனோ ரகழி லஞ்சிதான்
புகழுற விளக்கலே போல விச்செய்
டசைதரு க்குஞர் தூ றனைவி னாக்குமால்.

(இ-ள்.) சகரீர்தனது வல்லபத்தையும், விதாலமான அலைகளையுடைய கடலினது அகலத்தையும், மற்றையர்க ளால் தோண்டப்படுகிற குளங்கள் கீர்த்திபொருந்தும்வண் ணம் விளக்குந்தன்மையட்போல், இச்செய்யுட்களும் உய ர்ப்பு பெழுதுத்திய கலைஞான வல்லவர்களால் செய்யப்பட்ட னால்களை விளக்காரிற்கும். எ-று. (க)

பாழுசீர் க் கழிநெடிவடி யாகிரிய விருத்தம்.

திங்கவொண் கவிதைத் திகழியந் திணிதோ
டிசுழ்கடற் றுனைமா ராஜ்
னைங்கண்மா நிலத்திற் றறந்துவி டடைந்த
விரியவிக் காத்தையைத் தமிழா

வீரகுமா சுவத்தேதா சிவையுமென் நினைப்ப
 னரைத்தனன் வீடுறக் கேட்டோர்
 சேர்ங்கவிற் பொழிஞ்சூழ் பழாடல் யுறையுள்
 ருபாமதே வெண்ணுமா முனியே.

(இ-ள்.) ஏள்விய சத்திரவட்டக் குடையையும், ஆச்
 கினாக்காத்தையும், விஷங்குகின்ற கடலைப்போன்ற சேனை
 களையும், அழுத்தமான சோள்களையு முடைய மஹாராஜன்,
 அழகிய இடமகன்ற பெரிய உலகத்தில் துறையுண்டு முத்தி
 யடைந்த அருமையான இத்தச் சரித்திரத்தை, இவ்வுள்ள
 பெரியோர்கள் தமிழ் யாப்பினால் பாட்டுணக் கேட்டோர்
 வீட்டையீம் வண்ணம் பாடினான். (அவன் யாரெனில்)
 மணம் பிசுகின்ற மலர்களிலிருந்த பொழிஞ்சூழ்த்தள்ள வீடு
 த்தாசலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற குமாரதேவ மென்னும்
 திருநாமத்தினையுடைய மஹாமுனிவன். எ-று. (கக)

அறுசீர்க் கழிகெடிவடி யாகிரிய விருத்தம்.

சிவன்றிரு வருவீ மைந்து
 சின்மய வெழுத்தும் வாழி
 நவந்தரு நீறும் வாழி
 நயனநன் மலரியும் வாழி
 சுவின்றருங் குமாற தேவன்
 சூழலிணை யிரண்டும் வாழி
 யவன்றிரு வடியார் தம்மோ
 டாருயி ரனைத்தும் வாழி.

(இ-ள்.) சிப்பெருமானது திருவுருவமாகிய ஞானரூபமாய் விளங்குகின்ற பஞ்சாக்ஷரங்கள் வாழ்க. புதுமைமையக் தந்தனின்ற விபூதியும் வாழ்க. கண்மணியாகிய உருத்திராக்ஷரமும் வாழ்க. குமாரதேவரது அழனித்திருகின்ற இரண்டு திருவடிகளும் வாழ்க. அவனது திருவடியர் கூட்டத்தடன் ஆரிய எல்லாவுயிர்களும் வாழ்க. என்று.

ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமானது தன்னொடு பயின்றவர்களைச் சிவசொருபமாகச் செய்தல் அநுபவித்தமாதலின், “சிவன்றிருபுநவாமைந்து சின்மய வெழுத்து” என்றார்.

வேறே எவருடையவேனும் உருவ முணர்த்தும் பீஜத்திற்கு, அநாவது மந்திரத்திற்கு ஞானசொருபம் இயற்கையிலுள்ளது. எந்நா லென்னின், மந்தறையவர்கள் இறைவனான சிப்பெருமானை ஒப்பி இயற்கைஞானமுடைய ரல்லாமையா லென்க.

.இப் பஞ்சாக்ஷரம் தூவ-சூக்கும-காரணங்களாகப் பிரித்தபபட்டு ஒன்றிற்கொன்று மிகுந்த பலசித்தியை அருள்வதாகவுள்ளது. ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரத்தினை ஆசிரியன் முகமாக உணர்ந்து மூன்றலாகக் காடிக் கதிகமாகச் செபித்து முறைப்படி சிவார்ப்பணஞ் செய்பவர்கள் சிவசம்புத்துக்களான அணிமாதி மயூராகித்திகளை ஊழியப்பொருளாகக்கொண்டு விளங்குவர். காரமாதியாகவும், சிகாரமாதியாகவும் விளங்கும் மந்திரங்களை முனையே தூவசூக்குமங்க ளென்ப.

ஒவகாரமே காரண பஞ்சாக்கூரமாகும். அத்து அகார உதார மகார விந்து நாதங்களான ஐவகையினவாகப் பிரிக்க நின்றவின், அத்துவே காரண பஞ்சாக்கூரமெனவும், இதனைமுழுத்தர் செபித்தல்வேண்டும் எனவும் சிவாதமங்களில் கேட்கப்படுகின்றன.

பிரணவத்தினை காரண பஞ்சாக்கூரமாக அறியாமலும் வேகள்ளாமலும் வேறொருவிதமாக இருதலைக்கொள்ளியென மற்றொரு மந்திரத்தினைக் காரணமென உரைப்பவர்களும் உண்டு. அன்னோர் அம் மந்திரத்தில் மூன்றெழுத்தே நிலவ திலையும் அது பாசநீக்கத்தில் ஜன்மா பரையின் புருஷாகாரத்தால் (துணையினால்) சிவனை அடைந்து நிற்கும் இயல்பினை உபதேசிக்கு முறையான மந்திரமெனவும் அறிந்திலர் போலும்.

எத்துணைய கல்விவல்லப மாதிரி இருக்கினும் சிவத்தினை யடைந்து சேவமாய் வினங்குதற்குப் பஞ்சாக்கூரமே இன்றியமையாத பொருளாதலினை பக்குவர்கள் ஓசிரியர் வழித்தாக அறியாதீரார்.

பஞ்சாக்கூரமே ஞானசொருப மென்பது, இந்துலாகிரியர் பகஷாதலின், 'சிவன்றிருவேழுத்த' என்றும், 'இன்மயம்' என்றும் உற்றது கூறினார். பூசுக்குறியல்லாத மற்றைக் குறிகளையுடையோர் உலகினருள் போகாமிகளாகவே காணப்படுவார்கள். இவர்களைக்கண்டவுடன் பிறர்க்குப் புளகாங்கிதமுண்டாதல், கண்ணீர்வார்தல், கரமுலர்குவிதல் முத

விய ஆச்சரியப்படத்தக்க செயல்களைத் தராரிற்பெதானநனை
ருதீவினனும் இசற்கு அத்தகைய இயல்புண டாதலானும்
நவந்தரு நீறு' என்று றென்றும்.

பாசபத்தராய் பிறப்பிறப்பெனுஞ் சலதியுள் தலைதடு
மாரிக் கிட்க்கு மான்மாக்களோப் பந்தக்கழிவு முதலியவைக
ளோக் கொடுத்துச் சிவோகமென்னும் அதிசயிக்கத்தக்க நிலை
யில் நிறுத்துவ தாதலால், 'நவந்தரும் நீறு' என்றாரென்றும்,

நீறு-சைவ நீறு, வைணவ நீறு, ஸ்மார்த்த நீறு என
கூன்றியாராய்வார்க்கு மூன்றெனக்காணப்படினும், அந்தந்த
முறைப்படி அணிவார்க்கு அது புதுமைதருங் தொன்றாத
வின்றி பொதுமையாகவே 'நவந்தரு நீறு' என்றாரென்றும்,
மூன்றையவை இரண்டும் பரபக்கத்தனவாய் சைவநீற்றி னள
வான புதுமையைத் தரற்பாலதன்மையால், அமைக்களை ஒழி
த்து ஆசிரியந்நவந்தருநென்று வசவ விபூதியையே உரைத்
தன ரென்றும், ஏனைய பூதிகள் இந்த விபூதியை யொப்பப்
பிறராலும் சிறப்புற ஆக்கப்படுமாயும் இவ்விபூதி சைவ மந்
திர சொருபாய்ச் சைவமந்திரங்களால் ஆக்கப்படுதலை ஆசி
ரியர் விளக்க 'நவந்தரும்' என்றார் எனவும், இன்னமும்
உசிதமான பசுவிதமாகவும் பொருள் விளங்கி நிற்கும் என
வும் கூறுமாறு நவமெனு மடைபொலிந்து நின்றல் காண்க.

நயனநன்மணி-நயனத்தி லுண்டான நல்ல மணி.

நயனம் போல்வதான நன்மணி; நயனத்தி லொளி
தரு நிற்பதான கருவிழிபோன்ற நன்மணி என அம்மணியி

எனிடதது அடியவர் கொண்டுநிற்கும் அபிமானத்தினை, ஆம் மொழி தேற்றெனவிளக்குதல்மான்க, பஞ்சாகுமமும் திருநிறும் உருத்திராக்கமுபாகிய இம் மூவகைப்பொருள்களையே மொகுகாசாதனங்களாக யோகம்மனிக்கு முதல்பன் தத்தாந்நர் லால் அமைக்கே அடியவர்கள் அன்பொடு கைக்கொண்டு நிற்கின் னனர்.

இது தாவுறுலாதலானும் தரவிலும் நீர்த்சமயீன்ப பாண விசாயுச்சியத்தினை ஐடைமான் விருப்பி நீற்கும் சகுதியினர்க் குரியதாதலானும் யோக சாதனங்கலையுங் ஆசிரியனையும் அடியவர்களையும் ஆருயர்களையும் வாழ்த்தினு மான்க. ஆசிரியனை மெய்க்கடவுளாகக் கொள்ளுதல் இந் தாலுடையார்க் குடன்பாடாதலின், கடவுளை சுண்டு வேறு கூறினா ரில்லையென்க.

ஹலாநிரிபரான குமாரதேவருடைய றெயர் தேட்கப் பதிதலால், பாயிரமுணாத்தற் குரியாறால் இவ்வாழ்த்துணாக் கப்பெற்றதென்று கோடல் கலம். குமாரதேவ னென்றது முருகக்கடவுளை என்றும், குமாரதேவன் - குமாரனுக்குத் தேவன்; அவன் சிவன் எனவும் பலவாறு கூறுவர். இவ் வாசிரியர் பெரியநாயகி யம்மையின் மாணவராதலால், சுண் டிதே யுண்மையென் னுணாக்க வியலாது. (கஉ)

பாயிர முற்றிற்று.

நூல்.

சுருதிநீர் கமிநெழிலடி யாசிரிய விருந்தம்.

சுருதிநீர் வநமி சாமணி யத்திற்
 நங்கிய முனிவர்கள் சூதன்
 வாய்ப்பணித் தேத்திக் கதைகள் பற் பவ்வா
 வசூத்துரைத் தனைமகா ராசன்
 ஸ்ருத்கதை யெங்கட் சூரைததிலை யதநீ
 செப்பெனச் சுருதியிற் சொல்லுஞ்
 ஸ்ருத்கமில் காதையி தீவெனத் தொகுத்துத்
 தோயறக் கேண்மினென் றுரைக்கும்

(இ-ள்.) மரங்கள் விளங்குகின்ற நைமிசாணிமத்தில்
 முன்புசெய்துண்ணு) வாழ்கின்ற செளநகாதி முனிவர்கள்
 (இருக்குமிடத்திற்கு) சூதமுனிவர் (ஒருநாள்) வருதலும்,
 (அச்சவுனகாதி முனிவர்கள்) அவரை வணங்கித் துதித்து
 சூதரே, எங்களுக்குப் பற்பல்விதமான அநேகப் கதைகளோ
 யசூத்துரைத்தீர் (எனினும்), இதுகாறும் மஹாநாஜனது
 அழகிய சரித்திரத்தை எங்களுக்குச்சொன்னீர்களில்லை. ஆத
 லால், அக்கதையைத் தேவரீர் இப்பொழுது கூறியருளு
 மென்று கேட்கவும், (அச் சூதமுனிவர்) வேதத்திற் சொல்லு
 னின்ற விசாலமான இக் கதையை நான் சுருக்கிக் கூறுகின்
 ரேன. நீங்கள் பரிசுத்தமான உள்ளத்தோடிருந்து கேட்பீர்களாக
 வென்று செல்லலத்தொடங்கினார். எ-று.

• • சூதமுனிவரைக் குறித்துப் பலர் பலவிதமான அபீப் பிராய முனைக்கின்றன ராயினும், இவர் முந்தாலும் தண்ட கமண்டங்களுக்கும் பஸ்ம ருத்திராக்ஷங்களுக்கும் உடையவராக இருக்கின்றார் என இவரை வருவரிக்குவிடங்களில் கேட்கப் படுதலானும், லோமஹர்ஷணரென் நிவருக்கு மற்றொரு பெயரிருத்தலானும் இவரொருபிராமணரேயாதல்வேண்டும்.

கட்குடி வெறியினு லொருமுறை பலராம னிஷை சூத னென் றிகழ்ந்திருத்தலால் கடித்திரிய, பிராமண, ஸீங்கிர மத்தினு லுண்டான ஜாதியென் றுணாகப்படுகின்ற சூத ஜாதியரைச் சேர்ந்தவராயிருப்பினு மிருக்கலாம். சூத்திர வருப்பினரெனச் சிலர் குழறி வழிதல் இடர்வீஷயத்தில் யெரு அபத்தமேயாம். உபநிடசாதிகளை இவர் முனிவர்கட் குணத்திருத்தலால் பிராமணியமே இவரென்பது ஆன் றொர் துணிபு. (.)

குழைத்தகண் கினைத்தே மர்வினெண் கணித்தேன்

குலவிய பலவினற் பலத்தேன்
றழைத்தடு கதலிப் பழமுருத் தடுதேன்

றன்றிரண் டிவஞ்சிபிற் றதும்பி
விழுத்தகு வயலிற் பாப்தா வினையு
மிருகரு நாடதே சந்தா
னிழைத்தநற் றவத்தா லுயிரெலாம் புரந்தம்
கிருந்தா சானுமோர் குர்சில்.

(இ-ள்.) தளிர்களையுடைய தண்ணிய கிளைகளோடு கூடிய தேமாமரங்களிலுள்ள ஒன்றிய பழங்கனின் தேனும்,

வணங்காநின்ற பலாப்பழங்களின் தேனும், தனிழத்துள்ள வாழைப்பழங்களொழுக்குகின்ற தேனும் கலந்து, குளவங்
ளில் நிறைந்து புகழ்த்தக்கீ யயல்களில் (நீருக்குப் பதிலாகப்)
கீராய், அதனால் நெல்விளைகின்ற உயர்ந்த கர்நாடதேசங்
செய்த நீலவ தவத்தினால் ஒருமன்னவன் எல்லா உயர்களை
யும் ஆங்கிருந்து அரசாண்டு இரக்கித்துக்கொண்டிருந்தான்.

கவிவீருத்தம்.

மஞ்சம ரிஞ்சிருந் மாபு ரத்திருந்
தெஞ்சலி லெண்ணிசை யிறைவர் தாடொழுத்
தஞ்சமென் றடைந்தவர் தமடைக் காத்திகல்
வஞ்சகர்க் காய்க்கா ரஞ்ச மன்னனே.

(இ-ள்.) 'அவன் பெயர் யாதென்றால்), லேகத் தவழு
கின்ற மதிக்குந்த மாபுரமென்னும் நகரத்திலிருந்து குறை
வற்ற எட்டுத்தீக்கிலுமுள்ள எல்லா அரசர்களும் தமது பாதுப
களைவணங்க, அடைக்கலமென்றடைந்தவர்களை இரட்சித்துக்
கொண்டு, உடைவர்க ளாகிய வஞ்சகர்களைக் கோபிக்கின்ற
மஹாராஜனென்னும் மன்னவன். எ-று. (௬)

அறுசூக் கழிநெடிலடி யாகிரிய விருத்தம்.

தருவிழி லரசு வைகுஞ்

சதமகன் றிருவின் மிக்கா

னுருவினின் மதனின் மிக்கா

னுலீத்தீனிற் பலத்த தோளான்

கொநவிரி வரியே தன்னான்
 தோயினாடு குறிமிறும் பாட
 முருகுடைந் தொழுஞ் தாநான்
 குறவுல களிக்ஞும் வேலான்.

(இ-ள்.) (அவ னெப்படிப்பட்டவனென்றால்), கற்பக
 விருகம் மீழ்விவிருந்து அரசாளுகின்ற இத்திறனைக்காட்டிலும்
 மிகுந்த செல்வமுடையவன்; உருவத்தில் மன்மதனைப்
 பார்க்கிலும் பேரழகியுடையவன்; திரண்ட கல்லைவிடப்
 பலமான தோள்களையுடையவன்; போர்முதத்தில் ஆண்சிங்
 கம்போன்றவன்; ஆண் வண்டுகளுடன் பெண்வண்டுகளும்
 பாட, தேனுடைந் தொழுகும்படி மகர்மலை யணிந்தான்
 வன்; மூன்றுலோகங்களையும் இரட்சிக்கின்ற ஆக்கினசக்கர
 னையுடையவன். ஏ-று.

கேல் என்பது, ஆயுதப் பொதுவசனமாகலால், கேலை
 ஆக்கினசக்கர மென்றும். (ஈ)

கலிவிருத்தம்.

அரசர்வந் திடுதிறை யளக்கு முன்றிலான்
 முரசுக ளனுதின முழங்கு மன்றலான்
 கரைபொரு திரையெறி கடலந் தீனயா n
 னருவரை மார்பினுன் யாரி மொய்ப்பினுன்

(இ-ள்.) வேற்றரசர்கள் வந்து தனக்குக் கட்டவேண்
 டிய கப்பங்களைக் கொண்டுவந்து அளந்து குவிக்கின்ற தலை

வாயினையுடையவன் ; ஏக்காலங்கிலும் முரசுவாத்தியங்கள்
முழங்கும் மணவினைகளை யுடையவன் ; கவையை மோது
கின்ற நிரைகளை யுடைய கடல்பேரன்ற சேனைகளையுடைய
வன் ; அழகிய உத்தம ரேகைகளையுடைய மார்பினையுடைய
வன் ; யானையைப்போன்ற பலமுடையவன். ஏ-று. (16)

அரகாதம முடிபுழு தவிருந் தாளின
னெரிதவழ் திகிரியை யேந்தந் தோளினான்
பகவன் வலியினை மாற்றும் வாளினான்
றுந்நிக் கொடையினான் நிருக்கு நாளினே.

(இ-ள்.) வேற்றரசர்கள் மருடங்கள்பட்டி விளங்குகின்ற
(தழும்போடு கூடிய) பாதங்களை யுடையவன். அக்கினி
தொலித்தீக்கொண் டிருக்கிற சக்தரப்படையைச் சுமந்த
தோளின யுடையவன். படைவர்கள் செருக்கமடங்கின்ற
நாளில் பலத்தை ஒழிக்கின்ற வாட்படையினையுடையவன்.
தற்பகவிருகடித்தைப் போலவும், சங்கநிதி பதுமநிதிகளைப்
போலவும் ஆனாயாதுகொடுக்கும் கொடையினையுடையவன்.

அறதீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

கவாயோ டாட வட்டங் காரிகை யார்கள் வீசப்
பவளவா யரம்பை யன்னார் பாகடை யுதவ முத்தத்
தவளவா னாகையார் கீதந் தணிநடஞ் செய்ய நின்று
சுவலய மன்னர் போற்றக் குரைகடற் றீனை குழ.

(இ-ள்.) அழகினையுடைய பெண்கள் சாமரங்களுடன்
ஆலவட்டங்களை வீசவும், பவளம்போன்ற வாயினையுடைய

ஆரம்பபாசனங்களை யொத்த பெண்கள் தாம்பூல மளிக்கவும், முத்தூட்போன்ற வெள்ளிய ஒளரிய தந்தபந்திகளையுடைய மாதர்கள் இசையொழிதடிய ஒப்பற்ற நாட்டியாடவும், உலகாளு மன்னவர்கள் இருபுறங்களிலும் நின்றுகொண்டு விதிக்கவும், ஓசையினையுடைய கடல்போன்ற சைனியங்கள் முழங்கும். -௪- (௧)

இந்திர னுல யம்போ லீலங்கிய மண்ட பத்திற் சந்திர மிருக ராசன் சுமந்தபூ வணியின் பீட வந்திருந் தவனி தன்கீன நீனுநெறிமுறையிற் சாத்தே யந்தமில் டோகந் லுய்த்தன்கிருந்திடுமரசர் கோமான்.

(இ-ள்.) தேவராஜனது கொலுமண்டபத்தைப்போல விளங்காழின்ற சபாமண்டபத்தில் அழகிய சிங்கங்கள் சுமந்த மலானையின்மீது கொலுவிருந்து உலகத்தை மனோதிபபடி இரட்சித்து அளவற்ற போகங்களை அறபவித்துக்கொண்ட அம்மாபுரத்தில் வாழ்கின்ற அவ்வரசற்கரசன். -௪- (௨)

தூயபுடைப் பிறையெ யிற்றுத்
துத்தியீ ராயி ரந்தோட்
பாம்பினுற் பரிக்க லுற்ற
பாரினைப் புரிக்கப் பின்னர்
மேம்படு புதல்வர் நந்தம்
வீறுடை வயிற்றில் லென்று
தேம்படு தெரியன் மார்பன்
சுந்தையா குலங்க ளுற்றான்.

(இ-ன.) துவாரத்தினையும் பிறைபோன்ற வளைவினை யும் புள்ளிகளையும் இரண்டாயிரம் தோள்களையு முண்டிய சூத்சேடனால் சுமக்கப்பட்ட இவ்வுலகத்தை எனக்குப் பின் னர் ஆளுதற்கு உயர்வு பொருந்திய புத்திரர்கள், பெருமை யினையுடைய நமதுசிறந்தவயிற்றின்வழி உண்டாகவில்லையே யென்று தேன் ஊறுகின்ற மாலைபுணிந்த மார்பினையுடைய அம் மன்னவன் மனோவியாகுல மடைந்தனன். ஏ-று. (௬)

கங்கையே முதலா மீக்கக்
கடவுண்மா நதியிற் றேறய்ந்தும்
பங்கயா சனன்மா ற்ங்கட்
பவளவார் சடையூன் றன்னை
யங்கையிற் பூசை செய்து
மதிதிகட் களித்துந் தீயிற்
பொங்குமா குதிக ளீந்தும்
பூவலம் வந்துந் தேவர்.

(இ-ன.) (அம்மன்னவன் புத்திராபேஷையால்) கங்கை முதலான சிறந்த தெய்வீகமுடைய பெரிய மதிநீர்களில் மூழ் கியும், தாமரையாசனனாகிய பிரமனையும், திருமாலையும், பவ ளம்போன்ற நீண்ட சடையினையுடைய சிவபெருமானையும், அழகியகையால் பூசைசெய்தும், பரதேசிகட்டு (அன்னமுத லானவற்றை) அளித்தும், அக்கினிகளிலுயர்ந்த ஆகுதிகளைச் செய்தும், பூப்பூரதகூணம்செய்தும், தேவர்கட்டு. ஏ-று.

கடவுள் பாரதி களாவன :—கங்கை, யமுனை, சரசுவதி, நர்மதை, சிந்து, காவேரி, க்ருஷ்ணவேணி, தாப்பிரதநீர், பரத்ய.

இவ்வரசன் திருநீரிடுகெற்றியினனாய் ஸ்மிருதிவழி நடப்பவ னாதலின், அயன் அரி அரன் என்னுந் திரிமூர்த்திகளையும் புத்திரலாபார்த்தமாகத் தன்கைகளாற்பூசைசெய்தனன். ஸ்மார்த்தமதத்தினர் திரிமூர்த்திகளைக் காரியேசுவரர்களைன்றும் மாயாப்பிரதிவிம்பர்களைன்றும் கருதுபவர்கள். (க0)

ஆலயஞ் சாலை யக்கி ரூரநர் தனவ னங்கள்
கோலமா நிலஞ்சி கூபங் சூளம்பல செய்து மீரெட்
டேலுயா தானத் தோடே யிரணிய முதலீ மைந்து
சாலநற் றான மீர்துந் தருமமெண் ணுஞ்சு செய்துந்.

(இ-ள்.) கோவில்களையும், சாலையையும், பாரம்பரிய விலிகளையும், நந்தனவனங்களையும், அழகு பொருந்திய வாலிகளையும், கிணறுகளையும், தடாகங்களையும் அநேகமாக வுண்டாக்கியும், பொருந்திய சோடச மஹாதானங்களுடன் இரணியதான முதலிய உயர்ந்த பத்துவகையான மல்ல தானங்களைச் செய்தும், முப்பத்திரண்டு வகையான தருமங்களைச் செய்தும். ஏ-று.

வழியி னிருமருங்கும் அமைக்கப்பெற்ற சோலைக்குச் சாலை என்று பெயர்:

தானங்கள் பதினாறு வகையினவும், பத்து வகையினவுமாகும். அறங்கள் முப்பத்திரு வகையினவேளாம். (க1)

உவம்பல புரிந்து வேந்தன்
 றணையினப் பூத்த பின்னர்ப்
 பவந்தனைத் துடைத்தேன் மேலாம்
 பரமநற் பதமு முண்டின்
 அவந்துசா தககன் மத்தோ
 டொழிவறு கரும மெல்லா
 நவந்தரச் செய்து நாம்
 நன்மகா ராஜ னென்றே.

(இ-ள்.) அநேகவிதமான ஆவங்களைச் செய்து அம்மன் னவன் ஒரு புத்திரனைப்பெற்றவனாயினான். (புத்திரசந்தான முண்டானதால் அவன்) உடனே இனி நான் பிறவியை யொழித்தேன் ; ஏனக்கு மேலாகிய நல்ல பதமும் உண்டெ ன்று மகிழ்ந்து, ஜாதகமர்மங்கள் முதலியனவாடவுள்ள விடா மற் செய்யவேண்டிய எல்லாக் கருமங்களையும் விசேஷமா கவே செய்து, (அப்புத்திரனுக்கு) நல்ல மஹாராஜனென்று நாம்கரணஞ் சூட்டி. எ-று.

ஒருவனுக்குப் புத்திர னுண்டான லவன் சுவர்த்தாதி பிண்ணிய லோகநிகளை யடைவானே யன்றி மோக்ஷமடைய மாட்டான். ஒருவனுடைய பசிப்பிணி ஒழிதற்கு மற்றொரு வன் உணவருந்துதல் போலவன்றோ ஆகும் புத்திரசந்தான த்தா னுண்டாகிற மோக்ஷம். ஜனங்கள் சொர்க்காதி பேபாச ஸ்தானங்களையும் மோக்ஷஸ்தானமாகக் கருதுதல் வழக்கமா த லின், மகன்றோன்றின் ஸந்தோஷத்தால் தந்தை பவமொழி

ந்தே ஷென்றான் என்பதனினும், இதற்குப் பிறவியினிற்
றும் நீங்கினேன் என்பதனினும், படிவத்தினின்றும், விடு
பட்டுப் புண்ணிய மிகுதியுடையவ னாகற்குப் புத்திரசன்ன
மொரு காரணமாதலின், பாவத்தினின்றும் நீங்கினே னென்
றான் என்பதே சாலச் சிறப்புடையதாம்.

பவ மொழிதற்கு இருவினை ஒப்பு மலபரிபாகம் சத்திந்
பாதம் குருதரிசனம் தத்துவவிசாரம் ஆத்மாநுபவமாதிய
காரணங்களாம். இவையற்றின் விரிவினை விளக்கமாகட்
பின்ன ருணாக்ருமிடந்தோறுங் காண்க. (௧௨)

கலிவீருத்தம்.

வேத நீதியிற் கூறு வியன்றா

லோத வெண்ணெண் கலையு முணர்த்துவிக்

தேத மற்ற குரவற் கிரணியம், [மேல்]

போது மென்னப் பொழிந்தனன் கொண்டல்

(இ-ள்.) வேதமார்க்கத்தில் சொல்லப்படுகின்ற ஞானத்
உயர்குணங்களை அடையக் கற்கின்ற அந்த அறுபத்துநான்கு
கலைகளையும் மேன்மைபெற அறிவித்த குற்றமற்ற ஆசிரிய
ருக்கு மேகத்தைப்போல திரவியங்களை அவர் போதுமென்று
கூறும்வண்ணம் தகையாயாக வளித்தனன். ஏ-று.

குருகுல வாசஞ்செய்து எல்லாக் கலைகளையும் முந்நா
உணர்ந்த பிரமசாரியானவன் குருதகூணை கொடுத்துக் குரு
வினை ஸந்தோஷப்படுத்தி ஆசிபெற்றுச் செல்வவேண்டி
முறைப்படி இம்மாராஜனும் கலைகளை யுணர்ந்து பிரமசாரிய

விரதமுடித்து தந்தையாலளிக்கப்பெற்ற மிகுதியான திரவி
யங்களைக் குருதகூட்டினாயாகஅளித்து ஆசியும் வினையும் பெற்
றீத் தந்தையிடஞ் சென்றார் என்றுணர்க.

முடத்தெங்கு, கழற்குடம், மடீற்பனை பருத்திக்குண்
டிகை ஆதியவைகளின் குணங்களை யுடையரல்லா நல்லா
சிரியி சென்பார் “ஏதமற்ற குரவர்” என்றார். (கரு)

கொடிநெ ருங்குங் கொடிஞ்சியந் தேர்பரி
கழும் விர்த கயமொண் சிவிகையிப்
படியி லுரப். பயிற்றுவித்தி தாசிலா
வடிவி லங்கு மகற்கு மணஞ்செய்வான்.

. (இ-ள்.) (பின்னர்) கொடிகள் நெருங்கியுள்ள மேன்
மொட்டோடு கூடிய அழகிய தேரின்மீதும், குதிரையின்
மீதும், அச்சத்தை மிகுதியாகத்தருகின்ற யானையின்மீதும்,
ஒள்ளிய பல்லக்கின்மீதும் ஏறி உலகில் வலாவுதற்குப் பழ
க்குவித்துக் குற்றமற்ற வடிவத்தோடு விளங்குகின்ற அம்மக
னுக்கு மணஞ்செய்யும்பொருட்டி. எ-று. (கச)

மடங்க லன்ன பலமுள்ள மாமன்ன
னிடங்கொ ளெண்ணெழு தேசத் திறைவர்க்கு
முடங்கல் போக்கினன் கண்டு முடிமன்னர்
தடங்கொள் சேனைகள் சூழ்வரச் சார்ந்தனர்.

(இ-ள்.) சிங்கம்போன்ற பலத்தினையுடைய அப்பெரிய
வரசன், விசாலமான ஐம்பத்தாறுதேசத் தரசர்களுக்கும்

திருமுகமுனுப்பினான். அத் திருமுகத்தைக்கண்ட மருடமன
ன்வர்கள் மிகுந்த தமது சேனைகள் தழும்மைச் சூழ்ந்துவர் அங்
விடத்திற்கு வந்தார்கள். ஏ-று.

கருநாடதேயத்தரசின் அருந்தவஞ்செய்து பெற்று வளா
த்துக் கல்வி பயிற்றி மணமுடித்து அரசனாக்கிவைத்த மகன்
தந்தையையும் அரசினையும் மனைவியையும்வெறுத்துத் துறவு
பூண்ட விசேட மொன்றினை விளக்கி அவன் துறவின் வாய்
லாகத் துறவறத்தின் பெருமையை விளங்கவைக்கும் விருப்
பினராதவின், ஆசிரியர் மற்றுறக்கவிகளைப்போல அதிக கற்ப
னையாதிகளை உணர்க்க வினாந்திலரென் றுணர்க, தெய்வத்
திருவருளினரானஇவர்க்குக் காவியரீதியிற் சிறப்புறப்பாட்த
தெரியாமையா விங்நனம் பரிமினார் என்பவர்களுடைய மட்
மையை அவர்களே விளக்கினவர்களாவார்கள். (கூது)

எண்ணீர்க் கழிநெழிலடி யாசிரிய விருத்தம்,

வடிகொள்வெண் சுதையாற் பித்திகை தீற்றி

வானுற மணிக்கொடி நிரைத்துக்

கடிநறுஞ் சாந்தங் குங்குமந் தன்னுற்

கமழ்தர மறுகெலா மெழுகிப்

பொடிகொள்சின் தூரத்தாற் கோலமே புனைந்து

பூமலர் பொரிநனி சிதறிக்

கொடிகண்மு தெயின்மேன் மாடமொன்சிகர்க்

கோதறப் புதுக்கியே குலவ.

(இ-ள்.) வடிகட்டி யெடுக்கப்பட்ட வெள்ளிய சுண்ணாம்பு சாந்தினால் சுவர்களை மெழுகி, ஆகாயத்தை யளாவும்படி கொடிகளை நாட்டி, மூணம்பொருந்தி நல்ல சந்தனத்தாலும் குங்குமத்தாலும் வீதிகளெல்லாம் வரசனை வீசும்படி மெழுகி, சிந்துரப்பொடியால் கோலமிட்டு, பூத்தமலரும் பொரியும் கலந்து மிகுதியாக இறைத்து, கொடிகளைக் கொண்டுள்ள பழய மதில்களையும், மேல்மாளிகைகளையும், ஒள்ளிய கோபுரங்களையும் குற்றமற விளங்குடிவண்ணம் புதுக்கி. ஏ-று.

அறுசீர்க் கழிநெடிலம் யாசிரிய விருத்தம்.

ததலியங் கழுஞ் நட்டுக் காவண மலங்க ரித்துப் [திப புதியதோரணங்கள் கட்டிப் பொற்குடஞ் செறித்துக் கமழ முற வெங்கும் வைத்தே யிந்திர நகரம் போல மதுமலர்த் காம நாற்றி மாபுர மலங்க ரித்தார்.

(இ-ள்.) வானையும் கழுகும் நட்டு மணப்பந்தலை யலங்க ரித்துப் புதியதோரணங்களைக் கட்டிப் பொன்னங்குடங்களை நிறைத்து மிகுளுகரமாக எவ்விடங்களிலும் தீபங்களை ஏற்றித் தேவனெழுநின்ற மலராற் கட்டப்பட்ட தூக்குமாலைகளைத் தொங்கவிட்டு, தேவேந்திர பட்டினத்தைப்போல அந்த மா பரிபை யலங்கரித்தார்கள். ஏ-று. (கஎ)

கலிவிருத்தம்.

வில்லி லங்குரை வேந்தர் மரபினி
ன்ல்ல சூழ்த்தி ரிகுநா னன்கதாச்

சொல்லி லக்கணத் தோடு துரிசிலா
முல்லை மாலை முருகு விரியவே.

(இ-ள்.) வில்லோ? விளங்குகின்ற கையினையுடைய
அரசர்குலத்தில் நல்ல சாமுத்திரிக சாத்திரம் உத்தமமாக
தென்று, கூறப்படுகிற நல்ல இலக்கணத்துடன் சூற்றடிற்ற,
முல்லைமலர்மாலையின் மணம் வீசவும். எ-று. (கௌ)

அறுசீர்க்கழிநெழிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

முடிவ கதனி லுள்ள
முகிழ்முலைக் கருங்கட் செவ்வாய்ப்
பாவைய ரெழிலிற் போதன்
பகுத்தெடுத் துயிரோ டேய
வேவியந் தீட்டி னானென்
றுலகினி லுரைக்கச் செய்ய
பூவுறை திருவி ரும்பும்
பொற்புட னவதரித்தே.

(இ-ள்.) மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள சூவிந்த கொங்
கைகளையும் பெரிய கண்களையும் செவ்விய வாய்களையு
முடைய பெண்களின் அழகில் பிரமன் பங்கிட்டெடுத்து உயி
ரொடு பொருக்கும்வண்ணம் சித்திரத்தை எழுதினானென்று
உலகிலுள்ளவர்கள் கூற, செந்தாமரைமலரிற் பிறந்த திருமக
ளும் விரும்பும்வண்ணம் அழகுடன் பிறந்து. எ-று. (கௌ)

எழுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்
 இலங்கிய வாஹொண் டளிர்குழைத் தினிய
 விருதனக் தோந்தினை யநுப்பி
 நலங்கிள ராம்பல் குமிழிரு குவளை
 நண்ணுசெஞ் சரோருகம் பூத்துத்
 துலங்கிய புயலைச் சுமந்திரு தாளாற்
 றோமிலா மின்னென நுடங்கிப்
 பலந்தரப் படருங் கொடியினை வேதப்
 பண்டினின் மன்றல்செய் வித்தே.

(இ-ன்.) வீணங்காநின்ற ஆலின் ஒள்ளிய தளிர் தளிர் து
 னுனிய விரண்டி தனங்களாகிய இரட்டையான-கோங்கரும்
 புகளரும்பி, நன்மை விளங்குகின்ற ஆம்பலும், குமிழும், இர
 ண்டுகுவளைகளுந், பொருந்தியுள்ள செந்தாமரைமலர் பூத்து
 விணங்காநின்ற மேகத்தைச்சுமந்து, இரண்டுகால்களால் குற்ற
 மற்ற மின்னலைப்போல அசைந்து பலத்தைத் தரும் வண்
 ணம் நடக்கின்ற கொடிபோல்பவளை வைதிக முறைப்படி
 மணஞ்செய்வித்து. எ-று.

ஆம்பல் அதரத்துக்கும், குமிழ் நாசிக்கும், குவளை கண்
 னுக்கும், சரோருகம் முகத்துக்கும், புயல் கூந்தலுக்கும்
 ஊவமையாகக் கொள்க. (20)

அருந்ததி கணவன் முதன்முனி வரர்க
 ளருமறைக் கிழவர்க டம்மாற்
 பொருந்திய கங்கைப் பூம்புன லாட்டிப்
 பொன்னவ மணிகளாற் சூயின்ற

விநீர்துடி மடங்கன் மென்றவி சேற்றி
நிளிர்தவ மணிமுடி களித்துப்
நுந்தார் வேலான் பௌவமார் புலியைப்
பரியெனத் தேசன்றல்பா லளித்தான்.

(இ-ள்.) வதிஷ்டன் முதலிய முனிசிரேஷ்டர்களையும், ஆரியவேதங்களை யுணர்ந்த பிராமணர்களையும் கொண்டு, மந்திரத்தொடு பொருந்திய கங்கைமுதலிய நீர்களாலே அபிஷேகித்து, நவரத்தினங்களாலும் பொன்னாலும் இயற்றப் பட்ட விளங்குகின்ற சிங்கஞ் சூமந்த மெல்லிய ஆசனத்தின்மீது ஏறியிருக்கச்செய்து, பிங்காகிக்குன்ற புதிய இரத்தின மகுடத்தைச் சூட்டி, பருந்துகள் மொய்க்கின்ற வேற்படையினையுடைய அம்மன்னவன், கடல்கூழ்ந்த உலகத்தை நீ ஆளுன்று தன்னுமகளுகிய மஹாராஜனிடத்து அளித்தான்.

சோகமே யின்றி யிருந்தனன் வேந்தன்
நேன்றலும் பார்பொது நீக்கி
யேகமாச் செங்கோ லெங்கணுஞ் செல்ல
வெண்டிசை விசயமுஞ் செய்தே
மாகநா டென்னப் போகமே துய்த்து
மடந்தையோ டிருந்தன னென்றான்
வாகைவே லவன்பி னென்செய்தா னென்ன
மறையவர்க் குயர்முனி வகுக்கும்.

(இ-ள்.) (மஹாராஜனது தந்தை இராச்சியபாரத்தை மகனிடத் தளித்தமையால்) துக்க மந்தலுஞ் விருந்தனன்.

செங்கோலைக் கைக்கொண்ட) மஹாராஜனும் ஏகசக்கிராதி
பதியாய் உலகத்தைப் பொதுமையி னின்று நீக்கி, தெப்பு
வழியாற் நன்னதாக்கி, தன்னதிகாரம் எவ்விடங்களிலும்
செல்லும்வண்ணம் எட்டுத் திக்குகளிலும் சென்று விஜய
மடைந்து சுவர்க்கத்தைப்போல போகத்தை யநுபவித்துக்
கொண்டு மனைவியுடன் (வாழ்ந்துகொண்டு) இருந்தனன்
என்று சூதமுனிவர் கூறலும், சென்னகாதி முனிவர்கள்,
வெற்றிவேலினை யுடைய ஆம் மன்னவன் பின்னர் என்ன
செய்தானென்று கேட்க, அதற்கு உயர்ந்த அச் சூதமுனிவர்
இவ்வாறு கூறுவாராயினர். ௧-நீ.

மணம் புரிதலும் மகுடஞ் சூடுதலும் உல்காளுதலும்
போகந் துய்த்தலுமாதிய காரியங்கள் வியப்புடைய விஷய
மன்றாசலின், இங்ஙனமிருந்த மன்னவன் பின் யாதுசெய்த
னன் என முனிவர் கடாவினார் என்க.

உயர்முனி-ஞாளுதி ஒழுக்கங்களா லுயர்ந்தமுனி.

யனைவியுந் தானு மோநினை வாகி

மாறுபா டின்றியோர் காலுந்

தனைபுணர்யோகி தந்தைதாய் கடவு

டங்களை யனுதின மிறைஞ்சி

யனையவ ருரைத்த நெறிதனி னடந்து

மருத்தங்கண் மனதினிற் றரித்தும்

வினையம் துடனே நூன்முறை யவரை

வினவியுஞ் சிலபகல் போக்கி.

(இ-ள்.) தானுந் தன் மனைவியும் மனதுடையவர்
களாய் ஒருகாலத்திலும் வேற்றுமைப்படாத சபாவத்துடன்
ஆத்ம விசாரணை செய்த யோகிகளாயும், பிதாமாதாக்களாயும்
கடவுளையும் தினந்தோறும் வணங்கி, அவர்களால் சொல்லப்
பட்ட வழிப்படியே நடந்தும், சகஸ்திரார்த்தங்களை நிருத்தி
யாசனஞ் செய்தும், வினயத்துடனே (குதர்க்கமின்றி) அது
பவிகளை வினாவியும் சிலகாலத்தைக் கழித்து. எ-று. (உரு)

தனியிட மதனி லிருந்திரு வர்களுந்
தங்களிற் றுமுணர்ந் துசாவித்
துனிசெய்மா மாயைப் பிறப்பது நீங்கிச்
சுகமதை யடைந்தனு தினமு
மினிமைய தாக விருக்கலா ஞானத்
தென்றெணி ஞானிகட் சார்ந்து
நனியவர் பாத பூசனை புரிந்து
நாடொறும் வினவினர் நன்றாய்.

(இ-ள்.) இவ் விருவர்களும் ஏகாந்தமான (தனித்த)
இடத்திலிருந்துகொண்டு, ஒருவருக்கொருவர் தங்களுக்குள்
தாங்களே வினாவியும், துன்பத்தைத்தருகின்ற பெரியமாயை
யினாலாகிய பிறப்பினையொழிந்து சுகத்தையடைந்து சதா
காலமும் ஆனந்தரூபமாய் ஞானமார்க்கத்திலிருக்கலாமென்று
நினைத்து, ஒருபிரமஞானியை யடைந்து, அவரது பாதங்
களைத் தினந்தோறும் வணங்கிப் பூசித்து அவரிடத்தில் பன்
தாய்க் கேட்டார்கள். எ-று.

'நாண்டு ஞானி என்றது போதகனையாம். இவன் வித் துவ ஸங்கியாவலி யெனவும் பெயர்பெறுவன். (உச)

இருவரி லரசன் றனக்கறி வோங்க
விருவகைச் சார்வையு மகற்றிக்
கருவீடம் காவ றீனையுங்கை விடுத்தாக்
கருத்தகை யாதுமெய் யுணர்வை
மருவிடி லகப்பற் றற்றுமேல் வீடு
வாய்த்திடு மதற்குமெய்ஞ் ஞானக்
குருவரு ளீன்றி விளங்கிடா தெனவே
கொண்டனன் மனத்தினிற் றுணியே.

(இ-ள்.) = (இவ்வண்ணம் போதகாசிரியரிடத்து சாத்தி னாயியாசஞ் செய்து வந்த) இவ்விருவர்களுக்குள் மஹாராஜ னது அறிவானது விர்த்தியானமையினால், இருவகைப்பற் றக்களையும் விட்டுப் பிறவிக்காதாரமான சரீரபந்தத்தையும் ஒழித்து மனோசலனமின்றி உண்மைஞானத்தையடைந்தால், அத பற்றொழிந்து உயர்ந்த முத்தியானது கிடைக்கும். அத ற்கு உண்மைஞானியான சற்குருகடாக்ஷரில்லாமல் அந்த ஞானம் பிரகாசிக்காதென்று தன்மனதிற நீர்மானித்தனன்.

மெய்ஞ்ஞான குருவென்றது- வேதகனை. இவன் அநி வன்னாச்சிரமியாய் பரிசனவேதியானது தன்னாற் பரிசிக்கப் பற்றித் தாப்பிரத்தின் களிம்பினை அகற்றிப் பொன்னாக்கு மாறு, இவனும்தன்னையடைந்த பக்குவனுடைய பந்தத்தினை

பும் சீவத்துவத்தையும் அகற்றிப் பிரமத்துவத்தை யுண்ட
க்கி வைப்பவனாம். (௨.௩)

மனைநனி லாசை பெருந்தியே நின்று
மகிதனின் ஞானியா மெனவே
தனைமிக மதிப்போன் நன்னைவந் தொருவன்
நந்திடு ஞானமென் றிரந்து
வினவன்மட் டையினைப் பருகுவோன் நன்னை
வேண்டித்தென் னம்பழந் தனையே
யினப்பணித் திரிவோன் புத்தியோன் மெனவே
யியம்புவர் முற்றுணர் பெரியோர்.

(இ-ள்.) சம்சாரத்தில் ஆசைகொண்டு அதிலிட்டு
இவ்வுலகத்தில் நான் ஞானியெனத் தன்னை மிகவும் மதி
சும் (போலி) ஆசிரியனை, (தீவிரதானியு) ஒரு சற்றேடி-
அடைந்து, (கூரவ)! அடியேனுக்கு ஆத்மஞானத்தை யளித்
தருளல்வேண்டும் என்று தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்ளு
தல் (எதுபோலுமெனின்), மட்டையைத்தின்பவனைத் தென்
னம்பழமுண்டவனென்று கருதி அவனை யடைந்து, நீ எனக்
குத் தென்னம்பழத்தைக் காட்டி அதை உண்ணச் செய்ப
வேண்டுமென்று அவனை விரும்பிக் கேட்டுக்கொள்பவனது
அறிவை ஒக்குமென்று எல்லாம் (ஐயந்திரிபறக்கற்று) உணர்
ந்த பெரியோர்தான் கூறுவார்கள். எ-று.

துறவினைக் கைப்பற்றாதவனுக்கு ஞானங் கிடையாதே
‘னும் கிடைப்பினும் நிலைபெறாதென்றும், சீடாகுகாமிகள்

நாறவீறத் தினையே கைப்பற்றுதல்வேண்டுமெனவும், இஃதன்றி
பெறுதல் காண்க, (உசு)

வேதவா கபசாத் த்ரபுரா ணங்கீந்
விளங்கவே கற்றுணர்ந் தவற்றைத்
திதற வெவர்க்குந் தெளிவுற விவாதிச்
செப்பிய வந்நெறி யதனிற்

காதகு மிலாத குருவினை யொருவன்
முனைடைந் தாநந்தம் வினவ

வேதமாய் கமுதை தன்னைக்குங் குமத்தி
னியல்புகேட் டிடுதல்போன் மென்றே.

(இ-ள்.) வேதமாக சாஸ்திர புராணங்களை நன்றாய்க்
கற்றுணர்ந்து அவைகளை லகிய லக்ஷண தோஷமில்லாமல்
யாவர்களுக்கும் குற்றமின்றிக்கூறி, (தான்) சொல்லிய அந்
நன்மார்க்கத்தில் அதுபவமில்லாத குருவினை, ஒரு பக்குவி
யானவன் சென்று பிரமானந்தத்தை (அடையும்படி உப
தேசித்தருளவேண்டுமென்று) கேட்டுக்கொள்ளுதல் (எது
போலுமெனின்). குங்குமப்பூவின் நன்மையை (அதனை
முதுகிற் சுமந்துசெல்லுகின்ற தொழிலையன்றி அதன் குண
த்தை என்னவும் அறியாத) குற்றம் பொருந்திய கமுதை
யையுக் குங்குமப்பூவின்மணம் ஏப்படிப்பட்டதென்று கேட்குந்
தன்மையை யொக்கும், எ-று. (உ-எ)

சீவர்க ளிடத்தி லருள்சிவ பத்தி
 திருந்திய துறவுமெய்ஞ் ஞான
 மாவதோர் வடிவாம் வேதமூ முனியை
 யமலவா ரணியத்தி லடைந்தே .
 தேவர்க டேவே துன்பமோர் காலுஞ்
 சென்றிடா முத்திதா னெய்திச்
 சாவதும் பிறப்பு நீங்குமோர் நெறியைச்
 சாற்றெனத் தாழ்ந்திட முனிவன்.

(இ-ள்.) ஜீவகாருண்யம், ஈசுவரபக்தி, பாசவைராக்கி
 யம், பிரமஞானம் என்னும் என்னுமே உருக்கொண்டுவந்தவ
 ராகவுள்ள ஒரு வைதீக முனியை, நிதமலமான காட்டிற்
 சென்றடைந்து, தேவதேவனே ! எக்காலத்திலும் துன்பத்
 தைத்தராத முத்தியையடைந்து ஜநம மரணங்களை ஒழித்துக்
 கொள்ளுகின்ற ஓர் கன்மார்க்கத்தை உபதேசித்தருளவேண்டு
 மென்று கேட்டுக்கொள்ளுதலும், அம் முனிவர், எ-று.

இருவகைச் சார்வாம் புறப்பற்றை நீக்கி
 யிச்சையின் மீட்டதி னினைவு
 மொருவியே யுடற்கா வலையுங்கை விடுத்தே
 யுட்கா ணங்களவா தனையுங்
 குருவரு ணெறியே யொடுக்கிடில் வீடுங்
 கூடுந்தா னாகவே பவத்தின்
 கருவழிந் திடுமிந் நெறியைநீ விரைவிற
 கைக்கொண்டு செல்லென வுணர்த்தான்,

(இ-ன்.) உயிர்ச்சார்பும் பொருட்சார்புமாகவுள்ள புறப் பற்றை யொழித்து, அவ் வொழித்த புறப்பற்றில் பின்னும் மனம் செல்லாமல், அதனை கினைத்தலையும் ஒழிந்து, சரீராபிமானத்தையும் நீங்கி, அந்தக்கரணங்களின் வாதனைகளையும் ஆசாரிய உபதேசத்தின்படி ஒடுக்கினால், முத்தியுண்டாகும்; முத்தியுண்டானவுடன் தானாகவே பிறவியின் கருவானது அழிந் தொழிந்திடும். ஆதலால், இந்த நன்மார்க்கத்தை நீ சீர்க்கிரமாகக் கைப்பற்றி உனக்கேற்ற விடத்திற்குச் செல்வாயாக்'வென்று அந் நல்லாசிரியர் உபதேசித்தனர். -ஈறு.

ஆந்நெறி குருவா லையமுந் திரிவு
மகன்றிடத் துணிவுதாக் கேட்டு
முன்னெறி யான வரசியற் கையினின்
முயன்றனன் சிறிதுநா ளொருநாட்
பின்னெறி யதனை நினைந்தனை வளையும்
பெயர்ந்திட விடைகொடுத் தரசன்
'மன்னெறிக் கோல மகீன்றந்தப் புரத்தில்
வதிந்தன னொருவனாய்த் தனித்தே.

(இ-ன்.) அந் நீ நன்மார்க்கத்தை ஆசாரியனால் சந்தேக விபரீதங்கள் அகலும்வண்ணம் நிச்சயமாகக் கேட்டுணர்ந்து (பின்னும் நாட்டை யடைந்து), முன்னே தான் செய்து கொண்டுவந்த அரசாங்கமுறைமையைச் சிறிதுகாலம்நடத்திக் கொண்டிருந்து ஒருதினம், (தமது ஆத்மலாபத்திற் றூரிய) வேறு மார்க்கத்தைபுத்தேசித்து, சபையிலிருந்த எல்லோரை

யும் போகும்வண்ணம் விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டு, அப்பன்
'எவன்' தனது அரசகோலங்களைமுயல்வாம் அகற்றிவைவாய்
, அந்தப்புரத்திற்குச் சென்று தான் எதுவும் ஓரீடத்திலிருந்
தான். எ-று. (கப்)

அரசர்க ளமைச்சர் புரோகிதர் பெரியோர்
ரனைவரு மெவிடத் தேகி
யரசனை நோக்கி நித்திய கரும
மாகன்றுவா ளாநிருந் திடுக
லரசிலக் கணமன் றெனவவர் வேண்ட
வவர்களை நோக்கியே வேந்த
வரசியற் கையினை வேண்டல னென்னை
யநியவே வேண்டின னென்றே.

(இ-ள்.) அரசர்களும், மந்திரியர்களும், புரோகிதர்களும் இன்னுமுள்ள மற்றைப் பெரியவர்களுமெல்லாம், அரசனிருக்கும் அவ்வேகாந்தமான விடத்திற்குச் சென்று அவ்வேந்தனைப் பார்த்து (மன்னவ) ! நித்தியகருமங்களைச் செய்யாமல் சம்மாவிருத்தல் இராஜலக்ஷண மல்லவென்று கூறுதலும், அவ்வரசன் அவர்களைப் பார்த்து, நான் இராஜலக்ஷணங்களைவிரும்பினேனில்லை, என்னை இன்னொன்றை உணர்ந்து கொள்ளவே விரும்பினேன். எ-று.

அமைச்சர் புரோகிதர் முதலியோர் நித்திய கன்மாகிய யாகிய கிரியைகளின் அழுத்தமுடையவரசலின், நித்திய கருமம் அகன்று இருத்தல் அடாது என்றனர்.

'தன் ஞானசொருபத்தின் நாட்டம் வைத்தமையால்
'கிரியைகளில் உதாயினித்துவம் உடையவனானான் என்க. •(1)

ஆண்டதோ மிக தினிலும்பொ கந்து
மாசையற் றேவினி வேண்டேன்
மாண்டதோர் வனத்திலொருவனாய்த் தனித்தே
மனத்தசை வறுத்துவி டடைவேன்
பூண்டவென் மனமிங் கினித்திரும் பாது
போகத்தைப் பொருளொன் வெண்ணி
மேண்டல னீங்க ளரசின வேறே

விதித்துக்கொ ளங்கனென் னுரைத்தான்.

(2-ம்.) இதுகாறும் ஆண்ட ஒப்பற்ற இராஜர்க்குநிலும்
அதனாலுண்டாகின்றி. போகங்களிலும் கிராசை யுடையவ
னானான். இனி அவைகளைவிரும்பேன். மாசுநிமைபொருந்
திய காட்டில் ஏகனாய்த் தனித்திருந்து மனோசலனத்தை
மொழித்து முக்தியை யடைவேன். மோக்ஷபேகைய
யடைந்தீ என்மனம், இனி விஷய வியாபாரத்தில் திரும்
பாது நான் போகங்களை ஒருபொருளாகக் கருதி அவைகளை
விரும்பேன். ஆதலால், நீங்கள் உங்களுக்கு அரசனாக இன்
னொருவனை அமைத்துக்கொள்ளுகின்றின்று கூறினான்.

வன்ம், காமக்குரோதாதிகளை உண்டாக்காத்தும் உலகப்
பற்றற்ற முனனிதனால் சஞ்சரிக்கப்பெற்றதுவு மாசலின்,
மாண்டதோர் அனம்" என்ற ரென்க.

வனத்திலாயினும் சீடர்முதலிய உபசாரகர்களுடனும்
மனத்திற்கு அசைவுண்டா மாதலின், அது கூடாதென்பார்
“ஒருவனாய்” என்றான் என்க. (கஉ.)

ஆதியி னினது தாதையு நீனையே
யரசினி னினைமையிற் சூட்டத்
திதின்றி புனது புயவலி மையினிற்
செகமதைத் தாங்கினை யினிமே
னீதியி னுணிய மதியினு தரவி
னின்னைப்பேர லொருவர்பற் றுளரோ
வீதியற் கையதன் றிவ்வுட லுடனே
யிச்செல்வ மன்றிவே றுளதோ.

(இ-ன்.) மன்னவ! உமது தந்தையும் முதலில் நின்
னையே இந்நாட்டுக்கரசனாக வாலிபத்திலேயே மகுடஞ்சூட்ட,
இதுகாறும் குற்றமில்லாமல் உனது புஜபஸ்ப்ராக்கிரமத்தால்
இவ்வுலகத்தை யாண்டன. (நீ காட்டிற்குச்சென்றால்), நின்
னைப்போல் இனி இவ்வுலகாளத்தக்கவர்கள் நீதியிலும் துட்ப
சாதுரியத்திலும் வேறொருவரிருப்பரோ? இரார். ஆத
லால், இது முறைமையான காரியமன்றி. இந்த சரீரத்துட்
னிருந் தனுபவித்தற் குரிய இச் செல்வத்தை யல்லாமல்
வேறே இருக்கின்றதோ? எ-று.

சரீரமுடைய பிராணிகளுக்கெல்லாம் போகமே பெரும்
பொருளெனவும், அது மகராசபதவியை யுடைய இங்னு
க்கு நிரம்பி யிருக்கின்ற தென்றும் இவர்களைண்ணிளவார்

ளாதலின், 'இவ்வுடலுடனே இச்செல்வமன்றிவேறுளதே' என்றனர். அரசன் அப்போதங்களை நுகர்ந்து துன்புருவான ஸூது இவை என வெறுத்து இன்புருவான ஞானத்தினை விரும்பித் துறவில் மணங்கொண்டு நின்ற ராதலின், உலகப்போகத்திலும் ஞானமே சிறப்புடையதென்பது வெளிப்படை. (௬௬)

ஆல்துநீ யேகி னவனியுந் காப்பற்
றவத்திலே யலைந்திடும் யாமுஞ்
சலனம துறுவே மித்தீகை யெமைநீ
தவிக்கவிட் டேகுதல் தடனன்
றிலகிட வெமக்கீ தருளின வமைச்ச
ரியம்பிட வரசனும் பார்த்தே
வுலகமெய் யெனவெண ணுறுமதி யுடையோர்க்
குரைப்பினு முணர்வுதி யாதால்.

(இ-ள்.) அல்லாமலும், நீ போனால் இவ்வுலகமும் ஆளுகையின்றி வீணாகக் கெட்டொழியும். நாங்களும் சஞ்சலத்தை யடைவோம். இப்படிப்பட்ட எங்களைத் துன்பப்படும் வண்ணம் இவ்விடத்திலிருத்தி நீ வளஞ்செல்லுதல் முறையையல்ல. எங்களுக்கு விளங்கும்வண்ணம் இதனைச் சொல்லியருளவேண்டுமென்று மந்திரிகள் கேட்க, (உலகப்பற்றில் சிறிது மனமில்லாத) அம் மன்னவனும் அவர்களை நோக்கி உலகத்தை மெய்யானதாக வெண்ணுகின்ற சத்திய புத்தி புண்டியவர்களுக்கு (இவ்வுலகம் அனித்திய மென்று எவ்வுருவதான் எடுத்துக்) கூறினும் விலக முண்டாகாது.

இவ்வர சியற்கை யற்பமற் றிதனா
 லெய்திடுந் துன்பமிக் கஷுவின்
 றவ்வகை யதனை யுகயின் காமரினா
 லறிகிலிர் நீங்கனின் பென்றே
 யெவ்வகை நினைந்தி ரினியெக்கா லுங்கட
 ிதின்ப மலத்தெனத் தோன்று
 மொவ்வாற் றிதனாக் கூகமே தோன்று
 துங்களுக் குலகயு குதிக்கும்.

(இ-ள்.) இந்த அரசின் தன்மை சொற்பமானது. இஃது
 ஞல் உண்டாகும் துன்பத்திற்கோ அளவில்லை. அந்தத் தன்
 மையை நீங்கள் ஆலோசனையின்மையால் அறிந்தீர்களில்லை.
 நீங்கள் இவ் வுலகவாழ்வை இன்பமானதென்று எவ்வண்ணம்
 நினைத்தீர்கள்? (ஐயோ)! இனி உங்களுக்கு இவ்வுலகவாழ்வு
 துக்கரூபமானதென்று எக்காலத்திற்கேனும்? பொருந்துப்
 வண்ணம் இதற்கு ஏற்ற யுகம் உங்கள் மனத்தி லுதியாகு.
 உமக்கு உலகம் நித்தியமானதென்றும் யுகமே உதிக்கும்.

யுகையுடையார் செய்ய நிச்சயம் அழியாத தாகவும்.
 யுகை இல்லாதவர்கள் செய்ய நிச்சயம் நிமிஷத்திற்கு நிமி
 ஷம் மாறுபடுவதாகியு முள்ளதால், ஊகையுடையார்க் குலகம்
 பொய்யாய் 'சிற்றலின்' அதவே உண்மையென அறிஞர்
 கொள்வர். இவைபோன்ற விடயங்களை இங்கு மிக விரித்
 துரைத்தல் பிரதிக்கு விரோதமாதலிற் சுருக்குகின்றும். ()

என்றுமற் றனேக மாவிரித் தரச
 நெடுத்தழைச் சர்கடமக் கியம்பி
 நின்றபின் னவரை, நிறுமென நிறுத்தி
 நிதிதுனும் பொன்மனை விடுத்தே
 சென்றுபின் எனக விதியி னடக்கத்
 திரண்டனை வர்களும்பின் ரொடர்ந்து
 வன்றுய ரடைந்து வாடியே மெலிந்து
 வாரியி னேசையி னழுதார்.

(இ-ள்.) என்று அநேக விதமாக மந்திரிகளோ கோக்கி
 மன்னவன் விரித்துணாத்து, நீங்கள் நில்லுங்களென்று அவர்
 களோ நிறுத்தி, செல்வங்கள் நிறைந்த பொன்மண்ணை
 மாவிரிகையைத் துறந்துபோய் அம்மூர் வீதியில் நடந்து செல்
 வியதலும், அந் நகரங்களான ஜனங்கள் திரளாகச் சேர்ந்து
 (அதனைத் துறவுணைத்தை நோக்கி) மிகவும் வருந்தி அவன்
 பின்னொடர்ந்து வாடி மெலிந்து கடலோசையைப்போல
 இனாந் தழுதார்கள். ஏ-று. (கூக)

அவரவர் வினையி னவரவர் வருவா
 ரவரவர் வினையள வுக்கே
 பவரவர் போக மென்றதே யாயி
 னாருக்கார் துணையதா குவர்க
 ளவரவர்கேக முனபொழுதுடனே
 யாதர வாரென நாடி
 பவரவ ரடைத னெறிகன்மத் தடையு
 மாதர லாதர வாமோ.

(இ-ள்.) ஒவ்வொருவர்களும் அவரவர்கள் செய்த கருமங்
களுக்கேற்பப் பிறப்பார்கள். அவரவர்களது கன்மவொழிவு
யலாக்குமே அவரவர்களது சுததுக்கமரீனாள் (ஏ ஜனங்களே)!
யாருக்கு யார் துணையாவார்கள்? ஆதலால், அவரவர்களுந்
டைய சீரங்கள் இருக்கும்பொழுதே இத்தேகாகிப் பிரபஞ்
சங்களுக்கு ஆதாரமானவர் யாரென்று ஆலோசித்து ஒவ்
வொருவரும் அவ்வாதாரத்தை யடைதலே முறைமையாம்.
அதை விட்டுக் கருமத்தாலடையும் ஆதரவானது ஆதரவா
குமோ? எ-று.

(௩௭)

வினையுள வளவுங் கூடியே நிற்கும்
வினையகன் றிடிந்பிரிந் திடுமால்
வினையினால் வருமா தரவினி னியற்றை
மெய்யுணர் வத்தகை யலவே
வினையிலே யுங்க ளிடத்தினு னிருக்க
மெய்யுணர் வொன்றையே நாடி
வினையறு கானம் புருதவே வேண்டி.
விரும்பினே னீர்நிலு மிங்ஙன்.

(இ-ள்.) (சீரங்கள்) வினையிருக்கிற காலம் வரைக்கும்
சேரந்திருக்கும். வினையொழிந்தால் பிரிந்துவிடுமீ. இது
தான் வினையினால் உண்டாகும் ஆதரவு. (இது நிற்க.) இயற்
கையான உண்மை ஞானமானது அவ்வண்ணமானதல்லவே.
நான் உங்களுடன் வாழ்ந்தற்கு வினையில்லாதவனானேன்.
ஆதலால், சத்தியமான ஞானமொன்றையே விரும்பி கர்மத்

தியரசுத்திற்குரிய வனத்தை யடைதலை உத்தேசித்துச் செல்
லுகின்றேன். நீங்களெல்லாம் இவ்விடத்திலேயே நிஸ்
லங்கள். ஏ-று. (௩௮)

என்றுநல் லேவந்த னேதலார் போல
வேகின னனைவருங் கண்ணீர்
நின்றெதிர் சொரிய வாய்விட்டே யலறி
நின்றனர் தமர்களின் னேகி
யின்றெமை யாவர் காத்தளித் துவ
ரினியைநீ யேகுத் னீதி
யன்றென வுரைத்தக ரவர்களை நோக்கி
யரசனீ துரைத்தன னன்றே.

(இ-ள்.) அந்த நல்லவரசன் இவ்வாறு கூறி அந்தவருக்
கின்னியனைப்போலச் சென்றான். அனைவர்களும் பின்னர்
அவன் செல்வதைக் கண்டு கண்ணீர் சொரிந்து வாய்விட்ட
லறி அழுதுகொண்டு நின்றார்கள். உடனே அவனது உறவி
னர்கள் அரசனது பின்னே சென்று (நீ எங்களைவிட்டொழி
ந்து சென்றால்), எம்மை யாவர் காத்து இரகசிப்பார்கள்? நற்
குண்முடையாய்! நீ எங்களைவிட்டுப்போதல் தியன்றென்று
கூறினார்கள். அதற்கு அவ்வரசன் அவர்களை நோக்கி இவ்
வாறு புகன்றான். ஏ-று. (௩௯)

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

உறவாகு மெனவெனைநீர் தொடர்பதியல்
பன்றாகு முயிர்கட் கெல்லா
முறவாகு ஞானநனி பகையாகு
மஞ்ஞான முய்த்து நோக்கி

ஹழ்வான வதைதயடைந்து பகையா
விதைநீங்கி யொருமையாக
வுறவாத நனக்குத்தா னேயெனமற்
றுறவுவிடுத் துறையு மென்றான்.

(இ-ள்.) நீங்கள் என்னை உங்கள் பந்துவென்று பின்
தொடர்ந்து வருதல் முபைமையல்ல. உயிர்களுக்கெல்லாம்
உறவாகி நிற்பது ஞானமொன்றே. உற்றுநோக்குங்கால் மிக
வும் பகையாகவுள்ளது அஞ்ஞானமே. ஆதலால் அந்தஞான
த்தையடைந்து, பகையான இந்த அஞ்ஞானத்தை நீங்கி எகைக்
மாக உறவாயிருத்தல் ஆன்மலீபத்தின் பொருட்டாம். அச
ஞால் மற்றைய உறவுகளெல்லாம் விட்டொழியும் என்றான்.

நந்தைதா யிருவருந்தம் புதல்வனெனும்
வாஞ்சையினாற் றுன்பின் னேகி
நமந்தவா வெங்குளிரு வறையுமெவர்
காப்பதற்கு வைத்தாய் நீதான்
சந்தைதா னுனக்கெங்கே மகனெயுன்
றுருமுகத்தைத் திரும்பிக் காட்டாய்
நொந்துதான் பெற்றவயி றெரிகின்ற
தெனவுரைக்க நோக்கி மன்னன்.

(இ-ள்.) பின்னர், துறந்து செல்பவன் தன் மகனென
ஹம் விரும்பத்தால் அவனது பிதா மாதாக்களிருவர்களும்
அவன்பின்னே சென்று, மைந்தனே ! நீ வா ; (வயோதிகர்
ளாகிய) எவ்களிருவர்களையும், வேறே யாரை இரகசியுக்கும்படி

நீ ஏற்படுத்தினாய்? உன் மனம் என்கு சென்று பதிந்துள்ளதா?
மகினை! உனது அழகிய முகத்தைத்திரும்பிக் காட்டுவாயாக.
(உன்னை) வருந்திப் பெற்ற வயிறெரிகின்றதே என்று கூறு
தலும், அம்மன்னவின் அவர்களைப்பார்த்து, ஏ-று, (சக)

அறிவைநோக் கிழலதற்குத் தாய்தந்தை

யிலையிவுட லதனை நோக்கி

லிறையுநீ ருபாதான காரணமன்

றிருமாய யினிலுண் டாகுங்

குறியிதுவிங் காயின்மண்ணி லெனைப்பெறு

தவரிழையக் கொன்சுக நீரு

சிறையுமதி யிலரேநீர் நில்லுமென

விருவரையு நீத்துப் போனான்.

(இங்.) ஞானத்தை உத்தேசிக்குமிடத்தில் அசற்குப்
பீதா மாதாக்களில்லை. இந்தச் சீரத்தைப்பற்றி விசாரிக்கு
மிடத்தில் சிறிதும் சீய்கள் உபாதான காரணமல்லர். இரு
வகையான மாயையினின்றும் உண்டாகுவதிடவுடலம். குறி
ப்பு இவ்வண்ணமானால் உலகத்தில் என்னை (மகனாகப்) பெரு
தவர்கள் இல்லை. அவ்வண்ணந்தான் சீய்களும். பூரண ஞான
மற்றவர்களே! சீய்கள் நில்லுங்கள் என்று கூறிச் சென்ற
னின். ஏ-று. (சஉ)

அறிவையர்க டமக்கிலக்க னாகூறு

நூலதனி லதனை யெல்லா

முரிமையா யுடையவளா மினியமனை

தெருடர்ந்தேகி யுருகி னன்று

பரிவினுடனடி கள்பணிந் தரற்றியே
பதைபதைத்துப் பனிக்கண் பாயத்
தரியனுமை விடுத் துலக மதனிலொரு
கணமேனுஞ் சாவே னென்றாள்.

(இ-ள்.) மகளீரிலக்கணம் கூறப்படும் நூலிலுள்ள நல்
விலக்கண முழுமையும் தன்னதாகவே வுடையவளாகிய
அவனுடைய நன்மனைவி, அவனைப் பின்பற்றிச் சென்று மன
வுருக்கத்துடன் எதிரில் நின்று, அன்புடன் கால்களில் விழு
ந்து வணங்கி கூக்குரலிட்டு, துடிதுடியெனத் துடித்துக் கண்
ணீரொழுக உம்மைவிட்டு இவ்வுலகத்தில் ஒரு கணப்பொழு
தும் இரேன். இறப்பேன் என்றாள். எ-று.

கலவி, சாமுத்திரிக முதலிய நூல்களி லுயர்வுடைய
இலக்கணங்களாக உணக்கப்பெற்றனவெல்லாம் முற்றிலும்
நிரம்பப்பெற்றவளையும் இம்மன்னவன் துறந்நீளுனால் இவ்
விலக்கண நிரம்பாத மற்றைய மாதனாப் பிறர் துறத்தற் கரு
மையின்மை வினக்குவான் “அரிவையர்க டமக்கிலக்க ணங்
கூறு நூலதனி லதனை யெல்லா - முரிமையா யுடையவளா
மினியமனை” என்றார். (சுந.)

நின்னுடைய நாயகனை நினதுள்ளே
யுறநோக்கி நிற்க மாட்டா
துன்னுடைய நாயகனை நென்னைபே
கருதிரீ யுழல்வ தென்னே

மின்னனைய விடையாய்கே ளனை வருக்கு
நாயகனோர் மேலா மீச
னன்னவனை யேதேடிப் டிபாகின்றே
னெனவரசற் கரிவை சாற்றும்.

(இ-ள்.) மாதே ! உனது நாயகனை உனக்குள் பொருந்
தும்புண்ணம் பார்த்து அவ்வழி நிந்தமாட்டாமல் (உனது
நாயகனல்லாத) என்னை நாயகனென்று கருதிரீ ஏன் உழலா
நிற்கின்றனை ? மின்னற்கொடிபோன்ற இடையினையுடைய
மாதே ! யான் சொல்வதைக்கேள். எல்லோருக்கும் நாயகனாக
வுள்ளவர் ஒப்பற்ற மேலாகிய ஈசனேயாம். அந்த ஈசனையே
நான் தேடிச் செல்லுகின்றேன் என்று கூறிய அரசனை
நோக்கி அவன் மனைவி கூறத்தொடங்கினள். -ஹ. (சச)

ஞானமா னதுபொதுவே தூலதனிற்

துறவதற்கு நனில்வ தில்லா

ளானமா தினைபலவே விடுகவென

வறையுட்பதி யான வுன்னை

யினமா விடுகவென வறையுட்தோ

துறவறமிங் கெனக்கென் சொல்லு

மானதா லுமையொழிந்து கதியிலையே

யெனவெணியா னடுத்தே நென்றாள்.

(இ-ள்.) (சீரங்களுக்குள்) ஞானம் யாவர்களுக்கும்
பொதுவேயாம். துறவு பூண்பவர்களுக்கு சாத்திரத்திற்

செரில்லப்படுவது மனைவியே விடவேண்டியவனென்று கூறா
நிற்கும். (இது நிற்க) எனக்கு நாயகனான உன்னை விட்
டிருக்கும்படி நூல் கூறாநிற்குமோ? துறவற மெனக் கெட்
டுள நுரைப்பீர்? ஆலகயினாலே உம்மைவிட்டு எனக்கு
(வேறு) சுதியில்லை யென்றணர்க்து நானிற்கு உட்சேன்
என்று கூறினான். (சு.க.)

ஆகமத்தின் விதிதவறு தலைந்தனைநீ
விவேகியே யாவாய் நானுந்
தேசமுதற் பிரபஞ்சீர்தனினைசை
ளிடுக்துவனஞ் செல்லா நின்றே
லாகமுலை யாயெனுண் தடுத்தலுன்றன்
விரதமல நாடு தன்னிற்
போகுதியென் றவனைவிடுத் தேதிஸரைப்
போல்கன்று போகா நின்றான்.

(இ-ள்.) மலைகளைப்போன்ற தனபாறங்களை யுடையவ்
னோ! ஆகம நூலிற் கூறுகின்ற விதிக்கு மாறாது கூற்றினை.
ஆதலால் நீ விவேகியேயாயை. யானோ தேகர்திப்பிரபஞ்சங்க
ளில் நிராசையுடையவனாய் காட்டிற்குச் செல்லுகின்றேன்.
நீ பதிவிரதை யாதலால்; என் வசனத்தை மீறி நடத்தல்
நினைக்கு முறைமையல்ல; (ஆதலால் என் சொற்படி) நீ நாட்
டிற்குச் செல்லென்றுகூறி அவனை அவ்விடத்திலேயே நிறுத்
திவிட்டி, வேந்தன் அயலானைப்போல் செல்லாநின்றனன்.

விரிவாய ஞானமதை யுணர்ந்தாலு
 படந்தைபுதி விலங்கு நின்ற
 வரிதாய தலுகையினு லேங்கியே
 பதைபதைத்தங் கலினை நோக்கித்
 தழியாது கதறியே வினைதனையே
 நொந்துதான் நளர்ந்து நின்று
 தெரியாது மறைந்தவிடந் தனின்மிகவு
 முருகியே தேம்பி வீழ்ந்து.

(இ-ள்.) பெண்ணானவள் அகண்ட ஞானத்தை யறிந்து
 நஞ்சாலும் புருஷனைவிட்டு விலகிய நுத்தல் அருமையான
 காரியமாசலால், (துறந்துசென்ற) அவனைநோக்கி மனநிலை
 துளர்ந்து கொடுவுன்றழுது தனது பிரார்த்தவகர்மத்தைப்பற்
 றிவருததங்கொண்டனாய் அயர்ந்துநின்று (சன்கொழுநனா
 கிய) மஹாநலன் தன் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறைந்த
 விடத்தில்மிதவும் மனமுருகித்தேம்புதலுடன் கீழேவிழுந்து.

வேந்தனை யுனைவிடுத்து முககமதி
 விருக்கவோ விதித்தா வீசன்
 மீர்ந்தகோ வுடக்கெனக்கும் வினைதானு
 மின்றளவிற் சேர்ந்து நிற்கும்
 போந்தவுமை யெக்காலந் காண்பேனா
 வினியெனவே புலம்பி மாதுந்
 சார்ந்தனன்பின் றிருப்பியே நகரதனின்
 மாதுலன்றன் சார்பு தன்னில்.

(இ-ள்.) மண்ணவனே ! உன்னைப் பிரிந்தும் உலகிவிரகக் கும்பண்ணம் ஈசன் விதித்தானோ ? உயுக்கும் எனக்குமுள்ள பந்தவினையானது இன்றோ டொழிந்ததோ ? என்னோடு கலந்து நிற்கின்ற (விருப்பத்தினையுடையவரே ! என்னைவிட்டு) விலகிச்சென்ற வும்மை இனி எந்நான் காண்பேன் என்ற புலம்பி அவன் மனைவியும் அவனுடன் போதலைவிட்டுத் திரும்பி ஊரையடைந்து மாமனார்வீட்டிற் சென்றிருந்தான். ()

அரசனந்த நகர்விடுத்துத் தேசநா
கெளுமகன் றடவி சென்றே
யிரவுபக லகநிலையே நிலையாக
விருந்தவர்க ளிடமே சேர்ந்து
பரகுருவி னுபதேசத் தரியபொருள்
வினவியவர் பகரக் கேட்டுத்
திரமனமா யொருவராற் கலங்காத
ஞானியாய்த் தீர னாகி.

(இ-ள்.) மஹாராஜனும் தனதுசொந்தநகரத்தைவிட்டு, தேசங்களையும் நாடுகளையும் கடந்து காட்டையடைந்து இரவும் பகலும் உண்ணாட்டத்தோ டிருக்கின்ற தபளிகள் வசிக்குமிடத்தை யடைந்து ஞானசாரியனுபதேசித்த அரியவாக்கியார்த் தத்தைக்கேட்டு அதைப்போதனர் அதன் மெய்ப்பொரு ளுணர்ந்த உணர்ந்து உறுதிப்பட்ட மனமுடையவராய் யாவராலும் கலக்கமுடையாத ஞானியாய் தைரியமுடையவராய், ஏ-று.

அகநிலை என்பதற்குத் தன் நாட்டம் என்றும் பொருள்.

நகர்தனி லேகிப் பிச்சை
 நண்ணியே மனைக டோறு
 மகமகிழ்ந் தஞ்சை யேற்றே
 யவ்விடத் தருந்தி யாங்கே
 செழுமுனோர் பேயென் றெண்ணிர்
 சிரித்திட நாண மின்றி,
 நிகபரத் திச்சை யற்றே
 யேகனா யுலாவ லுற்றான்.

(தி-ள்.) ஊருக்குட் சென்று வீடுகள்தோறும் போய்
 உணவினைத் தனக்குள்ளே சந்தோஷத்துடன் அழுவியவகையி
 லேலாவகி அங்குமின்றுண்டு, உலகத்திலுள்ளவர்கள் பைசாச
 மென்று நினைத்துச் சிரித்திட (அதற்கு) வெட்கப்படாமல்
 ஐயமும் மறுமைகளில் ஆசை நீங்கி சிலொற்றம்பாவனை யுடை
 யவராய் ஜவ்வண்ணமே சஞ்சரிக்கத் தொடங்கினார். ஏ-று.

இராஜ பதவியைச் காட்டிலும் ஈருவசங்கபரித்திடாக
 பதவியைச் சிறந்ததாகக் கருதினவ ராதலால், பிச்சைக்குச்
 சென்றபோது மகிழ்வுடையவராகவிருந்தனர். “குறைவற்ற
 செல்வமென் றேகோல மாமறை கூப்பிடுமே” என்றபடி,
 குறைவற்ற இம் பஹுபதவியை யடைந்தமையால், இனிப்
 பிறப்படைதலில்லாதவ னானெனஊனுந் தோற்றமுமுடை
 யவராகவிருந்தனர் என்பதைக்குறிப்பிக்க “அகமகிழ்ந்தவகை
 யேற்றே யவ்விடத் தருந்தி” என்றனர். அதிவன்னாசிர
 மத்தை யடைந்தவர்கள் ஜாதிபேதமாகினை யாராயாமல்

புகித்தபோது புசிப்பவர்களாக நூல்தம் கூற்றலால், புகித்த
 ராஜாவும் அதுவண்ணுசிறப்பதை யுடைத்தவராகி கருதப்
 பிசுநாவாக விருத்தனர். இவ்வறறு நினைத்தவிடத்திற் புதித்
 தல் இயற்கைஞோலெனின், அதுவண்ணுசிறப்பியாவான் உல
 லாவனவர்களுடும் சிவப்பருமாதலையே காண்க. இவ்வறறு
 அவனுவண்ணப்பவப்பாநுன் பிவபானபோது ஸீர்த்தபேசெ
 வங்குளவு: “முற்றத்தந்தம் முதல் குறைந்தேர் நகுமம் முப
 பிற்றற்றண்டல்” என்று கூப்பபுரணத்தல் கேட்கப்பிவ்வற
 றும். “கூப்பலா பட்டகொறு கம்பதே” என்று பண்ணத்த
 வாசககவாமிகள் கூப்பியிந்தலாவம், தூவிகளாகிய அநி
 வண்ணுசிறப்பிக்கு தூவியேபாமிவிலை பென்க. இனி, அநி
 வண்ணுசிறப்பிகளும் ஸீர்த்தபு நித்தபர்க்கே இவ்வறறு. அநி
 வறறுகளுக்கு சிவப்பிவ்வறறுதியாம், நியமலிதியாவது. —
 வெற்றவபுத்தின ரிடத்தல் புசித்தல், ஒழுங்கினமரண்க
 ளது அந்நதைப்புகித்தல் முதலியவைகள் கூடாமையாம்.
 இதன் விரிவைச் சிவதருபோத்தமம் கைகசுடயொறி முத
 லியவைகளா னுணர்க. (நி)

பொருந்திவாழிடமொன் முகிற்

பொருந்திமும் பற்றென் றெண்ணி

பிருத்தல னோரி டத்து

மெங்கெங்கு மொருவ னாகித்

திருந்திய சபுரது விட்டுத்

திருப்பீடா துறைக்க வுன்னி

திருத்திருத் திடங்க ளெங்கு

மேகமே நோக்கி நின்றான்.

(இ-ள்.) ஓரிடத்திலேயே தங்கி யிருப்பதானால் பங்க முண்டாகுமென்று நினைத்து, எவ்விடத்திலும் தங்கினால் ஸீரில்லை. எவ்விடத்திலும் எவ்விடத்திலும் சாதகமான நிலையிலும் தங்காமல் தங்கமுதலாகத் திரும்பாமல் அதிலேயே பதிய நினைத்துப் பிரபஞ்சத்தில் தான் சஞ்சரிக்கு மிடங்களிலெல்லாம் சிவோஹம் பாவனை யுடனே நீன்றான். ஏ-று.

எவ்வளவு வீரத்தையுடையவானாலும் ஓரிடத்திலிருப்ப முயற்சி ஆயினால் யுகரிலுள்ளவர்கள் மஹானென்று மதித்து உன் துபகாரத்தினைச் செய்வார்கள். செய்தால், அகம்பாவம் தோன்றும். அதுவந்தால் மமகாரம் தோன்றும். இவ்விரண்டு முண்டானால் மற்றையகுணங்களுமெல்லாம் சீக்கிரம் வந்து சேரும். அவைகள் வந்துசேர்ந்தால் பிரபஞ்சவாத்தினையும்கூட அதுமிருந்தால் சமூகாரியாவான் என்பதை உத்தேசித்தே மகாபாரதமும் ஓரிடத்திலும் தங்காமலும், செல்லும் போதும் போதப் பரமோதங்களை ஒன்றிலும் கொள்ளாமலும், பிரிய வரப்பிரியங்கள் வராதிருக்கும்படியும் சிவோஹம் பாவனையோடு சென்றனவென்க. இத்தகைய குணங்களைத் துறவி தன் சாதககாலங்களிற் கொள்வார்களானால் எடுத்த சனனத்திலேயே இடையூறின்றிப் பேரின்ப மடையாநிற்பர். (௬௧)

தோன்றிடு முகமெங்கே

தோன்றிடு மென்ன நோக்கித்

தோன்றிடு நினைவி லென்றே

தோன்றிய நினைவு தானுந்

தோன்றிடு மிடத்தைப் பார்த்துத்
தோன்றிடுஞ் சொருபத் தென்றே
தோன்றிடுந் பொருள்க னெல்லாஞ்
சொருபமே யென்று கண்டான்.

(இ-ள்.) சட்கவாதி இந்திரியங்களா லுணரப்படுகிற பெளதிகப் பிரபஞ்சம் எவ்விடத்தில் காணப்படும், என்று ஆராய்ந்துபார்த்து, இது காணப்படும் பெளதிகவியாபாரப் பக்கனாயில் என்று (தெளிந்து) தன்னு ஞ்றித்த அம்மனமும் உண்டாகிற உற்பத்தி ஸ்தானத்தை நோக்கி இது பிரமத்தி னின்று ஞ்ண்டாயதென்று (உணர்ந்து) காணப்பட்ட இவ் வுலகங்களனைத்தும் அந்த பிரமமே என்று நிஷ்டாபூமகமா ஞ்ன்று நியதிகளைந்து சிவோஹம்பாவனையாற் றண்டவன்

விரத்தர்கள் சமாதிகடங்கால் லாக்னியசோதனைசெய்து நியதிகளைந்து அநுபவிக்கிற லுழக்கப்படி இம் மகாராஜாவும் தான் நிஷ்டைகடப் புருங்கால் ஆதனத்திலிருந்து ஞ்ரு தியானாதிகளைச் செய்து இரு விழிகளையும் திறந்து இப் பெளதிக வுலகத்தை நோக்கி இது எங்கே காணப்படுகிற தென்றெண்ணி மனத்திலேதானென் றுணர்ந்து பின்னர் மனத்தைப்பற்றிச் ஞ்ந்தித்து இது பிரமத்தைத் தவிரவில்லை யென்றுணர்ந்து அஃபத லக்ஷியார்த்தமான பிரமத்தைத் தவிர வொன்றுங் காணப்படவில்லை யென்று தெளிவாக வெண்ணித் தியானித்துத் ததாகாரமாக ஞ்ற்கிற லுழக்கப்படி ஞ்ன்றனுபவித்தனர்.

(இஉ)

தோன்றிடும் பொருள்க ளுண்டாய்த்
 தோன்றியே மின்ப மாகித்
 தோன்றிடு மதின லந்தர்
 சொரூபமே யென்று கண்டு
 தோன்றிடுஞ் சொரூபந் தன்னிற்
 றேன்றுமீ தசத்தே யென்று
 தோன்றிடுஞ் சொரூபந் தானாய்த்
 துளக்கமற் றிருந்தான் வேந்தன்.

(இ-ள்.) விவகாரதசையில் காணப்படுகிற இப் பிரபஞ்
 சம், எஞ்சித் படத்தின்கணுள்ள கிரி-நதி முதலியவைகளைப்
 போலக் காணப்பட்டு, இன்பரூபமாகப் பார்ப்பவர்களுக்கு
 இன்பரூபமாகவே உள்ளதும், அதுகாரணத்தினால், இம்மன்
 னவன் கண்ணப்படுகிற இவ் வனைத்தையும் பிரமரூபமாகச்
 சூருது யுத்திகளால் அதுபவத்தி லாக்கிக், கிழியி லாரோபித
 மான பஞ்சவண்ண சித்திரப்போலப் பிரமத்தி லாரோபித
 மான இப் பிரபஞ்சசித்திரம் அகத்தாக உள்ளது என அதுப
 வத்தால் பிரபஞ்சபாவணையை யகற்றிப் பிரமபாவணையில்
 அகமேவஸ்வம் (அகம்பிரமாஸ்மி) யாசொரு சலனமு
 தில்லாமல் இருந்தனன். ஏ-று. (நூ)

கடிநகர் தோறுஞ் சென்றுந்
 கானகந் தோறுஞ் சென்றும்
 பழுவல மாக வந்தும்
 பார்வைமா. ரூட்ட மின்றி

மடிவிலா மனத்த னாகி
மாசிலா நிலைமை பெற்று
முடியுடை வேந்தர் வேந்தன்
முத்தியே வீடிவ மா'னான்.

(இ-ள்.) மகுடந்தரித்த அரசர்களுக் கரசனான மஹா
ராஜா காவலினை யுடைய ஊர்களுக்குப் போயும், காடுகள்
தோறும் சென்றும், பூப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்தும், இலகஷிபார்த்த
வாறுஸந்தானத்தில் தவறுத வில்லாமல் அச் சகசநிஷ்டையி
னின்றும் திரும்பாதமனமுடையவனாகி ஞானநிலையை (முத்
திநிலையை) ப்பெற்றுப் பந்தநீவிர்த்தியேயுருவமாக தின்றான்.

காட்டிற் சென்றாலும் நாட்டிற் சென்றாலும் பூப்பிரதக்ஷி
ணஞ் செய்தாலும் அவ்வவ்விடங்களிலுள்ள பௌதிகத் தோற்
றத்தாற் பயகம்பு திகளும் மோதப்பிர டோதா திகளும் பெத்
தான்மாக்களுக்குண்டாயின சகசம். முத்தான்மாக்களுக் கவ்
வாறுண்டாயதில்லை. உண்டாகுமானாற் சகசநிஷ்டை குலை
யும். நிஷ்டை குலைந்தால் பௌதிகப் பிரபஞ்சந்தோன்றும்.
அது தோன்றில் காமக்குரோதாதிகளுண்டாகும். அவையுண்
டானால் பழையபடியே பந்தத்தில் மூழ்கித் தப்பத லட்சி
யார்த்தத்தை மறப்பன். அது மறத்தால் பிறப்பிறப்பையடை
வன். இதுபற்றியே சூதகர்கள் எங்குச் சென்றாலும் ததாகா
மான நிலையிலேயே நிற்கும்படி விதியேற்பட்டுள்ளது. அவ்
விதிப்படியே இவரும் நடத்தன ரென்பார், 'பார்வைமீட்டு
ட்டமின்றி' என்றார். (இச)

முத்தியே வடிவ மான
முடிபுடை வேந்தர் வேந்த
னெத்திசை தனைக்கும் ராஜ
னொலிபவிட வேறில் லென்று
சத்திய பாக வெண்பரித்
தன்னிட பதவிற் றனைநைச்
நத்தியெய் தனைத்து பாகிச்
சுயஞ்சோதி யாகி நின்றான்.

(தி-ள்.) அனர்த்த நிவிர்த்தியே உருவமானவனும் மருடமன்னர்களுக்கெல்லாம் மன்னவனுமாகிய இவன் எவ்வையதிகைகளுக்கும் அரசன் எம்மைவிட வேறில்லையென்று யதார்த்தமாக நினைத்துத் தனக்கென்று வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட இடமாகிய தொம்பத வாக்கியத்தில் ஸ்வரூப நின்ற தனனைச் சோதனை வழியிற் கூடஸ்தனாகச் செய்து (அஸ்மி வாக்கியத்தால்) சத்பு. சோதனையில் பிரமத்தோடு கலந்து காணப்பிரம ரூபமாக அதுவடிவியி னின்றனன். ஏ-று.

கண்ணை வேகெழித்த நதைபோல என்று கூறுகிறபடி குளவும் சிவொஹம்பாவனையாற் சீடனை நோக்கி நீ சேவலம் ஜடரூபமான பிரபஞ்சாதி யுருவமல்லே. ■ என்னுருவமே தான். எந்தப் பிரமம் காணோ, அந்தப் பிரமமே நீ. இவ்வித அதுவடானத்தால் நீயாகிராய் என்று உபதேசிக்கிற குரு வாக்கிய பரிபாலகனாகிய சீடன் வாக்கியசோதனையா லுண்டான அதுபவாப்பியாசத்திலே நின்று பழகி பிரமமாகவே

ஆகிருன். கன்னன் தன்னை யறிதற்கு முன்னும், குந்தி
குமாரனே; அறித்தபின்னும் குந்தி குமாரனே. ஆனால் அவ்
னுக்கிடையிலிருந்த வேடுவன் என்னும் பிராந்தி யொழிந்த
மையால் ஆந்தமடைந்தான் என்ற உதகரிப்பது கழங்கமா
தலால், யாமும் முத்தியென்பதற்கு விடுதலையெய்த் றன்ன
பொருளுக்கேற்ப பந்த நிழித்தி யென்றும்.

அநுபவம் வந்தபின்பு தனக்குப் பிரமபொன்றைத் தவிர்
மற்றேதுவும் உள்ளதாகக் காணப்படாமையாலும், பிரமநாட்
டத்திற் காணப்படுவன வுளவேல் இவை தன்னதுபலத்திற்
சிழம்பட்ட மாயாகற்பிதமென்றே நிஸ்ஸந்தேகமாக வறிகிரு
ளுதலாலும், தன்னை உண்மையான வரசனென்று உதித்த
னன் என்பார் 'சத்தியமாக வெண்ணி' என்றார். (இரு)

தன்னையே யன்றி பொன்றுந்

தானுதி யாவி டத்தின்

மின்னையே பொத்த வைய

மித்தைகற் பிதம் தென்னும்

பொன்னையே யன்றி வேறு

பூடண மிலது போல

வென்னையே யன்றி பொன்று

மில்லெனத் தேர்ந்தான் வேந்தன்.

(இ-ள்.) பிரமத்தைத் தவிர வேறொன்றுந் தோன்றுத்
வில்லாத நிஷ்டையில், மின்னலையொத்த வுலகம் பொய்யும்
கற்பனையும் எனவும், பொன்னினைவிட வேறே ஆபரணமில்

லாஜமையைப்போல பிரமத்தைத் தவிர வேறே யொன்று யில்லை யென வுணர்ந்தன னரசன். எ-று.

தேகேந்திரியாதிகரண நியதிசெய்து அதுபவ நிலைய னின்ற சிஷ்டாசாரலேன் பிரமமென்றைத்தவிர வேறொன் னறயுங்கரணென்பது சுப்பிரதாயம். குண்டலமுமோத்ரமு மஸாஸூனும் என விலை உருவூதிகளால் வேறு பேர்களைப் பெற்றாலும் பொன்னைத் தவிர வவைகள் வேறே யில்லை யானற்போல, காணப்படுகிற வஸ்துக்களெல்லாம் பல்வேறு திரிபினவாயினும், அவை பிரமமென வுணர்ந்த ஞானிக்குப் பிரமமாகவே தோன்றுமென்பது நிச்சயம். சிவோஹம் பாவ னைதராவைகள் தானாகவே காணப்படும் முறைப்படி மன் னுவனும் அவ்வதுபவத்திலே அமைந்து நின்றனென்றார், 'என்னையே யன்றி யொன்று மில்லெனத் தேர்ந்தான்' என்றனென்றனர். (௫௬)

உலகினை வேற தாக

வுணர்ந்திடிற் பந்த மாகு

முலகினைத் தானே யாக

வுணர்ந்திடின் முத்தி யாகு

யிலகிடத் தோன்ற லெல்லா

மென்னினை வேயென் றெண்ணி

யிலகிடக் கண்டு வேறற்

* நிருந்தன னினைமை வேந்தன்.

(இ-ள்.) பெளதிகப் பிரபஞ்சத்தை (ப் பிரமத்தைத் தூட டிலும்) லேறானதாக அறிவானானால் அவனுக்குப் பந்தமுண்டாகும். பெளதிகப் பிரபஞ்சத்தை (சிகோஷம் பாவனையால்) தானேய் யறிவானானால் முத்தியாகும். (அவனுக்குப் பந்த நிவர்த்தி யுண்டாகும் சட்சுவாதி யிந்திரியங்களாற்) காணப் பகிற பிரபஞ்சங்களினைத்தும் (பெத்ததசையில்) எனக்கிருந்த ஸத்தியபுத்தியின் வாஸனையின் பழக்கமேயன்றி வேறில்லை என்று (சமாதியிற் சமாநானமாக நினைத்து அவை) பிரமமாக விளங்குதலை (சிகோஷம் பாவனையாற்) கண்டு பிரமத்துடனே கமாய்ப் பரமார்த்த நிலையி லிருந்தனன் அர சர்க்கரசனாகிய மஹாராஜன். எ-று.

ஞானியானவன் உலகத்தை யுமொரு பதார்த்தமாக அறிவானானால் உடனே யவனுக் கதிலும் விருப்ப முண்டாகும். விருப்பமுண்டானாற் பந்தத்திற்குடமாகும். உலகத்தினையும் பிரமமாகக் கண்டால் அவனுக்குப் பிரமத்தைவிட இது வேறே யொன்றல்ல வென்னுந் தோற்றத்தால் அதிலுள்ள பந்தம் நிவர்த்தியாகிறது. ஒருவன் முத்தனாதற்கு முன்னே யும் பின்னேயு முலகமுள்ளபடி யிருக்க, பிசுமமாகவே கண்டானெனல் எப்படி யெனின், அபக்குவர்களுக்குப் பிரபஞ்சமாகவும், பக்குவர்களுக்குப் பிரமமாகவும் காணுதல் உண்மையாதலின் ஆமென்க. ஒருகாணுநர்ந்ததனாலேயே பிரமமாக யாவையும் காணமுடியாது. பலகாணுஞ் செய்யு நியதியோடு கூடிய நிஷ்டையாலேயே பிரமமாகக் காணவேண்டிய தாத

லால். மன்னவனும் வாக்கிய சோதனையுடனே நிஷ்டைடக் கூடினான் என்பார் “என்னினை வேயென் நெண்ணி-யில கிடிக் கண்டு வேறறி நிருந்தனன்” என்றார். (இங்)

‘ரகசக் கரமநாக’ விருந்தர சாள்வோன் செல்வப் போகமுந் திரண மாமப் போதநாட் டரசி யற்கை யூகபுந் தியின லாசா னுபதேசத் தாள வந்தச்[னன். சோக்யற் றிநொ டெய்தித் தொழிலெலா முடித்தான் மன்

(இ-ன்.) (தனதானையே உலகமுழுதுஞ்செல்லுதலால்) வகசகராதிபு யென்று பேர்பெற்ற அரசனது செல்வத் தாலாகிய போகமும், அவகியமான ஒரு துரும்புபோல வாரும். (ஆதலால் இம்மன்னவனும்) அந்த ஞானராஜ்ய சத்தை (அதுமான அளவையக்கொண்டு தெளியவல்ல) யூக மான புத்தியைத் துணையாகக் கொண்டு சற்குரு உபதேச முறையால் (பிரமமாகியராஜ்யத்தை) ஆளுதற்குத் தத்பதலக்ஷ யார்த்தமான அப்பிரமநாட்டையடைந்து நியதிசுளைதல் முத விபு எல்லாக்கிரியைகளையும் அவ்வரசன் நிறைவேற்றினான்.

சார்வபௌமனது செல்வபோகமும், பிரமானந்தாது போகத்தின் ஒரு அணுவுக்குக்கூட ஒப்பாகா தென்பார் ‘திரணமாக’ என்றார். முன்னர் அதுபவியாத பிரமாதப வத்திற் சுகமுண்டென் றொருவன் தான் அதுபவித்தற்கு முன்னே யறியவேண்டியானால் யூகபுத்திவேண்டும். யூகபுத்தி யுடன்மாதிரமாகாது. முன்னரதுபவித்தறிந்தவரான ஆசான் வேண்டும். இந்த வித்தையையே பெரியவர்கள் [தொட்

டுங் ளீட்டாத வத்தை-சுட்டுப்போட்டாலும் வராது”]” என்
பர். ஆசான கற்பியாதுபோனால் இந்தவதுபோக நிலையாது.
அதுபவம் நிலையாதுபோது வீணுழைப்பாக முடியும் என்
பதை யெல்லாம் விளக்கவே ‘உபதேசத்தாள்’ என்றார். ()

பந்தம்வீ டென்று மில்லை பரம்பொரு
ளொன்றே யென்றுந்
தந்தஞ்சங் சுற்பத் தாலே சாலமோ
கிப்பர் தீயோ
பந்தமா திகளு மில்லா வரும்பொரு
ணமே பென்று
சந்தசு-நோக்கி யந்தத் தற்பமர்
தானே யானான்.

(இ-ள்.) பெத்த நிலையும் முத்திச் சார்பும் முக்காலத்
திலு மில்லை. ஏகமான பிரமமே திரிகாலங்களிலும் உள்ளது.
அபக்துவிசுள் தங்களுக்குள்ள பிராந்தியால் (இரண்டு முள
வென) மிக மோகங் கொள்வார்களே. முடிவும் முதலுமாகிய
ஒன்றுமில்லாததும் சாதகத்தாற் காணத்தக்கதுமான பிரமம்
(சிலோஹம்பாவணியால்) காமேயென எப்பொழுதும் இல
கியப்படுத்திப்பார்த்து முற்சொல்லிய பிரமம் (நிஷ்டாவிடே
ஷத்தால்) தானாகவே விளங்கினான், எ-று.

காலத்திரயத்திலும் இருப்பது பிரமமேயென்றுணர்ந்த
அதுபலிக்கிறவர்களுக்குப் பந்தமென்றும்வீடு என்றும் இர
ண்டு பொருள் இரா. காணப்படுவன லெல்லாம் பிராந்த

மூன்றே மேலோர் துணிந்ததுபவிப்பார்கள். இவரு மவ்வண்ணமேநின் ததுபலித்தனர் என்பார் “தந்தஞ்சு கற்பததாலே” என்றார். (கூ.)

குறைவிடா நிறைவ தாகிக் குளிர்ந்தினைப் பாறி வேந்தனிறையின வேலுந் துன்ப மின்றியே மின்ப மாகி யுழைவிட மின்ன தென்ன வோரிட மின்றி யெங்கு சிறைவதே மிடமாய் கின்ற னிகரின்மா ராஜன்றோ.

(இ-ள்.) ஒப்பற்ற மகாராஜன் (காலதேசகர்த்தமான் பரிச்சேதங்களின்றி விளங்குகிற) பரிபூரண சொரூபமே சொரூபமாய், அநர்த்தங்களை லுண்டான துன்பங்களினின் றம் விடுபட்டு ஆனந்தபிராப்தமாய் சார்தமானவனாய் இளைப் பாறினவனாய் அங்வரசன் இக்விடத்தில்தான் ஓரளவு செய்கலை வேண்டுகென்கிற நியதியின்றி பரிபூரணத்திற் கலந்து விற்றலே இடமாகக்கொண்டு நின்றனன். எ-று. (கூ)

எங்குமாய் நிறைந்து நின்ற வேகராச்

சியம தாள்வோன்

றங்குதலின்றி யெங்குந் தானெனக்

கண்ட தூயோ

னிங்குறைந் தகன்ற பாண்டத் தியல்பினெஞ்

சருவம் பற்றி

பங்குரு வகற்றி நின்ற னுணந்தி

யாகு கேந்தன்.

(இ-ள்.) பரிச்சேத வியல்பில்லாமல் சுருகவியாபகமான பிரமமென்னும் நாட்டையாளுவன், தஞ்சாவூரில்லாமல் தவ்விடத்திலும் பிரமமாய்ப்புர்த்து கிட்டடசாரத்தை அடைப்பதாய அம்மன்னவன், பெருங்காயமிருந்து நீக்கிய பாத்நிதத்தின் தன்மையைப்போல, மனமானது நிர்க்குண தியானத்திலும் பழகிச் சகுண ஷுருவங்களை மொழித்து மூர்த்தரூபவியாய் அரசு எனதுஷ்டிப்பில் நின்றான். -௭-.

பெருங்காயமடைத்துவைத்த பெட்டியினிருந்து அதை யெடுத்த ப்புறப்படுத்தியபின்பும் காயமில்லை யென்று அதன் மணமில்லாதுபோவதில்லை. அது போலப் பிரமத்தைத் தவிர மொன்றுமில்லையென்றுணர்ந்தும் முன்னை தனது மனத்திக்குடிமொண் டிருந்த காரியப் பிரமாதிகளின் தன்மைகளை மூற்று மொழித்தாலும் பழக்கவாதனை, தாக்குமாதலால் அதை ஒழிக்கும்பொருட்டே நிர்க்குண தியானத்தை அப்பியாச காலத்திற் செய்வதுவழக்கம். அதை முறையாக இவரும் வாக்கியசோதனைசெய்து நிர்க்குணத்திலேயே நின்றதுபலித தானந்தரூபி மாயினு ரென்பார், 'அங்குரு வகந்நி நின்ற னுனந்தி யாக வேந்தன்' என்றார். (சுக)

சேவன்முத் தர்கள்பா னிற்குஞ் செய்பிய மனத்த ரூப மேவரும் பரம முத்தி மேவிடி னை மாகுந் தாவரு நிலைமை நன்றாச் சற்குரு வருளாற் பெற்றுக் கேவல மாகி நின்றான் கேடிலா ஞான வேந்தன்.

(இ-ள்.) ஜீவதசையினின்றும் விடுபட்டுள்ளவாகவிட்டத
சில உண்டென்று சொல்லப்பட்ட மனத்தினது வசனஞ்
சூயம், அபஞ்ஞவினா லடைபக்கூடாத சிறந்த பந்தநிலிர்த்
திரை யடைந்தா லடியோடொழியும். நித்தியமான பிசும
டாக்கிய•நிலையை ஐயந்திரிபாதினின்றி ஞானசாரியனது
பைக்கத்தால் பெற்று நடைமாயடைந்து நின்றான் ; நீயும்
பான பிரம ஞானத்தையுடைய மகாபாஜன். எ-று.

தொம்பதடாக்கியத்தினின்றும் நீக்கியதைப்போல தந
பதடாக்கியத்தினின்றும் நீக்கினால் மனோவிகார முதலாய
ஒழியுமென்றார் 'பரமபுத்தே யேவீடி ஞசமாதும்' என்றார்.

இத்தகை ஞானம் பெற்றே யெழின்முனி

பாதி யெங்குஞ்

சித்தனாய்த் திரித றன்றைச் செப்புமுன்

னகமச்சர் தம்முன்

வித்தக னொருவன் கேட்டு வினவிட

வேண்டுமென்றே

கத்தனா மரசைத் தேடிக் கண்டடி

பணிந்து நின்றான்.

(இ-ள்.) இவ்விதமான கூடஸ்த பிரம ஐக்கிய ஞான
ததை ஞானசாரியனிடத்தி லுபதேசமாகப் பெற்று சாஸ்திர
மனனசீலனாய் எவ்விடங்களிலும் சித்ஸௌரூபமே ஸௌரூப
மாக அப்யாவசித்துக்கொண் டொலுதலை, உலகத்திலுள்ளவர்
கள் கூறுதற்குமுன்னே மந்திரிமார்களுள் ஞானதூலாராய்ச்

சியா ஸ்மிஷ்டையவனாகிய ஒரு மந்திரியானவன் அனைத்தே
ட்டு இச்வாறு செய்தற்குக் காரணமென்னவென்று கேட்ட
வேண்டுமெனத் தனக்குத் தலைவனாகவுள்ள அரசனைத் தேடி
க்கண்டு அவனது பாதங்களை வணங்கி எதிரின்றனன்.

சுத்தபுராசனென்றதை, இப்போது கடவுளுருவமாக
நின்ற பன்னவனை எனினும்.

பூவணை யாகி வானம் பொருந்துமேற்

கட்டி யாகித்

நிவா தாகி யிந்து செங்கதிர்

வீசங் காற்று

மேவுசா மரம தாகி விடுகலை

மனை வி யாகிக்

கேவல் மின்ப மாகிக் கிளர்ச்சியாய்

கின்றான் வேந்தன்.

(இ-ன்.) பூமிமே மெந்தையாகவும், ஆகாயமே பொரு
த்தமான விதானமாகவும், சந்திரனுருருரியனும் விளக்கா
வும், இயல்பாக வீசாநின்ற காற்றே பொருந்திய சாமனா
யாகவும், பந்தநிவீர்த்தியே பாரியையாகவும், ஸகலவ்யமே
சுகமாகவும், ஆகந்தயிராப்தியா லதிக மகிழ்வுடையவனாகவும்
இருந்தனன் மன்னவன். எ-து.

அரசனது பள்ளியறையிலென்றும் தந்தா விளக்கும்
சாமனாயும் இருப்பதைப்போல, இத் துறவரசனது பூவணை
யிலும் சதா வவைக ளிருக்கின்றன வென்பார் 'தீவமதாகி

யிந்தச் செங்கதிர்வீசங் காற்று மேவுசாமரமதாகி' என்றார். 'மனைவி யில்லாதவனுக்குப் பள்ளியறை இன்ப மில்லாமை போலப் பந்தநிலிர்த்தி யில்லாதவனுக்குக் கைவல்ய சுகமு மில்லை' யென்பார் 'விடுதலை மனைவி யாகிக்-கேவல மின்ப ராகி' என்றார். (கூச)

ரதமுதற் சேனை சூழ ரத்தசிங் காச னத்தில்
விதவலங் காரத் தோடு விறற்றருந் தமரும் வேந்த
ஊதவுகோ வணனாய் மேனி யுருத்தெரி யாத நீராய்
முதல்முடி விரித்து நின்றான் முனிவனா யொருவ னாகி.

(இ-ள்.) தேர் முதலிய கசனியங்கள் சூழ்ந்துநிற்க, அதன்களிடம் டுழைத்துள்ள சிங்கங்களாற் சுமக்கப்பட்ட ஆசனத்தின்மீது அநேகவிதமான அலங்காரத்துடனே கொலு விலிருந்த இம்மகாராஜன், (ஆசாரியனாக) அளிக்கப்பட்ட கீனோடு கெஷீனத்தை மாத்திரம் தரித்திருப்பவனாய் சரீர முழுமையும் விபூதியால் மறைத்து உற்பத்தி காசங்களை யொழிந்து ஏகரூபமான பிரமரூபமாகி மனனிலே முடைய டுஹானாகி நின்றான். எ-று.

இழ்மன்னவனுக்கு அரசகோலத்தி லிருந்த ரதமுதற் சேனையாதியும் ரத்தினசிங்காதனமும் விதவலங்காரங்களும் ஆச்சரியப்படத்தக்கவையன்றும். துறவுகோலத்தி லுண் டான் உதவுகோவணமும் மேனி உருத் தெரியாத நீறும் எண்ணியறியவுங் ஆலோசிக்கவேண்டியவுமாம்.

தந்தைதாயராதி யுடற்பற்றினால் அகங்காரமமாரங்
கள் மயியும்வண்ணம் இவ்வுலகி லிவ்வுடவொடு தோன்றின
சிறிதுநாளிற்கட்டப்பட்ட அநாநாணும், பின்னுஞ் சிலமாசங்
கள் கழித்தமைக்குஞ் சிவையும் கிரியைக் கருத்தைக் காட்டத்
தரிக்கும் பூனா லும் ஆகிய இவைகள் பந்தவிருத்தியையன்றி
பந்த ஒழிவை ஒருநாளாந் தரா தாதலின், ஆனந்தமேயடிவமாக
விளங்குகின்ற ஞானசாரியன் குடும்பி-பூனா லு-அநாநாண்
முதலியவைகளை ஒழிப்பித்து, இல்லறங்கடந்து துறவறம்
புகுந்ததற்கு அடையாளமாகக் கீறும் கோவணமும் அளித்த
லும் பூருவாச்சிரமத்திலுள்ள பேரினை ஒழித்து வேறு பெயர்
துறவறத்திற்கு ஏற்றவாறு அளித்தும் காத்தல் தூலொடு பழ
கிய துண்ணறிவாளர்க் கொப்பமுடிந்துள்ள தாதலின், இங்
வாசிரியரும் இம்மன்னவன் ஞானசாரியரிடத்து முறையே
பெற்ற கீளொடுகோவணம் தற்ற தூயவர் -என்று' விளக்கு
வான் "உதவுகோவணம்" என்றார்.

தலைமுதல் கால்பரியந்தம் ஓரங்குலமுதல் பலவங்குலநீள
மாக விட்டுவிட்டு நீற்றினை நீரிற்குழைத்து வேறு வேறு வித
மாக மந்திரங்களை யுச்சரித்துத்தரித்தலினும் ஏகரூபமான சிவ
பெருமாளொருவனாயே நினைத்துக் கேசாதிபாதம்வரை உத்
தளித்தல் முத்திகாண்டிகளாயுள்ள பெரியோர்களுக் குடன்
பாடும் ஒழுங்குமாக விளங்குதலைக் காட்ட "உருத்தெரியாத
நீறாய்" என்றார். காமாதி பகைகளை ஒழித்து ஞானத்
நினைவினை ஊட்டவல்ல ஒப்பறு பொருளாதலானும் பந்த

நிலிரீதாயைக் காட்டிநிற்ப தொன்றாதலானும், பூப்பாகைய
களான உலகினாரினின்றும் முத்தர்களை வேறுபடுத்திக்கொட
யெதாதலானும் பூசி சிவசிவருமானுடைய திருவுருவ எம்
பந்தமுள்ளதாதலானும் விபூதியை முற்றத் திறந்த முனிவர்
கள் மிக வுலந்தணிதலை விளக்குவான் “ உருத்தெரியாத
திற ” என்றார். (சுழி)

கரிந்த மிவந்த லின்றிக் கானடை யாகி யெங்கு
முரியதோர் பனைபூ ணின்றி யுறெங்கு முண்பா னாகி
யரியரா சாங்க கோல் மகிற்றியே தவாங்க மாநித்
திரிபுமவ் வறசை நோக்கிச் செப்பின னமைச்சன் றனே.

(இ-ள்.) யானையின்பிழைத் தேரினமீதும் ஏறச் செல்
லுதலேவிட்டு, காலாலேயே எவ்விடங்கடிலும் நடந்துசென்
றும், (பிரதிபந்தமுடைய காலத்தில்) தன்னிடமென் ரப்பா
னிக்க வேரிடத்திலேயே யுண்டுகொண் டிருந்ததபோ
லன்றி, ஊரிலுள்ள எவ்விடங்கடிலும் பகுப்பின்றி உண்பவ
னாகியம், அருமையான இராஜாங்கத்துக்குரிய கோலங்களை
யகற்றித் தவத்திற் குரிய விபூதி ருத்திராஷங்களைத் தரித்
துள்ள அங்கமுமுடையவறையச் சஞ்சரியாநின்ற அம் மன்ன
வனைப் பார்த்து அமைச்சருனவன் இவ்வாறு கூறினான்.

யானை ஏறுதல் தேரேறுதல். முதலியவைகளால்
யாதொரு பிரயோசனமின் றென்றும், அவைகளை ஏறி
நடாத்திதற்கு விரும்பவ் கொள்ளுதல் கூடாதென்றும்,
அவைகளை ஏறி நடத்திய மகாராசனே அவைகளை வெறுத்

தகற்றியுள்ளானென்றும் முன்னோ இவ்வரசன் துறந்த
பொருள்களை வருவித்துரைத்தல் அவுனது வைராக்கியத்
திறனை விளக்குவதுடன் துறவிகள் வகைமேறி யுலகுதல்
கூடாமையென்பதையும் விளக்குதல் காண்க. (சுசு)

அவனியி னினக்கு மேலோ

ரரசனு மில்லை யிந்தத்

தவவயு. வாகி யெங்குஞ்

சரித்திட லெற்றி னுக்கோ

நவமதா யுடலி தோடே

நண்ணுவ தெனையீ தன்றி

யிவனெனக் கருள வேண்டு

மெனக்கறி வோங்கு மாறே.

(இ-ள்.) உலகத்தில் உண்ணாவிடச் சிறந்த 'வரசன்'
வேறொருவனுமில்லை. (அவ்வாறிருக்க), இந்தத் தவருபத்து
டன் எவ்விடங்காரிலும் சஞ்சரித்தல் எந்த அபீஷ்டத்தைப்
பெறும்பொருட்டி? புதுமையான இந்தச்சீர்த்துடனே (இவ்
வரசசெல்வமன்றி இதைக்காட்டிலுஞ் சிறந்ததாக) அடையப்
படுவதெது? அடியேனுக்கு விவேகமதிகரிக்கும்படி, இவ்வி
டத்தில் என்பொருட்டிச் சொல்லியருளல் வேண்டும். எஹ.

சுகாதுபவத்தினி லுயர்ந்தது அரசபதவியென்று முதித்
தவருதலின், “நவமதா யுடலி தோடே நண்ணுவ தெனீ”
என்றான்.

யான சாத்திரங்களிற் கண்டவையுங் கேட்டவையுமாக
உள்ள வியல்புகளுக்கு ஐயனே! நின்செயல் மாறுபட்டுநிற்பி
ஹம் நீ பேரறிவினையுடைய பெருக்கையாதவின், சிற்றறி
வினையுடைய சிறியேன் அறிந்துகொள்ளுமாறு விளங்க
வுரைத்தல்வேண்டுமெனப் பணிவொடு கூறினானென்று குறி
ப்பிப்பார், 'இவனெனக் கருள வேண்டும் எனக்கறிவோங்கு
மாறு' என்றான் என்றனர். (௬)

பதத்தினை வேண்டின முன்னம்
பற்றிநின் நில்ல நத்தைப்
பதப்பட நிறுத்தி யேகல்
பண்பதா மேலா மூத்திப்
புதத்தைவேண் டிடிவே ஞானப்
பார்வையிற் கூடு நீயெப்
பதத்தினை வேண்டி யிர்தப்
பரதேசி யான தென்றான்.

(இ-ள்.) சுவர்க்க முதலிய பதவினை விரும்பினால் முத
லில் அறத்தைத் துணையாகக் கொண்டுநின்று கிரமமாக இல்
லறத்தைப் பரிபாலித்து விறுத்திச் செல்லுதல் முறைமை
யும். உயர்ந்ததான பந்தநிலிர்த்தி. யென்னுந் தன்மையை
விரும்பினாலோ ஞானநாட்டத்தாற் கிடைக்கும். நீ எந்த
பதவினு விரும்பி இந்தப் பரதேசிகோலத்தை யடைந்தது
என்று வினவினான். எ-று.

சுருதி ஸ்மிருதிகளிலே உணாக்கப்பட்ட விதி விலக்குகளை அறிந்து அம்முறையில் வருவதுதவின்றி நடந்தவன் சீரமுடியில் ஈவர்க்க முதலிய பதவிதனை அடைதல் உண்ணா. "மாதவின், அதற்கு இத்திறவு முதலிய கஷ்டங்கள் வேண்டி. தில்லையே எனக் கருதினவனாதவின், "இல்லறத்தைப்-பதப்பட நிறுத்தி எகல் பண்பதாம்" என்றான் எனினுமாம்.

நீ சுயர்க்காதி பதவினை விரும்பினால் நின்மகன் நினது குடும்பத்தினை அடையுங்காலத்து நீ அவனுக்கு முடியுஞ் செங்கோலுமளித்து அவனை அரசனாக்கி நின் மனைவியை முறையே மகனிடம் ஒப்புவித்து வானப்பிரஸ்தாசிரமமடையலாமே. அதற்கு இன்னம் அநேகவருஷங்கள் போதல்வேண்டிமே. இதற்குள் அவசரப்பட்டு எதனைக் கருதி இங்ஙனஞ் செய்தனை என்று குறிப்பிப்பான், "இல்லறத்தைப்-பதப்பட்ட நிறுத்தி எகல் பண்பதாம்" என்றான் எனினுமாம்.

மேலாம் முத்திஎன்றது-மதவாதிகள் உணாக்கும் லோகாந்தரங்களை அடைந்து வாழுதலான சருணமுத்தியைவிடக்கி விதேகமுத்தியை விளக்குவான், "மேலாமுத்தி" என்றார். அது அக்ஷவித முத்தி என்ப தவர்பட்சம்.

ஞானப்பார்வையினாலேயேமேலாமுத்திபதத்தையிரும் பினால் அடையலாமென்பது சுருதிசித்தமாயிருக்க நீயேனோ இங்ஙனம் செய்தனை அரசன் செய்கையை விபரீதமானதாகக் கருதினவனாதலால், "எப்-பதத்தினை வேண்டி இக்தப் பரதேசி யானது" என்றான் என்க.

பரதேசி என்னுஞ் சொல் பலபொருளைத் தருவதாயி
னும், பரத்தின் தேசபடித்தவன் பரதேசி யாதலால், ஞானிக
ளான துறவிகளை உலகினர் பரதேசி என்றழைக்கின்றார்கள்.
அறவறம் புருந்தாறொருவன தன்னுழிவிட்டு வெகு தூரத்தி
ட— ன பிறநாட்டில் சஞ்சரிக்கவேண்டுவது முறையாதலின்
துறவிகளை அறிஞர்கள் பரதேசி என் றழைக்கின்றார்கள்.

நீங்க, உலகபோகங்களையன்றி மற்றெவையாலும் பரி
சயமற்ற சனங்களும் துறவிகளைப் பரதேசியென் றழைக்கி
ன்றனர். இவர்கள் பரதேசி என ஒருவனை உரைத்தல் துறவி
ஞானி என்பனவாந் தி விஷயங்களைக் கருதி அன்று. அதி
ஸிந்திராதி உண்ணிகழும் டொருளோடு முரண்ப் பரதேசி
என்பார்கள்.

இங்கு அமைச்சன், இந்தப் பிரதேசியான தென்னுன்
என்றசிறியர் அண்மைச்சட்டமைத் துரைத்தது, அவனு
டைய அபக்குவங்லையை விளக்குதற்கேயாம். (௬௮)

அமைவுடை யமைச்சின் மிக்கோ
படைவுடன் வினவிக் கேட்டா
யிமையள வேனுஞ் சித்த
மிதுவது வெனவோ டாது
சமைவுடன் கேணீ சொன்ன
சங்கைக்குத் தரங்க ணன்றாய்
நமைவிட வேரோர் வேந்து
நாட்டிலை பென்ப தொக்கும்.

(இ-ன்.) அமைதியாகிய மந்திரித் தொழிலிற் றிறந்த
ங்ளே ! நீ பொருத்தமாகவே வினாவிகின்றனை. கண்மூடித்
திறக்கு நேரமேனும் என் மனம் துணைவதப் பொருளகீர்
நாடாது. உன்னால் சொல்லப்பட்ட ஆகேபங்களுக்கு
சமாதானங்கள் பொறுமையோடு செவ்வனே தேட்பாயாக.
நம்மைக்காட்டிலு மிதரவரசன் நாட்டிலில்லை யென்ற நீ
கூறியது சரியேயாகும். -ஹ.

அமைச்சனே ! என்மனம் பலவகை வியாபாரங்களில்
பரக்கச்செல்லாதென் றரசன்கூறியது, நான் இங்கு வருப
வர்களுடனெல்லாம் கலந்துவார்த்தையாடு மியல்பினேனல்
வேனென்றும், நிற்பொருட்டி அகமுகமாக இருந்த என்
மனத்தைப் பகிர்முகப்படுத்துகிறேன் என்றும் குறிப்பிக்கும்
பொருட்டேயாமென் றுணர்க.

அவ்வமைச்சன் ■ திறுல்களை யன்றி ஞானதுல்களையும்
பயின்று அடக்கம்பொறுமையா திகளை யுடையவளுகவுள்ளவ
னென்று முன்னமே அறிந்தவளுதலின், 'அமைவுடையமை
ச்ச' என விளித்தனர்.

'பிறர்தம் மதமேற் கொண்டுகளை' வென்ற முறைப்படி
அமைச்ச னுரைத்தனவற்றையெல்லாம் உண்மை யென
உடன்பட்டுப் பின்ன ரவைகளை மறுத்தல் காண்க. (சூக)

பதமதை வேண்டி னில்லைப்
பதப்பட நிறுத்தி யேக
விதமென்ற லொக்கு முத்தி
மொய்துதன் ஞானப் பார்வை

விதமதிற் றேன்று மென்றாய்
 விருப்பமாக் குடும்ப பாரத்
 திதமதா யமுந்தவோருக்
 கெங்ஙனம் பார்வை தேதான்றும்.

(இ-ள்.) பதவியை விரும்பினால் இல்லறத்தை முறையாக, நிலைபெறச் செய்து போதல் முறைமை யென்றது சரியே. மோட்சத்தையடைதல் ஞானநாட்டத்தின் முறைமை, யினாலே உண்டாகுமென்று கூறினான். மோகலக்ஷணத்துடன் சமுசாரச் சமையிற் பிரியத்தோடமுந்திக் கிடப்பவர்க்கு எவ்வாறு ஞானநாட்ட முண்டாகும்? என்று.

துறவியாகிய இவ்வரசுஹிக்கு சுவர்க்காதி பதங்கள் துச்சமான பொருள்களாக மதிப்பாதலின் அவைகளைக் குறித்து ஆசைப்ப ஸமாகாணங்களெவையு முளையாது விடுத்துத் தனததுஷ்டானமும் நித்தியமுமான முத்தியைப்பற்றி முதலில் கூறத் தொடங்கினவர் மந்திரியின் கருத்தை மறுப்பான், “விருப்பமாக் குடும்ப பாரத்-திதமதா யமுந்தவோருக் கெங்ஙனம் பார்வை தேதான்றும்” என மந்திரியின் அபிப்பிராயத்தைக் கண்டித்தான் என்றறிக. (எ)

மனமிரு பொருளைப் பற்ற
 மாட்பாதட் பாவ தான்
 வினமவை புறநோக் கான
 வேதினாற் கூடும் விடு

கனவுண்ணோக் காசு மில்லங்
கருதிய புறநோக் காசு
மனகளிவ் வுகந் தோன்ற
வறைசுவ நாமே கோளாய்.

(இ-ள்.) அமைச்சனே! மனமானது ஏககாலத்தில் இரண்டிவிதமான பொருள்களில் வியாபியாது. அட்டாவதானஞ் செய்பவன் ஒரேகாலத்தில் ஒன்றிறந்த பல பொருள்களில் நினைவுடையவனாக விருக்கின்றானே என்பதாய் ஒருக்கால் நீ இங்ஙனங் கருதலாம். அட்டாவதானத்தில் கருதப்படுகிற பல பொருள்களும் புறநோக்கமென்னும் ஒரு நூலானத்தினால் நிறைவேறுமாதலின், மனம் புறமுகமான ஒரு நிலையிலேயே நிற்றின்றது. நிற்க, வீட்டைத் தற்கு மிகுந்த எண்ணப்படுகிற புறநாட்டம் வேண்டும். ஓ பாவாகிதமானவ்னே! இத்த உலகம் நினக்கு நன்றாய் வினங்குய்வண்ணம் நாமே உணாக்கின்றோம்; தேட்பரயாக. எ-று.

தறவியார் அமைச்சனை நோக்கி 'மனமிரு பொருளைப் பற்ற மாட்டாது' என்றவுடன், மனமிருபொருளிலேன் பற்றாது? ஏககாலத்தில் அநேகம் பொருள்களில் மனம்பற்றினிற் கக் காண்கின்றோமே. அட்டாவதானியே அதற்குச் சான்ற மென்றதற்கு, அட்டாவதானம் செய்பவனுடைய மனம் பல பொருளைப் பற்றினிற்பதென்பது ஆலோசனைக் குறைவென்றும், அது புறநாட்டமாகிய ஒரு தொழிலாலேயே ஆவது என்றும், முத்திக்கு வேண்டியது உண்டினைக்கமே என்றும்,

இல்லற தருமத்திற்கு வேண்டியது புறநோக்கென்றம இரு விதமாக நின்றலின், நினைது அபிப்பிராயம் இவ்விடங்களுக்கு முன்னின்று நின்றலை அறிந்திலை என்பனவாதி அநேக வினா விடைகளை உள்ளமைத்தே ஆசிரியர் விடைமாதிரிமாய் 'அட்டாவதான - வினமவை புறநோக் காகும்' என்றும், 'இல்லங் நருதிய புறநோக்காகும்' எனவு முனாத்தனர்.

தென்றிசை நடப்போர் என்பதுமுதல், என்றமனேகம என்னும் பாடல்களளவும், அரசனுக்கு அமைச்சன் இல்லற துறவநீங்கனின் தாரதம்மியங்களின் வழியாய்ப் பந்தமோகங் களின் நிலைமைகளை உபதேசித்தல் காண்க. (௭௧)

தென்றிசை நடப்போர் கங்லாக
சென்றுதோயந் திடுவ ரோநா
னன்றியு மவனி வாழ்க்கைக்
கமைச்சராக னுடனே காந்த
மொன்றியே யுகஞ் செய்வோ
ருலகவேந் தாயி னீனர்க
னின்றிதை நோக்கா யில்லி
னிற்பவர் முத்தி சேரார்.

(இ-ள்.) (காசிக்குத் தெற்கிலுள்ளவர்கள்) பின்னுந் தென்முகமாகவே செல்லுவார்களானால் (வட நாட்டிலுள்ள) கவகையாற்றிற் சென்று மூழ்குவார்களோ? அல்லாமலும், உலகவாழ்க்கைக்கு, பிரபஞ்சத்திற்கு அரசர்களாகவிருப்பவர்கள் மந்திரியாருடன் தனித்தவிடத்தை யடைந்தே ஆலோ

சீனே செய்கின்றவர்களாகின்றார்கள். (ஆதலால் அமைச்ச!)
நீ இன்னே யோசித்துப்பார். சமுசார பந்தத்தையுடையவர்
கள் பந்தவிவர்த்தியை யுடையமாட்டார்கள். எ-று.

இவ்வறத்திலிருந்து முத்தியடையக்கருதுதலும் முயற்
சித்தலும் உடையவர்கள் குறித்த பலஞான முத்தியை அடை
யவேமாட்டார்கள் என உறுதியாக வுரைத்தற்கு, கங்காஸநா
னத்திற்கு விபரீத கமனமான தகடிண யாத்திரையை உதா
ரணமாக உரைத்தனர். இதனாலேயே துறவறத்திலுன்றி இல்
லறத்தில் முத்தி சித்திக்காதென்பது இவர் பகஷமெனீ ஆறி
யலாம். சுருதிக்கும் இது சம்மதமாகும். (எஉ)

பாசந்தான் பகைய தாகப்
பார்வைபெற் றிடிற்பா சந்திற்
பாசந்தான் வைத்துப் பின்னும்
பற்றவுங் கூடு மோதான்
பாசந்தான் பகைய தென்றே
பகருநான் மட்டே கற்றோர்
பாசந்தான் விடவு மாட்டார்
பரமேலா மெனவாய்ப் போங்கும.

(இ-ள்.) பந்தமானது விரோதமாகக் காணப்பெற்றிமா
னல், பந்தத்தில் விருப்பத்தைவைத்துப் பின்னரும் விரும்ப
லாகுமோ? பந்தம் ஆன்மலாபத்திற்கு விரோதமானதென்று
செரல்ஸப்பட்ட சாத்திரத்தைமாதிரம் ஆராய்ச்சி செய்தவர்
கள் பந்தவிவர்த்தியுஞ் செய்யாதபோது தன்னதென்று நின்று
சமுசாரச் சுமைகளை எவ்வாறு நீக்குவார்கள்? எ-று.

ஒருவன் ஒரு பொருளினிடத்தில் பிரியமுடையவனாக இருக்குங் காலத்திலன்றி அப்பொருளினிடத்துள்ள கொடுக்கியுணர்ந்து அதன்மீது தான் முன்னர்வைத்திருந்த மதிப்போடுங் கூடின பக்தமானது கெடுமாறாவவனுக்கப்பொருள் பிரியமுள்ள பொருளாகப் பின்னர்த் தோன்றாது. தோன்றான்று அவனதனுடனினங்கியிரான்; இது உலகாதுபவம் பந்தத்தினு உயர்ந்ததாகக் கருதுகிற காலத்தில் அதனில் விருப்பமிருக்கும். முத்தினூலில் பரிசயம் வந்தவுடன் பந்தம் முத்திவிருப்பமுடையவனுக்குக் கொடிய பகையாகத் தோன்றுமெயன்றி நண்புடைப் பொருளாகத் தோன்றாதே. பந்தத்தில் வீருப்பத்தைத் தருகிற இல்லற தருமம் முத்தி விருப்ப முண்டையவனிடத்து எங்ஙனம் நிகழும்? குலமகனென மணந்த ஒரு மானு, விலைமகனினும் இழிந்த செயலினளாக நேரிற் கண்ட கணவன் பின்னரவனோடு கூடி வாழ மனமிசைவானோ? இசையான். அது சுயரூபமானதென அஞ்ஞானதசையிற் கருதி நின்ற பந்தம் மெய்ஞ்ஞான தசையில் துக்க ரூபமானதாத் அதுபவத்தில் கண்ட முத்திகாமி இல்லற தருமம் முதலியவைகளில் அப்பிரியனாவானேயன்றிப் பிரியமுடையவனானே. பிரியமில்லாதவன் அவ்வில்லறவாழ்க்கையி் விருந்தானென்று கூறுவது வியப்பேயாம். அப்பிரியமான பொருளில்வனுக்கு எங்ஙனம் மனம் பற்றும்? பற்றவேபற்றாது. என்றும் உண்மையாகப் பாசத்தைத் துக்கரூபமானதாக அறிபாதவர்களே அதனிற் பற்றி நிற்பர் இல்லறத்திருந்து ஞானம் பேசுபவர்களைக் குறித்து அவர்கள் வாசாஞானிகளே யன்றி

அந்நபன் ஞானிகளல்லர் என இழித்துரைத்திருத்தலை வீரர்க்கு
வான் - பின்னும் பற்றவுங் கூடுமோ' என்றும், பகரநானை
மட்டே' என்றும், 'பாமெலா மெனவாய்ப்போககும்' என்
றும் கூறினொன்றறிக. (௭)

அந்தாதி யுதி லாவீ

டாடாடாதுடற் றிறாபப லுக்கர்

அந்தா ஞானம் போதுந்

துறவற மேதுக் கென்றே

மந்ததி காரி யோகர்

மதித்துநா லுரைக்குஞ் செத்தி

மந்தா தான போருக்

கத்தகை விவாபா தென்றும்.

(இ-ள்.) முடிவும் முதலுமில்லாத மோகத்தை யடை
ந்து சீர் உற்பத்தியை யொழித்தற்கு அழகிய ஞான
மொன்றே போதும். துறவறத்தை யெதன்பொருட்டடைவ
தென மந்த அதிகாரிகளாயுன்னவர்களை யுத்தேசித்துச் சாத்தி
ரஞ் சொல்லுநதன்மை, அதிதீவிரதாமுடைய முழுச்சுவைக்
குறித்து முக்காலத்திலுஞ் சாத்திர மவவாறு கூறாது. 6-து.

அரசனுடைய தனவறறைக் கேட்ட அமைச்சன் தேவரீர்
இவ்வண்ணமுரைத்தால் லது எங்ஙனம் பொருந்தும்? நோக்க
மடைதற்கு ஆகம்ஞானம்போதும்; துறவறம் அவசியமில்லை
யெனப் பிரபலசுருதிகளுரைக்கின்றனவே என்றான். அதற்
கரசன் சுருதி யங்ஙனமுரைத்ததெல்லாம் மந்தாதிகாரிகளைக்

சூழித்தென்றும், “அத்தமதானபேருந் கத்ததை விளம்பாது” என்றுக்கூறினான். இதனால் அநுபவஞானம் வருதில் வேண்டியானால் துறநதே வேண்டுமென்றும், ஏருமலர்க்குத் துறக்கம் என்பத்போல, இல்லறத்திலேயேயிருக்கலாம். ஞானம் பண்டாற்றிற் போதும் எனச் சுருதி இல்லறத்திலிருப்பவனைச் சந்திரவாகுரானு உசாயமாகக் கூறியதேயன்றி வேறாற் பெற்று அறிக என விரிசு அம்மொழிகள் இடந்தந்து நிராகுய்வண்ணம் “பந்தநிகாரியோரோடதித்து” என்றும், “அந்தமதானபேருந் கத்ததை விளம்பாது” என்றும் அறுதியிட்டனாத்து, முந்திக்குத் துறநதே வேண்டுமெனச் சித்தாரதிசூழ, மேல் ஞானத்தினாலறிய நிற்கும் வஸ்துவினிலக்கணங்களைக் கரீரண காரிய முறையினால் விளக்குகின்றார். ()

மேற்படி வேறு.

தோன்று கின்ற பொருளியல்புந்
தோற்று விக்ஞும் பொருளியல்புந்
தோன்ற வுனக் கியாமுரைக்கச்
சோக பறவே கேட்டிடுவாய்த்
தோன்று பொருள்க ளறித்தமுமாய்த்
தூயமை யின்றித் துக்கமுமாய்த்
தோன்றுந் தோற்று விக்ஞும்பொருள்
சுகமாய்ச் சுத்த நித்தமுமாம். 1

(இங்.) பிறப்படையாரின்ற பதார்த்தத்தின திலக்கண முடி பிறப்பியநிற்கிற நிமித்தகாரணமான வஸ்துவினிலக்

கணமும்வின புகும்படி யாமுனக்குச்சொல்ல, துக்கநிவிர்த்தி யின்பெருட்டு நீ தேட்கக்கடவை, பிறலியை யடையாநின்ற வஸ்துக்கள் நித்தியத்தன்மையற்றதாய்அபரிசுத்தமானதாய்ச் சோகருபமாநக் காணப்படும். பிறப்பிக்கிற (நிமித்தகாரண) வஸ்து ஆகந்தருபமாய்த் தூய்மையும் நித்தியத்தன்மையும் உடையதாகும். ௭-று.

காரணம்-நித்தியம். காரியம்-ஆநித்தியமெனக்கூறினர்.

பரல னுன பருவம்போம்

பன்னு குமாரப் பருவம்போங்

கோல மான தருணம்போங்

கோலை யூன்றிக் குனிந்தெழுந்து

காலன் மாய்க்க வனைவர்களுங்

கல்லென் றழுது பேர்மாற்றி

யேலப் பிணமென் றொருபெயரிட்

டிகொட் டிடுத லொருதலையே.

(இ-ள்.) சைசவத் தன்மையினைபுடைய பருவமு மழி யும். சொல்லாநின்ற கௌமாரபருவமு மழியும். அழகினை புடைய யௌவனப் பருவமும் போம். கோலினை யூன்றிக் குனிந்தபடி யெழுந்து (தள்ளாடுஞ்சமயத்தில்) இயமனான வன் கொல்ல, (அப்போது) உரியராவோரெல்லாம் (ஒன்று சேர்ந்து) ஒவ்யுட னழுது முன்னிருந்த பேரையொழித்துப் பொருந்தும்படிச் ■■■ மென்று ஒரு புதிய பெயரிட்டுச் சட லையிற் கொண்டொழித்தல் சிறப்பிலக்தணமாம். ௭-று.

கருவி னின்று மழிந்துபோங்
கண்ட குழந்தை யினுங்குமாப்
பருவந் தனிலும் போந்ததுணப்
பருவந் தனிலு மழிந்துபோ
முருவ நடுங்கு மூப்பதினு
மொடுங்கு மெந்தக் காலையினு
மொருவி யழித லியல்பாரு
முலகத் துடலின் வாழ்க்கையுமே.

(இ-ள்.) கருப்பைக்குள் ளிருக்கும்பொழுதும் அழியும்,
(கருவி வழியாமற்) பிறந்து காணப்பட்ட சைவத்திலும்,
கௌமாரத்திலும் அழியும். பெளவன பருவத்திலுங் கெட்
டொழியும். அங்கங்கள் தளர்ந்தசைகிற கிழப்பருவத்திலும்
அழியும். பெளதிகப்பிரபஞ்சத்தில் சரீரத்தின் ஜீவிதத்துவம்
முக்காலத்தினுங் கெட்டொழிதல் இலக்கணமாம். (எ)

பஞ்ச பூத மழிந்துபோம்
பானுத் திங்க ளுடுக்கள்போம்
வஞ்ச வகரர் மடிந்திடுவர்
மாகர் பதம்போம் வல்லரக்கர்
கஞ்ச வார்கள் போகிபதந்.
துஞ்சம் பிரமன் பதந்தாணுந்
துஞ்சந் திருமால் பதந்துஞ்சந்
துஞ்சா தொன்றே பரமபதம்.

(இ-ன்.) பஞ்சபூதங்களு மழியும். சூரியனும் சந்திரனும் க்ஷத்திரங்களு மழியும். வஞ்சனையுடைய அசுரர்களும் சாவார்கள். ஆகாயவாசிகளின் இருப்பிடங்களுமழியும். வலிய அரக்கர்களு மழிவார்கள். இந்நிரனது பதவியு மழியும். பீராவின்னது பதவியு மழியும். நாராயணனது பதவியு மழியும். பாமபதமொன்றே யழியாதது. எ-று. (எஅ)

தோலி ரத்த மெலும்பிறைச்சி
கக்வமேதை மச்சை யொன்றாய்த்
தூலி கரித்த வுடம்பாகுந்
தொட்ட வெலையுந் தன்வடிவார்ச்
தோலி யடக்கிக் கொளுமிதனைச் -
கூறு கூறு நோக்காது
போலி யுணர்வோர் மகிழ்வெய்தும்
புனித மென்றுப் பரமபதம்.

(இ-ன்.) தோலும், இரத்தமும், என்பும், மாழிசமும், சுக்கிலமும், மேதசம், மச்சையுங் கலந்து தடித்ததாயுள்ள இச்சீரம், தண்ணிடத்தில் வந்து பொருந்திய சேர்க்கைப் பொருளாகிய வணைத்தையும், தாளுகவே கருதிக்கொள்ளுகிற இவ் வுடலை, (தோலு-மிரத்தமு - மிறைச்சியுமென்று) வேறுவேறாகப் பாராமல், சாமானிய அறிவுடையவர்களுள், தோஷிப்பார்கள். மூக்காலத்திலும் தாய்மையானது சிவ பதமேயாம். எ-று. (எக)

அருந்தை யுனை யொழுங்காக
வறையக் கெனி யவனியென்னப்
பாந்த கிருட்டிற் பதியொடுக்கம்
பண்பாய் ககாழஞ் சிநுட்டி தனிற்
பெருந்தும் பெரிய துன்பைந்தும்
போய்மான் நிலை தெண்மடங்கே
மிருந்த திதியு மிரண்டாகு
மிளமை யென்று மூப்பென்றும்.

(இ-ள்.) துன்பத்தை முறைப்படியே யான் கொள்ள
கேட்பாயாக. உலகமுழுமையும் விரிந்த நோன்றல் வளர்தல்
அழிதல் முறைப்படியே நடக்கும். அம்முடிவைகள் பிறந்த
லில் கருப்பாசாயுப் பையுள் கட்டுண்டல், அதில் ஐயம் பூரித்
தல், உதறாக்கினியால் வருந்துதல், யோனியாம்பெருக்குண்
டல், பிஞ்சுதவாயுவினால் உதைபடல் எனப்பொருத்தியகேபரிய
ஐயதைத் துன்பங்களாள். அழிதலில், பிறவித் துன்பமும் என்
மடங்கான துன்பங்களுள். வளர்தலில், இளமைத் துன்பென்
றும். மூப்புத் துன்பென்றும் இரண்டுபகுதியுண்டாம். ஏ-ற.

விருத்த பருவ மிகத்துன்பம்
விளங்குமிளமை பிரண்டவையின்
வருத்து பிரியின் மிகத்துன்பம்
வளமை பிரிமை மூன்றாகுங்
கருத்த தறியாக் குழந்தையென்றுங்
குமார மென்றுங் கரையென்று
பருத்த மறியாக் ததிறுன்ப
மடையும் பாலப் பருவத்தில்.

(இ-ள்.) கிழத்தன்மையான சாலம் மிகவுந் துன்பம் ; விளங்குகின்ற இருவகையான இளிமைப் பருவங்களிலும் (மற்றைய பருவங்களிலிட) வருத்துகின்ற வியாதி களால் அடிக் மான துன்பம். வளப்பமானதாகக் கூறப்படுகிற இளமைப் பருவம் மூன்று பிரிவினதாகும். அவை அறிவென்பது சற்றில்லாத சைசவப்பருவம், குமாரப்பருவம், யௌவனப்பருவம் என்று சொல்லப்படுகிற பாலப்பருவத்தில் நூற்பொருள், வாசகப்பொருள், திருஷ்டிப்பொருள் என்பவைகளைக் தெளிவாக உணருதற்குச் சத்தியின்மையினால் துன்புண்டாகும்.

தந்தை தாய் ராகிரியர்
தாங்கண் முனித நனக்கஞ்சிச்
சிறந்த கலங்குங் கவுமாரஞ்
சிறந்த காளைப் பருவத்தின்
முந்து பசினோய் காமனோய்
முடுகித் தணிக்கப் பொருடே
விர்த புவனத் திரவுபக
விடைய ருத தொழிற்றுன்பம்.

(இ-ள்.) குமாரப்பருவத்தில் தகப்பனுந் தாயுங் தருவுமாகிய இவர்கள் கோபித்தலுக்குப் பயந்து மனங்கலங்கும். (கல்வி, வரிமை; அழகு இவைகளால்) சிறப்புற்றதாகச் சொல்லப்படுகிற யௌவனப்பருவத்தில், அதிகரிக்கிற பசி யெனும் கோயும், காமவியாதியும் மிகுத்து அவைகளை விரைந்து சமனஞ் செய்ய திரவியத்தைச் சம்பாதித்தற்கு இம்மண்ணு

லகத்தில் இடைவிடாமற் செய்கின்ற தொழிலாகிய துன்
பம் (உண்டாகும்.) ஏ-று, (அஉ)

பொருளுண் டாகிற் காப்பதனாற்
பொருந்துந் துன்ப மரச்சாகி
நெருதம் மிகுத்த வரசரா
லுதவுந் துன்ப பொருகுடைக்கிழ்
நிருப னாகி னேய்மரண
நேரு மென்னும் பயத்தானும்
வருவ தெனையோ மதுபையினி
லென்றும் வாடித் துன்புறுமே.

(ஆ-ன்.) திரவியமிருந்தால், அதைக் காப்பாற்றுவதால்
துன்பமுண்டாகும். அசரனாக விருந்தால், தன்னைக்காட்டி
லும் ஒப்பற்ற பெரிய வேந்தனால் துன்பமுண்டாகும். (உலக
முழுமையும்) ஒரு குடைநிழலி லாளுகிற ஏகசக்ராதிபதியா
யிருந்தால் பிணிபுஞ் சாவுமுண்டாகுமென்னும் பயத்தானும்,
(இந்த ஜனனத்திற் சக்ரவர்த்தியாக விருக்கிறோம்) அடுத்த
ஜன்மத்தில் எவ்வாறுமோ எனவுங் கருதி வருந்தித் துன்
பப்படுவான். ஏ-று, (அங்)

மாகாக கசுரர் பகையுளது.
மகிழ்ச்சி வாட்ட மிகவுமுள
காகத் தகலா நோயுமுள
தனங்கு னுனது நசையுளது

போகத் தழுந்தன் மிகவுளது
பொன்ற னுளது கற்பத்தே
ரோகத் திறங்க ளிவையுடைய
துறக்குத் தென்னை சுகமுளதே.

(இ-ள்.) தேவர்களுக்கு அசுரர்களது படை மிருக்கின்
றது. சந்தோஷமும் துக்கமும் அநேகமாக விருக்கின்றது.
உடம்பிலே நீங்காம விருக்கிற வியாதியு மிருக்கின்றது.
மனமதறுமிருக்கின்றான். ஆசையுமிருக்கின்றது. (அருந்தல்
பொருத்தலாதி) போகங்களில் மிகவும் அழுத்துதலுமுண்டு.
கற்பகாலத்தில் சாதலு மிருக்கின்றது. துன்பவரிசைகள் இவ்
வண்ணமாக விருக்கின்ற அந்த தேவலோகத்தில் என்ன சுக
மிருக்கின்றது? (ஒன்றுமில்லை.) எ-து. (௨௪)

தேவர் மனிதர் துன்பத்தின்
றிறங்க ளிவ்வா றுகியடி
லாவ கீழா மிருகமுத
சுர மீற மைவளகமி
லோவ லில்லாத் துன்புக்கோ
ருவமை யில்லை நிரயத்தி
னோவ துன்பஞ் சொல்வதென
கோயே பவுத்திற் சுகமீனிடே.

(இ-ள்.) தேவர்களதும் மனிதர்களதும் ஆகிய துன்பங்
கள் இவ்வண்ணமாகுமானால், பிறந்தனவாகவுள்ள தாழ்ந்த
ஜாதியாகிய மிருகம் முதல் அசுரம் வரைக்கும் உள்ள ஐந்து

வகைத் தோற்றங்களில் கெடாத துக்கத்திற்கு ஒப்பேயில்லை. நரசத்திலே வருந்துகிற வருத்தத்தைக் கூறவேண்டுக. கேளீன ? துன்பமே பிறத்தல். சுகமே மோகம். என்று.

சிறு மிருகமுதலாக விரும்பும் ஐவகை என்பது, விலங்கு-பன்-உளர்வின்-நீர்வாழ்வன்-தாவரம். (அக்)

மேற்படி வேறு.

இந்த விழிவை யுடைய விந்த மாயை யசத்தே யநிதவுயர்வை யுடைய வந்தப் பிரமஞ் சத்தே யந்த மனநிற் றேர்ந்தோர் தள்ளி யவை நிற்ப முந்தவர் மனதி னன்று யுகிற் தமைச்ச பாராய்.

(இ-ங்.) அமைச்சனே ! இக் காணப்படுகிற சாழ்வு பொருந்திய இந்தமாயாருபமானது அசத்து. அந்தவுயர்வினை யுடைய அப் பிரமம் சத்து. தங்கள் தங்கள் மனதில் இதனை யுணர்ந்தவர் (மாயாருபமான பிரபஞ்சத்தை அணித்திய ருப மானதென்று) தள்ளி எந்தப்பொருளோடு கலந்து நிற்பார்கள் (என்பதை) நீ உன்னுடைய மனத்தில் செவ்வையாய் ஆலோசித்துப் பார். எ-ன். (அக்)

பொய்யென் றிதனை யறிந்தோர்

பொருந்தி நிற்ப துளதோர்

மெய்யென் றதனை யறிந்தோர்

மேவா திருப்ப துளதோர்

வைய முளதோ விதனி

லமைச்ச பாராய் நன்று

யுய்ய வறிவி ஸ்தோ

ருழல்வர் நீக்க மாட்டார்.

(இ-ள்.) இந்த மாயாருபத்தைப் பொய்யானதென்று அறிந்தவர்கள் அதில் தங்கி நிற்பதவும் உண்டோ? அந்த பிரமத்தை நித்தியமானதென்று அறிந்தவர்கள் அதனையடையாமலிருப்பதவும் உண்டோ? இதிற் சந்தேக முண்டோ? மந்திரியே! நீ நன்றாய்ப்பார். முத்தியடைதற்குத் தக்க ஞான மில்லாதவர்கள் அதிலேயே உழலுவார்கள். (அன்றி) பந்த நிவிர்த்தி செய்துகொள்ளமாட்டார்கள். -று. (அளி)

பொய்யை மெய்யென் றறிந்து

போத மின்மை யாலே

மெய்யைப் பொய்யென் றெண்ணி

மெலிந்தே யுழல்வ ருலகர்

பொய்யைப் பொய்யென் றறிந்து

போத குருவி னருளின்

மெய்யை மெய்யென் றறிந்தே

மெலிவு தீர்வ ருயர்ந்தோர்.

(இ-ள்.) ஞானமில்லாத குறைவினால், மாயாருபத்தை நித்தியமானதாக உணர்ந்து, நித்தியமான பிரமத்தை இவ் லாததாகக் கருதிப் பிரபஞ்சவாசிகள் வருந்தித் திரிவார்கள். தீவிர பக்குவமுடைய பெரியவர்கள் மாயையை மாயையா

கவே.அறிந்து, ஞானசாரியனது கடாக்ஷத்தால் பிரமத்தைப்
பிரமமாகவேவுணர்ந்து அனர்த்தநிவர்த்தியை யடைபவர்கள்.

உலகினர் தமக்குப் போதமின்னமையால் முரணாக உணர்
கின்றனர். துறவிகளான வுயர்ந்தோர் ஞானகுருவின் கடை
க்ஷத்தால் உண்மையாக உணர்கின்றனர். (அஅ)

துன்பந் தோன்றி லெவ்நீந்
துறந்தேக ராய்த் தனித்தே
யின்பந் தேட வியற்கை
யின்ப மென்றே தோன்றி
லன்ப நாக நீங்கா
ரவர்கட் கெங்ஙன் கூடு
நன்ப தம ஞான
நாட்ட மமைச்சு சொல்லாய்.

(இ-ள்.) எவ்விதமான மந்தாதிகாரியும் (சரீரபோஷணை
யாதிகளுக்கு) இடையூறு உண்டாருமானால், மனைவி மக்கள்
முதலானவற்றை யெல்லாம் துறந்து தனித்திருந்து சரீர சுக
த்தை நீடுதல் சுபாவதருமம். அச்சரீர சுகமே சுகமாகக் காண
ப்படுமானால், (வீரூப்பம் அதிலாதலால்), அதைவிட்டு நீங்க
மாட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட அநாதிகாரிகளுக்கு எவ்வண்ணம்
நல்ல பிரமமான இலகியார்த்தத்திஷ்டதேகத்தியானம் உண்
டாகும்? மந்திரியே! நீ கூறக்கூடவை. எ-று.:

உலகவின்பமேயின்பமாகத்தோற்றினவர்களுக்கு ஞான
வின்பம் கைகூடாதேன்பது இதனால் விளங்குகின்றது.

இழிவை புணர்ந்தா லுபர்வை
 யெவருந் தேடி நோக்கு
 மிழிவை புணரடி ருயர்வை
 பெய்த நோக்கா மென்று
 மிழிவை மிழிவென் றுணர
 வெந்தக் காலழ் வாய்க்கு
 மிழிவை புடையோர்க் கமைச்ச
 விதனை யுகித் துணராய்.

(இ-ள்.) எத்தன்மையானவர்களும் அநுகிதத்தை உணருவார்களானால் உசிதமானதைத் தேடிப் பார்ப்பார்கள். எக்காலத்திலுமே அநுகிதமானதை அநுகிதமானதாக அறியாதவர் உசிதமானதை யடைதற்குப் பாடாரகன். அபக்குவர்கள்க்கு அநுகிதமான பிரபஞ்சத்தை அநுகிதமானதென்று அறிதற்கு எப்பொழுதாகும்? உத்திரியே! நீ இதனை ஆலோசனை செய்கிறாயாக. என்று.

சக ஶூக்கவகளி னுயர்வு தாழ்வுகள் புலப்படாதாருக்கு எவ்வனம் அவைகளின் தாரதர்மியங்கள் தெரியும்? அவை ஒருவனுக்கு வருதல்வேண்டியானால் அநேககாலஞ் செல்லும். இவ் வுண்மையுணர்ச்சியினருமையை விளக்குதற்கே “எந்தக்காலம் வாய்க்கும்” என்றார். (௬0)

பேத வாதி களைப்போற் பிரபஞ்சம் வேற தென்னவே யித கன்ற தீவவே யெமையன் றியதில் லென்றே பேரத விழியிற் றுறந்த புனிதத் துறவே கண்டாய். சீத மதிபோற் குளிர்ந்து சென்னவெடுப்பந் தீரும்.

. (இ-ள்.) துவைதவாதிகளோப்போல பெளதிகப் பதவுட்
சம இரண்டாவதான ஒருவஸ்துவென்று (நான்) நிற்குவிட்
தல்லவே! ஐயாற்பவத்தில் நிற்கும் எம்மைவிட்டுப் பிரப
ஞ்சம் என இரண்டாவதொன்று மூலையாகவே, ஞானமேத்
விரத்தாற்கண்டு துறந்த நிருமலமான துறவு இதயே. இத
னால் இயற்கையான சீதளச்சினை யுடைய சந்திரனைப்போல்
குடிர்த்து பிறவித் துயரமாகிய உஷ்ணம் ஒழியும். எ-ற.

பேதவாதிகள் சுஜாதி விஜாதி சுதத்பேத சதஸிதமான
பரப்பிரமத்திற்குச் சுஜாதி விஜாதி சுததபேதங்களைக் கற்பிப்ப
தகப்ப விருத்தமும் சுருதிவிரோதமுமென்பது இவர்பகடம்.

இவர் அனைத்தும் ஆத்மாவிலாரோபித மெனக் கருதி
நிற்பவர். அதுவுல் சுற்பிதமெனக் கொண்டவர். எனையன்றி
யுகில்லைன்றே போதவிழியிற்றுறந்த புனிதத்துறவு என்
பதே அவர்தம் மதத்தினை இன்னதென்றதை விளக்கும். ()

இருந்த விடத்தி லிருந்தே

யெய்த லாமென் னுரைக்கிற்

றுருந்து நிமல மனத்தோர்

தீர பிரனினு மொழிந்தே

பொருந்தி யேகாந் தத்திற்

போத மடக்க வேண்டும்

வருந்து மனத்தோர்க் கென்னை

வாய்த்து மமைச்ச சொல்லாய்.

இ-ள்.) முன்னிருந்த கிரகாச்சிரமத்தில் இருந்தவண் ணமே முத்தியின்பத்தினை அடையலாமென்று கூறப்படலா மாகில், (கருமபரிபாகத்தாலும்), சூரஸ்திர ஆராய்ச்சியாலும் செவ்வையப்பட்டு நிற்கிற பரிசுத்தமான மனத்தினை யுடைய ஒப்பற்ற வைராக்கியமுள்ளவனாகவிருந்தாலும், சமுதாரத்தை விட்டு விலகித் தனிமையான இடத்தை யடைந்து ஜீவபோ தத்தை இலையப்படுத்த வேண்டும். ஸம்ஸாரதுக்கத்தி லமுந் திய மனதுடையவர்களுக்கு எது ஐக்கடும்? மந்திரியே! நீ சொல், எ-று.

இத்தகைய ஞானத்திற்குத் துறவென்றொன்று வேண் டுவதில்லையே. இந்த நிலைமையை இருந்த விடத்திலேயே அடையலாமே எனச் சங்கித்த அமைச்சனுக் குத்தரமாகத் துறவிலன்றி அதுபவஞானஞ் சித்தியாது என அநுநியிடு வான் “வருந்துமனத்தோர்க் கெண்ணை வாய்த்கும்” என்ற மையே சால வழகிதாம். (கூஉ)

முன்மே யனைத்து முடித்து
முழுது முணர்ந்தோ ரில்லி
னினமே சென்று நின்று
மேக நீங்கா ரென்னிற்
றினமே யகமாய் நிற்போர்
செகத்தி னியல்பை யுணரார்
“கனமாம் யாழ்ப்பா ணத்தின்
கப்ப லோட்டம் போல,”

(இ-ள்.) முதலிலேயே அப்பியாசாதி சகல காரியங்க ளையு நிறைவேற்றி, முற்றிலுமறிந்தவர்கள் ஸம்ஸாரங்களானது கூட்டத்தை யடைந்தவர்களாக இருந்தும், பிரமஞானவநுப வத்தினின்றும் நீங்காந் னாளுல், எப்பொழுதும் பிரபஞ்ச நாட்டமில்லாது பிரமநாட்டத்திலேயே நிற்பவர்களாகிய அந் தர்கள் நிறப்புப்பொருந்திய யாழ்ப்பாணத்துக்குச் செல்லும் கப்பலின் ஒட்டத்தைப் போல, உலகத்தி னிலக்கணத்தை யுறியுமாட்டார்கள். ஏ-று.

ஏகாதத்திலிருந்து ஸ்வல்ய சுகத்திலே அதுபவத்தி லாங்கியபின்னர் இவ்வற தருமங்களைப் பார்ப்பவனாக ஒருவ னிருக்கலாமே யென்ற அமைச்சனைப்பார்த்து அது பொருந் தாது. ஆகமுகமான அதுபவிக்குப் பிரபஞ்சந் தோன்றாது ; தோன்றாதபோது இவ்வறதரும மெங்கனநிதமும்' நிகழாது. இதற்கு யாழ்ப்பாணத்துக்கப்பலோட்டமே சான்றென்றனர்.

யாழ்ப்பாணத்துக் கப்பலோட்டமென்றது, யாழ்ப்பாண த்திற்கே பண்டைநாடுந் கப்பலேறிச் செல்லது வழக்கமாக விருந்தமையால், அக் கப்பலினுள் ளிருப்பவனுக்குக் கப்பலு ங்குவுவெளியிலுள்ள எந்த விஷயமும் புலப்படாமை பண் டைக் கப்பலின் தன்மை. (௩௩)

ஒருத்தனே ரிருளன் றனிலே
யொருவேந் தாக்கின் முன்ன
மிருக்கு மிடத்தை நீக்கி
யேக ராச தானி

பிருக்கு மன்றி முன்க
 *ணிருக்கு மேதான் சொல்லாய்
 திருக்கு ஞான முடைபோர்
 ரெகத்தை மெய்யென் றுழுவார்.

(இ-ள்,) ஒருவன் ஒருவேடனை உயர்ந்த அடிதலாகச்
 செய்தால் அவ்வேடன் தான் முன்னமிருந்த குடிசையோடு
 கூடிய காட்டையொழித்து ஒப்பற்ற இராஜதானியாயுள்ளது
 விருப்பானே யல்லாமல், முன்னிருந்த இடத்தையே இடமா
 கக்கொண்டு இருப்பானோ? சொல்வாயாக: (அதுபோல்),
 பிரத்தியக் கூ ஞானமுன்னவர்கள் இவ்வுலகத்தை நித்தியமான
 தாகக் கருதித் திரியமாட்டார்கள். -று. (சு.)

எழுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய வீருதழம்.

மணியினின் றாலும் பொருளுயிர்ச் சீர்வின்
 வருத்தனங் கெடுதலின் பகிழ்ச்சி
 யினியை யில் வாட்டம் விடயனின் பதனி
 லெட்டுணை யாயினு மானை
 யினையதிற் றமது பிரவிர்த்தி தாலும்
 பேசுமிந் நான்குமில் லெனினுந்
 தனையுனர் வதற்குச் சாதனஞ் செயங்காற்
 நள்ளியின் னிற்றலே தகுதி.

(இ-ள்.) இல்லறத்திலிருந்தாலும், கிரவிய சம்பந்தத்தா
 லும், ஜீவசம்பந்தத்தாலும் சோகம், அவை கெடுதலினால் சந்

தொடர், இனிமையான விஷயங்களில் காட்டம். அருளுடன்
பொருத்தவாதிய விஷயங்களில் என்னவாவது விருப்பம்,
ஏதாவன்றி, இலகுவில் தமது முயற்சியுமாகச் சொல்லப்
பட்ட இந்தக் காலமே இல்லாதபோதிலும், தன்னை யறிவி
தற்கு அப்பியாசஞ் செய்கிற காலத்தில் இல்லாததைவிடச்
யிலகியிருத்தலே முறைமை. எ-து.

வருத்தனம், மகிழ்ச்சி, காட்டம், ஆசை ஆகிய நான்கு
நில்லாதவ னாயினும் ஆத்மநீராதாவகாலத்தில் கிரகஸ்த
னாக இருத்தல் கூடாது. ஏகாதம் - தேற்றம். (௧௧)

நீதுறு மனையின் பிணயிகழ்ந் தந்தர்
செம்பொரு ளின்பமே வேண்டிற்
சாதக மதீனிற் றொடங்குகால் விடயத்
தடையுதாஞ் சாத்திய மான
போதிகரி லவையுந் தோன்றிடா தந்தப்
பொருவினா னந்தமே விடவே
யாதலிற் றுறவின் ஞானமஞ் ஞான
மாகுமென் றறைகுவர் பெரியோர்.

(இ-ள்.) தேற்றம் பொருந்திய சமுசாரத்திலுள்ள சித்
நின்பத்தை இது ஒரு இன்பமாவென்று வெறுத்து, அந்தச்
கெவ்விய அருத்த நிச்சயத்தாற்கிடைத்த பிரமானந்தத்தையே
விரும்பி, அப்பியாசத்தை அவ்விஷயத்தில் ஆரம்பிக்கும்
போது அவ்வொப்பற்ற பிரமாநந்தம் அதிகரித்தவினால் விஷய
இன்பம் விரோதமாக, அப்பிரம இன்பம் கைகூடினவுடனே

அந்த விஷயஇன்பங்களும் இன்பமாகக் காணப்படா. ஆகையினால், துறவுறத்திலல்லாத ஞானம் அஞ்ஞானமேயாகுமென்று ஞானிகளிற் சிறந்தவர்கள் சொல்லுவார்கள்.

இன்னொரு விதமாகவு முனக்குணாக்கின்றேனென. பின்னரும் துறவுறத்தில் நின்றலே ஞானத்திற்குத் தகுதி எனவும், துறவிலா ஞானம் அஞ்ஞானம் எனவும் கூறினர். இது என தப்பிராயமாத் திர மன்று. ஆத்மஞானிகளான பெரியோர்களுடைய அபிப்பிராயமுமாமென்றுரைத்தனர்.

இல்லற மதனி லுறைந்துளோ ரிடத்தி

விருப்பினு ஞானங்கி ழிருப்பிற்

புல்லிய மாரத் தினமென விளங்கும்

‘போக்கியில் வினைத்துற வென்னு

நல்லற மடைந்தோ ரிடத்துறை ஞான

நற்றங்க மிசையிரத் தினம்போ,

வெல்லையி லொளியாய் விளங்கிடு மாயி

னில்சிறப் பன்றுஞா நிகட்டே.

(இ-ள்.) ஆத்மஞானமானது கிரகஸ்தர்களாக விருவர்களிடத்தில் இருந்தாலும் உலோகங்களில் தாழ்ந்த இப்பொடி பொருந்திய சிறந்த ரத்தினத்தைப்போல விளங்கு அனாதவிட்டி கிரகவாழ்வைத் துறந்த துறவென்னும் நறத்தை அடைந்தவர்களிடத்திலிருக்கிற ஆத்மஞானமாலோகங்களிற் சிறந்த பொன்னிற் பொருந்திய இரத்தி

தைப்போல அளவற்ற பிரகாசத்தை யுடையதாகவே விளங்கும் விசாரிக்குமிடத்து ஞானவான்களுக்கு இக்கலாநிர்மம் சிறந்ததல்ல. எ-து.

ஞானரத்தினம் பிரகாசித்தற்குத் துறவறமாகிய பொன்னும் பதக்கமே தகுந்த இடம். இல்லறமாகிய இருப்புப் பதக்கம் இடமன்றாம். (௩௭)

முனமனை வர்களு முஹவது மில்ல
முத்தியை யுணர்ந்தறி ஞர்களும்
பினமதி னின்ற படியினைச் சங்கை
பேசுவர் துறவுடையோரை
பினமதை விடுத்து மில்லற மதுவே
தலையென வியம்புவ துண்டோ
பினமதி விதனை யுகிரீ யமைச்ச
மகிமையன் றில்லஞா னிகட்கே.

(இ-ள்.) பக்குவா பக்குவர்கள் ஆகிய யாவர்களாலும் துரியாசிரமத்துக்கு முன்னம் இருக்கப்படுவது இல்லறமே; பந்தவிவர்த்தியின் வழியை யுணர்ந்து, விவேகிகளும், பின்னும் முன்னோர்களிற்சிலரும் அவ்வில்லறத்திலேயே வாழ்ந்த மையால், துறவிகளை இல்லறத்திலிருந்தா லென்னையென்று சங்கித்துப் பேசுவார்கள். பந்தங்களை யெல்லாம் ஒழித்தும், கிரதஸ்தாசிரமமே சிறந்ததென்று கூறுவது முன்தோ? ழந்கிரியே! கீ இதை மனதின லாலோசித்துப் பார். இல்லற வாழ்வு ஆத்மஞானிகட்குச் சிறந்ததன்றாம். எ-று.

உட்கருத்தொன்றும் புறக்கருத்தொன்றுமாக இல்லறத் திருள்ள விடிகிகள் இங் வில்லற துறவுற விஷயமாகப் பேசுகின்றார்கள். நீ இதனை ஆலோசிச்சுக்க!—வை. அங்ஙனமுமாகத் தல் பகூபாத மென்பதை விளக்குதற்கே “இனமதை விடாந் தா மில்லற மதவே தலையென விபம்புய துண்டோ” என்றும், “மகிமையன் நிஸ்ஸஞா னிகட்கு” என்றுங் கூறினார்.

அடிய சகல மடங்குகே வலமு

மகற்றியே யொளிப்படை கொண்டு

மூடிய விருளை முடிதையும் விசி

முடிவில்லீ டதனையே யுணர்ந்தோர்

நீடிய ஞால மிசையினிற் பால

னிசமரு ஞடையன்பேய் பிடித்தோன்

கூடிய குணத்து ஹரிந் பேரய்க் குடியின்

கூலிடா விரினியல் படைவார்.

(இ-ள்.) பிரபஞ்ச விஷயமாகச் சகலாவத்தையையும். அவைகளொழிங்கி கிற்கும் வாதஞ்ருபமான கேவலாவத்தை யையும் ஒழிங்கி, ஞானவானைத் தாங்கி, தன்னைச் சூழ்ந்த மூடிக்கொண்டிருந்த அஞ்ஞானவிருளை அடியோடு விலக்கி அழிவில்லாத பந்தநிவிர்த்தியை யறிந்தவர்கள், உயர்ந்தபூமிய் னிடத்தில் சிறுவனும், உண்மையான மருஞடையவனும் டைசாசத்தாற் பிடிக்கப்பட்டவனு மாகிய இவர்களுடைய பொருந்திய குணத்துடனே ஊருக்குட் சென்று, வீடுள்ளி, கூலியாட்களைப்போன்ற தன்மையையும் அடைவார்கள்.

விதற்பமாய்வந்தடுப்பது சகலம். மயக்கமாய் வந்ததுபடிது
கேவலம். இக்கவிமுதல் சைவசித்தாந்திகளி லொருசாரீராக்
குடன்பாடான வாசிகியந்நனை உபயோகிக்கின்றனர். (கக)

வினைகளோ ரிரண்டுஞ் சமமதாய் ஞான
மேலிடு காலைபி னிந்த
மனையின்பங் கான்ற சேர்நிற்கண் டெவர்த்து
மாற்றியே கைவிட வருமேற்
றனையுள படியே யனுபவ மதனிற்
றனுணர்ந் தானந்த மடைந்தோர்
பினையுமவ் விடயம் பூண்பர்க ளெனவே
பேசுதல் வழங்குமோ சொல்லாய்.

இ-ள், 'இருவினை ஒப்புவாய்க்து ஞானம் அதிகரிக்கிற
ஈமயத்தில் இந்த இல்லறசுகத்தை எதிரொடுத்தஅன்னத்தைப்
போலப் பார்த்து வெறுத்துத் தள்ளி அதனை விடவேண்டி
வருமானால், தன்னை யதார்த்தமாய் அநுபவரூபமாக வுணர்
ந்து பிரமானந்தத்தை யநுபவிப்பவர்கள் பிரமாதூபவம் வந்த
யின்னரும் ஐம்புலவிடயங்களையுடைய இல்லற தருமத்தைக்
கொள்வார்க ளென்று கூறுதல் சிக்கக்கத்தக்க காரியமோ நீ
சொல்லுயாக. எ-று.

(க00)

விடயவின் பதனி னசையுளோர் தடிக்கும்
விரிவதாம் பேரின்பச் சுவையி
னடைவினைச் செவியிற் கேட்டவக் கணமே
யவற்றினை யகற்றிட வருமே

விடைமுத லீறின் ஞானவா னந்த
 உ பெய்தினோர் களுப்பினு மிந்தக்
 கடைபனை வாழ்வை நினைவர்க ளென்றற்
 கண்டனர் நகையரோ சொல்லாய்.

(இ-ள்.) விஷய விற்பங்கலே விருப்பத்துடனிருந்
 தும் மந்த பசுவர்களுக்கும், அகண்டமான பேரின்பத்தின்
 இனிமையின் தன்மையைச் சிரவணஞ்செய்த அந்த சமயத்தி
 லேயே அவைகளை வெறுக்கவேண்டி வருமானால், ஆதிமத்
 யாந்தரகிதமான அறிவானந்த சொருபனை அடைந்த ஞானி
 களும், பின்பும் இந்தக் கீழான இல்லற இன்பத்தை விரும்பு
 வார்களானால், முன்ன ரனுபவித் தறிந்துள்ள அநுபவிகள்
 கிரிக்கமாட்டார்களோ நீயே சொல்வாயாக. ஏ-று. (கூக)

பற்றிலை யாயி னவையினி விருப்பேன்
 பழையவூழ் வினையெனி லாசை
 சற்றெனு முதிப்பித் தல்லவோ வூட்டுஞ்
 சகவின்பி லிறையெனு மிச்சை
 முற்றுணர் ஞானத் தோர்களுண் பார்களோ
 முடிவிலா னந்தமே பெருகி
 நின்றலே மீட்டும் விழிப்பினுங் கான
 னீரிற்கண் டென்முக மடைவார்.

(இ-ள்.) இல்லற விற்பத்தில் விருப்பமில்லாதபோது
 அவ் வில்லறத்திலும் அவைபோன்றவைகளிலும் வாழ்தல்
 எதற்காக? பிராரத்துவ கன்மமெனில், இச்சையைக் கொஞ்

சமூவது உண்டாக்கியல்லவோ அனுபவிக்கச்செய்யும் ? பிரிபூ.
ராண ஞானத்தை யுடையவர்கள் பிரபஞ்சத்திற் சற்றேனும்
வீருப்ப மடைவார்களோ ? நாசமில்லாத ஆனந்தத்தை அது
புவித்து நின்றலே அவர்களியல்பு. பின்னும் சுகமுகமாகமனஞ்
செல்லினும், அதனைக் கானற் சுவத்தைப்போல் பொய்த்தோ
ற்றமாகவே பார்த்து அந்தர்முகமாகி நிற்பார்கள். எ-று. (6)

பவமதை யினிமை யெனவெணி விடயம்

பற்றினின் றுமுன்றவர் தாமே

பவமதை யினிமை யெனவெணி விடயம்

பற்றறுத் தருட்குரு வடைந்து

பவமதை யறுக்கு நெறியுணர்ந் தருளிற்

உரவின்ப மடைந்தவர் தாமும்

பவமதை யினிமை யெனவெணி னலவோ

பற்றுவர் விடயவின் புரையாய்.

(இ-ள்.) பிறவியைச் சுகமானதாகக்கருதி, விஷயவின்
பத்தை இனிமையாகக்கொண்டு அவைகளுடன் கலந்து கிட
ந்தவர்களே பிறவியின்பத்தை நல்லதல்லவென்றுகருதி விஷ
யபோகங்களை அடியாடேரிக்கி, ஞானசாரியனை யடைந்து
பிறவியாசத்துக்கேற்ற வழியை ஆராய்ந்து அவனருளால்,
பாமானந்தவின்பத்தை யனுபவித்தவர்களும் பிறவியை நல்ல
தென்று கருதினல்லவோ விஷயவின்பத்தை விரும்புவார்
கள் ? நீயே சொல்வாயாக. எ-று. (708)

கொடிமுதல் வாடும் வேர்முழு திணையுங்
 *கோதறக் கனைந்திழற் கனைந்தும்
 படிமிசை கொட்டி காய்பழ மோங்கல்
 பகரதி சயமஃ திணைப்போ
 லாடநடு வீறில் பிரபந்தா னாகி
 ஈகப்பற்றை யறுத்தவ ரிடத்து
 மடிவுறு மனையில் விருப்பியே நெஞ்சர்
 வருத்தன மாதலென் றறைவார்.

(இ-ள்?) வேரனைத்தையும் குற்றமில்லாமல் தோண்டி
 யெடுத்தவிட்டால் கொடியினைமுதல் முழுமையும் வாடி
 யொழியும்; அய்வாறு வேரனையெல்லாம் தோண்டியெடுத்த
 தும் பூமியினிடத்தில் கொடியும் பூவுங் கடியும் பழமும் அதி
 கரித்து நின்றல் சொல்லப்பட்ட ஆசசரியமேனாம். அதைப்
 போல், ஆதிமத்தியார்த் ரஹிதமான பிரமமே நானாகி, உட்
 பற்றை நீக்கினவர்களிடத்தில் அழிவுபடுதலையுடைய சமு
 சாரத்தில் இச்சைகொண்டு மனமானது பிரவேசிப்பது என்று
 கூறுவார்கள். எ-று. (க௦ச)

ஆணவ மதனைத் தோய்ந்துட லினைநா
 னாமெனத் தினவெரி வவையைப்
 பேணலைச் சுகமென் றுண்மகிழ்ந் திடுவோன்.
 பேரின்பத் தாசைய தாங்கிப்

பூணவஞ் ஞான மிலையதின் ஞானம்
பொருந்தியுச் சொருபந்தா னாகி
யேணவா னந்தத் துழுந்துவோன் விடய
மெய்திடின ஞானமே யிலையால்.

(இ-ள்.) அகங்காரத்தன்மையடைந்து தூலசரீரத்தைச்
சாமெனன்று நினைத்து அச்சரீரத்தினைப் பாதுகாத்தலையே
மனமகிழ்வாகக் கொண்டுள்ளவன் பேரின்பத்தில் பிறப்பி
முடையவனாகித் துறவறத்தையடைந்தபின்னர் அகங்கார
அருஞான பந்தமில்லே. அத்துறவறத்தில் ஞானத்தையடை
ந்து தத்தவகூடியார்த்தமாகவுள்ள பிரமமே தானாகி உயர்ந்த
பிரபான்மந்தத்தில் அழுந்தியுள்ளவன் விஷய வின்பத்தையு
பொருளாகக்கொண்டு அதுபயிப்பானானால் அகங்காரக்கு முன்
னம் ஞானமிருந்ததென்பது பொய்யேயாம். எ-ற. (௨௦௧)

அறுசேரீ கழிநெடிலடி யாகிரிய விருத்தம்.

கனவதனி லுணர்விலது காணுந்தனு
வாதிகளைக் கருதி யேனின்
றுனுமவரினி துகனவென் றுணர்ந்தவர்க
ணைசயிலதி னுலகு தன்னிற்
றனதுசய வுருவதனை யதுபுவத்திற்
றுனுணர்ந்திச் சகம தெல்லா
மனமதனிற் சாலமென வுணர்ந்தவரிவ்
துலகின்பின மைய னீங்கும்.

(இ-ன்.) சொப்பனத்திற்கண்ட சரீராத்ரி விஷயங்களைச் சாக்கிரத்தில் அச் சரீராத்ரிகளை உண்மையானதாக நினைத்து சித்தித்துப் பார்ப்பவர்களைப்போல், இதைச் சொப்பனத்தொற்றிமென்று அறிந்தவர்கள் விருப்ப மில்லாதவர்களாத் இருக்கின்றார்கள். பிரபஞ்சத்தில் தனது யதார்த்த சொருபத்தை அநுபவமாகக் கண்டறிந்து இவ்வுலக முழுமையும் மனத்தினுள் இத்திரசாலம் போன்றதென்று அறிந்தவர்கள் இந்த உலகவின்பத்தினுள்ள மோகத்தை ஒழித்து நிற்பார்கள்.

சுதிரவன்முன் னிருளிருக்கு நயனமுடை
 யொருவன்குழிக் கண்ணோ வீழு
 மதிகவலிச் சூரனமீக் களத்துவெரு
 வுவன்கிருத நறையக் கார
 மிசமுனபா யசமுநிரம் பருந்தினனகழ
 தனிற்செய்வ னிச்சை யென்றால்
 விதமிவைநான் கிணுக்குங்குறை யுதின்றான்க
 கிழுக்காகும் விடயஞ் சென்றால்.

(இ-ன்.) சூரிய சந்திரதானத்திலே இருள் தங்கி நிற்குமானால், நல்ல கண்ணுள்ள ஒருவன் குழியில்விழுவானானால், மிகுந்த வலிமையுள்ள ஒரு தீரன் போர்க்களத்தில் பயப்படுவானானால், நெய்யும் உயர்ந்த பாயஸமும் சர்க்கரைக்கட்டியும் நிறைய உண்ட ஒருவன் கூழைவிரும்புவானானால், இந்த நான்குவிதங்களிலும் குறைவைப்போல், பிரமஞானி விஷயசுகத்தில் இச்சைகொள்வானானால் தாழ்வாரும். எ-று. (கருவு)

இங்குறைந்த பாண்டமதின் வாதனையில்
 வாதனைக ஓரிருக்கு மென்றற்
 றுங்கவறி வுடையோர்கட்கினறியமை
 யாததொழி ரெடங்கி நின்ற
 லங்கியைத்தம் பனம்வல்லார்க் கனல்கடா
 ததின்வினைக ளடுக்கா தென்றற்
 றங்கும்வினைக் கேதுவாம் விடயமதில்
 விருப்பாதி சாரா தென்றல்.

(இ-ள்.) பெருங்காயமென்னும் மருந்திருந்த பாண்டத்
 தைப்போல, ஆசையாதிகளொழிந்தும் வாசனாபழக்கம் இரு
 ங்குமென்று சொல்லுதல் ஞான ஸ்ரீமான்னவர்களுக்கில்லை.
 அவர்களுஞ்ஞன்னது, சுட்டற்ற ஞானனுசந்தானத்தில் நின்ற
 லேயாம். அக்கினி ஸ்ரீபன வித்தியா சாமர்த்தியம் உள்ள
 வர்களுக்கு நெருப்புச் சுடமாட்டாது. அதைப்போல, வாத
 னைகள் வாராதென்று கூறுதல் பொருந்திய வினைக்குக் கார
 ணமாகவுள்ள விஷயங்களில் இச்சை முதலானவைகள்
 பொருந்தாதென்று கூறுதல். எ-று. (௧௦௮)

உணர்வுடைய ஞானியைவடி புரிந்திடினு
 மிழிவிழிவிழி வுரைத்த தாகி
 லிணையிலிரு தீயனென்பர் யுகமில்
 வதனும்மற் றெவைகள் செய்து

மனைவதிரும் வெணுமவனே தீயன்மிக
 , ஞானமதற் காகுந் தாழ்வே
 நணுகினன்றோ ஞானமொரு வனைஞானி
 பெனப்பெயரு நண்ணி நிற்பல்.

(இ-ள்.) உணர்ச்சியுள்ளவனென்று சொல்லப்படுகிற
 ஞானி எவ்வகைச் செய்தாலும் தாழ்வில்லை. தாழ்வு சொல்
 வப்பொழுவல் ஒப்பில்லாத இரட்டைக் கொடியவனென்று
 சொல்லப்படுவான். ஆலோசனை யில்லாமலே எவ்வித பகிர்
 வியாபாரங்களைச் செய்தும் லரமாட்டாது, சிழ்மையென்னு
 மவனேகொடியோன். நன்றியாலோசித்தால் ஞானத்திற்குத்
 தாழ்வுளதோ? ஞானமானது ஒருவனை அடைந்தாலல்லவே
 (அவனை) ஞானியென்று பெயருமடைந்து நிற்பது. ௭-௨.

கருவயிற்றை யுடையதுவுந் கனவயிற்றை
 யுடையதுவுந் கருதிப் பெண்ணி
 னுருவதனைக் குறிப்பதினோக் கிடிற்றோன்
 முனபடியே யுலகு தன்னிற்
 , குருவையடைந் தவனருளிற் சொருபத்தை
 யனுபவமாக் குறித்து னோரு
 மிருவையத் திடம்பமாய்த் தமைஞானி
 , பென்போரு மேதிற் றோன்றும்.

(இ-ள்.) கருத்தங்கியிருக்கிற வயிற்றினையுடையதுவும,
 பெருவயிரு யிருப்பதனையும், பெண்ணினது அவயவத்தைக்
 குறிப்பினாலே பார்த்தால் தெரியும். உன்னவண்ணமே உல

கத்தில் ஞானசாரியனை யடைந்து அவனது கடாக்ஷத்தால் பிரமத்தை அநுபவலக்ஷணமாக லக்ஷித்து ஏகீகப்படுத்திநிற்பவர்களையும், பெரிய உலகத்திலுள்ள இன்பத்தை இன்பமாகக் கொண்டு தங்களை ஞானியென்று சொல்லப்படுபவர்களையும் எவ்விதத்திலே காணப்படும். ஏ-று. (கக)

அருச்சுனற்கு மிராமனுக்கு மதிகார
மவைபார்த்தே யமைந்த ஞானின்
கருத்தறியாய் ஞானமொன்றே பிரமாணஞ்
சரிதையுது கணக்கன் றாகும்
விருத்தபுறி வாசார முடையோனே
ஞானியில்லோன் விருத்த னாகுந்
திருத்தமுட னைபர்ச விது துணரிவென்றே
யுட்கொளவாய் தீர னாகி.

(இ-ள்.) அருச்சுனனுக்கும், தசரதராமனுக்கும் கண்ணனும் வந்திஷ்டனும் பக்குவமோக்கி யுபதேசித்த கீதாவாசிட்டங்களை நீ யுணர்ந்தாயில்லை. ஞானம் ஒன்றுதான் பிரமாணமர்னது. அவ் விருவருக்கும் உபதேசித்த அது ஞானத்திற் சரியார் லட்சணமாம். அது முறைமையல்ல, வைராக்ஷிய லக்ஷணமுள்ள ஞானசாரத்தைப் பற்றினவனே ஞானி. ஞானத்துக்குக் கிரகி வேறுபட்டவனும், மந்திரியே! செவ்வையாக இது துணிவானதென்றே தாதரியமுடையவனாக எண்ணத்தில் லைக்கக்கூடாது. ஏ-று,

இங்ஙனம் அரசயோகி துறவறத்திலுன்றி முத்தி இல்லறத்தில் வராதென, அமைச்சன் - ஆங்ஙனமாயின், அருச்சுனன் இராமன் என்: "வர்கள் ஞானிகளாக இல்லறத்திலிருந்தார்களே என்றனன. அதற்கு ஞானயோகி அமைச்சர்: "கேத வாசிட்ட மென்பவைகளை அருச்சுன இராமர்கள் கேட்ட துண்மையே. அக் கீதாவாசிட்டங்களுக்கூறும் விஷயங்களும் உண்மையாகும். அது ஞானத்திற்கு சரியை. அருச்சுன விராமர்களின் தேகேந்திரிய வியாபாரங்கள் கீதாசார வாசிட்டங்களை ஒத்தனவன்றும். ஞானத்தின் ஞானம் என்னும் உயர்நிலையைப் பற்றின்வனே ஞானியாவன்.

ஈ இன்னும் பக்குவநிலையை அடையாமையால் அந்த உண்மையை அறிந்திலை எனக் கூறியிருத்தல காண்க.

'நூலின் கருத்தறியாய்' எனவும், 'அறிவாசார முடையோனே ஞானி' எனவும், 'அல்லோன் விருத்தன்' எனவும் கூறியிருத்தலை ஊன்றி ஆராய்வார்க்கு உண்மை புலப்படாநிற்கும். (ககக)

மேற்படி வேறு.

என்றங் கணைக மாய்விரித்தே
யிராச யோகி யுரைசெய்து
நின்று வாக்குத் தனையடக்கி
நிமிடத் தகற்றி மனத்தினைபு

மொன்று மில்லா வெறுப்பாழா
யொன்றாஞ் சமாதி தணையடைந்தா
னின்றங் கடைச்ச நிதுகண்டிந்
நேர்மை புத்தென் றதிசவித்தான்.

(இ-ள்.) என்நிவ்வாறு அநேக விதமாக விரித்து இரா
ஜர்களுள் யோகியாகிய அம்மன்னவன் சொல்லி, அநுசயா
கிருந்து வாக்கிந்திரியத்தையும் ஒடுக்கி, மனதையும் நிமிஷத்
திற்குள் ஓயச்செய்து, வாக்கியசோதனையில் ஒன்றுமில்லா
மல சதத இன்பமாய் ஏகமாகி சிற்கும் சத்ருபமான பிரமத்
துடனே கலந்து ஈற்கிற சமாநயை யடைந்தனன், அவ்வி
தில் நின்று மந்திரியானவன் அதனைப் பார்த்து இது
ஆச்சரியமான விஷயமென்று அதிசயமடைந்தனன். -று.

இந்த வுணர்வு நமக்கின்.

*மெய்த வில்லை நாமிங்கே

யெந்த வுணர்வு கொடுநிற்பே

மென்ன வமைச்சன பூகித்து

வீந்த வழியே தான்றிரும்பி

வளப்ப முடைய மாபுரிக்கே

பந்த முடையோ ருடனிருந்து

பகர்ந்தா னரஃனியற்கைபெல்லாம்.

(இ-ள்.) இவ்வாறு சமாதி கூடத்தக்க அறிவு நமக்கின்
னுத உண்டாதவில்லை, நாம் இங்கே எந்த அறிவைக்கொணவ
சிந்தப்போகின்றோமென்று மந்திரியானவன் ஆலோசித்துந்

தான்வரும்பொழுது எந்தவழியே வந்தானோ அந்த வழியே திரும்பி வளப்பம்பொருந்திய தனது ஊரையடைந்து டந்தம் ஞடனிருந்து மஹாராஜனது தன்மையெல்லாம் கூறினான்.

கேட்ட பேர்கண் மிகவியந்து
கிட்டா தென்றே யிம்முனிபோற்
றேட்ட முடனே யவரவர்க
டேடி வந்து பணிர்த்திடவும்
வாட்ட முடனே தாய்தந்தை
மனையாள் பதத்தில் வீழ்ந்திடவு
நாட்ட மாறு பாடின்றி
நகைசெய் திருந்தா னற்றவனே.

(இ-ள்.) அதனைக் கேட்ட அரசனது உரிமைச் சுற்றத்
ர்கள் மிகவும் ஆச்சரியங்கொண்டு ஏப்பொழுதும் இவ்
வராஜயோகியைப் போன்றவர்கள் கிடைப்பது "கஷ்டமெ
ன்று காணவேண்டுமென்னும் விருப்பத்துடனே ஒவ்வொரு
வர்களுந் தேடிவந்து நமஸ்கரிக்கவும், சோகத்துடனே தாயுந்
தந்தையும் மனைவியும் காவில் வீழ்ந்து வணங்கவும், நல்ல
அந்த ஞானயோகி தமது லட்சியார்த்தப் பொருளினின்றிந்
திரும்பாமல் புண்ணகையோ டிருந்தனன். எ-று. (ககச)

வந்த பேர்களுடன்வார்த்தை
மலரா திருப்ப வவரறிந்து
பந்தமுடையே நமக்கென்னை பகர்ந்ததற்
றேன்று மெனத் திருப்பித்

தந்த மிடத்திற் சென்றார்க
 டவனுஞ் சிறிது நாட்சழித்துத்
 தொந்த மொன்று மில்லாத
 ஈயமா முத்தி தானான்.

(இ-ள்) அங்கு வந்தவர்களுடனே வாய் பேசாதிருப்ப
 ரத யார்களுணர்ந்து நாமோ பந்தமுடையவர்களாக விருட்
 தின் டோம். நமக் கென்னசொன்னால் தெரியும் என்று கூறி
 களையெதத்தம் இருப்பிடங்களுக்குப் போய்விட்டார்கள்.
 ஆல் விராஜயோகியும் சிலதினங்களுக்குப் பின்பு யாதொரு
 பந்தமுமில்லாத ஐயல்பாகவே விளங்குகின்ற முத்தியை
 யாட்க்தான். எ-று.

ஈயமாமுத்தி என்றது வீதேகமுத்தியை? (௨௩௬)

மேற்படி வேறு.

இந்தமகாராஜன் சென்றவிதிகாசந்தன்னைப்பார்ப்போர்
 சிந்தனை யொன்று மின்றித் தீரவே துறவ ராகி
 பந்தமு மாதி யில்லா வமலமே வடிவ மாவா
 ரெந்தமையருளிணண்டவெழிற்குருபனாயேவாழி.

(இ-ள்.) இம் மகாராஜன் துறவறமடைந்துபோன பழ
 யகதையைப் படிப்பவர்கள் யாதொரு ஆலோசனையு மில்லா
 மல் முற்றுக் கூறந்தவர்களாய், முடிவு முதலுமில்லாத பிரம
 டமே தமது சொருபமாகுவர். என்னைக் கிருபையுடனே
 ஆட்கொண்ட அழகிய ஆசாரிய சிரோஷ்டையாகிய நீ நீழி
 வடிவாயாக. எ-று.

எழிற்குருபினா என்றது பெரியநாயகி யம்மையை. ()

கவிவிருத்தம்.

அரியது துறவற மல்ல தில்லையான்
மருவிய துறவற் பொருவி சின்னஞ்
யுருகெழு முடி கவித் துலக மாள்வது
பெருவிலை மணியினைப் பிண்டிக் கீதலே

(இ-ள்.) துறவறத்தைவிட அருமையானது இன்னொன்றில்லை. தானிருந்த துறவறத்தைவிட்டு அரசனாக வாங்கிறம் விளங்குகின்ற மணிகளிட் டிழைத்துள்ள மருட னுத்தி உலகத்தை யாள்வது, அதிசு விலைமதிப்புள்ள மாணிக்கமணியினை (கேவலமான) பிண்ணுக்குடாங்குமபொருட்டாக கொடுத்தலை யொகரும். ஏ-று. (கௌ)

பாயிரம் உட்படத் திருவிருத்தம் - ௧௨

மகாராஜா துறவு

மூலமுமூலாயும

முற்றிற்று.

